

Кони Мейсън

ВИКИНГ

КОНИ МЕЙСЪН ВИКИНГ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

От момента, в който я вижда, облечена само в лунна светлина, Торн Безмилостния разбира, че е омагьосан от къпещата се в горския поток девойка. Иначе как да си обясни дивите сънища, които тормозят нощите му и свирепата страст, изгаряща тялото му? Торн знае само един начин да развали тази силна магия — да грабне магьосницата и да я направи своя. Но когато го извършва, изведнъж разбира, че е изпаднал още повече под властта на Фиона — своята красива робиня.

ПРОЛОГ

Остров Ман, 850 г.

Когато я видя за първи път, тя беше облечена само в лунна светлина и мъгла и в среднощния облак на блестящата си коса. Движеше се, сякаш бе изтъкана от сенки и облаци, носени от лек ветрец. Той не беше дошъл да плякосва и да изнасилва. Не и този път. Към острова го бе привлякъл шепотът на ветровете и чувственият повик на една валкюра.

Торн Безмилостния не беше суеверен, не действаше безразсъдно, но към този мрачен бряг го беше привлякла една мощна сила, надделяла над инстинкта му за оцеляване. Неговите капитани никога не оспорваха заповедите му за слизане на сушата, когато флотилията от дракари^[1] стигнеше близо до брега. Не го спираха и когато скачаше във водата, за да прегazi прибоя и да стигне до пясъчния бряг.

Торн, първородният син на силния владетел Улоф, никога не ги беше подвеждал. Благодарение на големите му познания за морето и маршрутите на морските търговци капитаните на корабите му и техните екипажи се бяха сдобили със забележителни богатства.

— Чакайте ме тук — заповяда Торн, когато капитаните на петте дракара нагазиха във вълните, за да слязат на брега след него. — Намерете река, налейте вода и направете лагер, докато аз огледам наоколо. Довечера ще ядем пресен дивеч.

— Да дойда ли с тебе, Торн?

Предводителят махна с масивната си ръка към Улм, най-доверения капитан.

— Не, отивам сам. Не оставяй хората да се отдалечават във вътрешността. Не сме дошли да грабим. Корабите вече са пълни догоре с богата плячка от последните набези по нормандското крайбрежие.

Улм поклати укорително рошавата си глава, докато Торн се скриваше от погледа му в гъстите дървета, израсли покрай брега. Торн почти никога не действаше прибързано или без основателна причина и

хората му го знаеха. Сегашното слизане на брега имаше смисъл само за него. Да, водата им беше на привършване, но това още не представляваше проблем. И макар че Улм можеше мълком да се чуди какво ли е решил, Торн знаеше, че той никога няма да оспорва заповедите на човек, чиито умения ги бяха опазили в безбройните набези из коварни морета и във враждебни земи.

Един плах елен хукна да бяга, дочувайки стъпките на обутите в кожени сандали крака на Торн по мократа земя и нападалите листа. Той спря, вслушвайки се във вятъра, който шептеше в дърветата, и вдигна лице към лунния сърп, който прозираше през гъсто преплетените клони. Дори да се беше опитал, не би могъл да обясни тайнствения, властен подтик, който го бе накарал да дойде на това място. Ако е магия, не искаше да има нищо общо с нея. Но с какво друго да си обясни странния повик, който го бе привлякъл към този бряг? Сякаш съдбата бе предначертала идването му на този пуст пясъчен плаж. Но защо?

Торн излезе на една полянка и зърна видение, което накара сърцето му да заблъска в гърдите. Тя се къпеше в тесния поток, в една осветена от луната долчинка и голото ѝ тяло блестеше като полирана слонова кост. Лъскавата черна коса се спускаше на едри вълни чак до кръста ѝ. Беше млада и красива, със свършени пропорции на тялото. Не едра и набита като викингските жени, а дребна и деликатна. Слабините му пулсираха.

Трябваше да я има.

Тя се поизвърна, сякаш усетила присъствието му. Торн едва си пое дъх, заплепен от красотата на свършените ѝ гърди, увенчани с розови връхчета. Копнежът накара устата му да пресъхне. В името на чука на Тор! Тя беше по-красива и от богинята Фрея, помисли Торн и на лицето му се изписа страст. Пулсирането в слабините му бе станало почти болезнено, мъжествеността му се надигна и се втвърди.

Погледът му се плъзна по гърдите и се спря на тънката ѝ талия; лесно би могъл да я обгърне с две ръце. Хълбоците ѝ бяха леко закръглени, краката — дълги и красиво оформени. Тайнственото тъмно петно между бедрата ѝ изглеждаше така, сякаш се моли да бъде докоснато от устата и ръцете му. Имаше изваяни глезени, малки и деликатни стъпала. Той сигурно беше изстенал, защото тя погледна към него и замря като елен, готов да хукне в бяг.

Торн излезе от сенките и пристъпи под лунната светлина. Девойката — едва ли би могла да се нарече жена — ахна, очевидно примряла от страх, когато зърна свирепия викингски воин — един от мъжете, от които нейният народ се бе научил да се страхува. Години наред викингите бяха опустошавали острова ѝ, но никой от тях досега не беше слизал толкова близо до нейния дом.

Фиона никога не беше виждала такъв страшен воин. Беше истински гигант. Имаше широки, здрави гърди, дълги яки крака, като дъбовете, които растяха в гората. Златиста коса се подаваше изпод железния му шлем и падаше по масивните му рамене. Нямаше брада. Беше облечен в плетена ризница, стигаща до средата на бедрата, а туниката по нея оставяше почти открити мускулестите му ръце. Бе обут във високи сандали от кожа, чиито връзки се кръстосваха по силните му прасци. Вниманието ѝ бе привлечено от сребърната тока на кожения му колан и от различните оръжия, които носеше.

Бе препасал дълъг меч с красиво гравирана и украсена със сребро дръжка. Освен него на колана му висяха топор, кама и боздуган. Дори в мрачината Фиона усещаше свирепостта му и в душата ѝ се прокрадна страх. Трепетът като че ли я извади от вцепенението ѝ и тя понечи да хукне в бяг.

Торн долови момента, в който тайнствената девойка реши да бяга, и не загуби нито миг. Тя едва бе направила една крачка, когато той я настигна и я привлече към себе си.

— Не бягай — изрече с глас, пресипнал от страст. — Коя си ти? Истинска ли си или само ми се привиждаш?

Тя се взря в него, явно учудена, че го чува да ѝ говори на родното ѝ галско наречие. Нямаше откъде да знае, че Торн Безмилостния е не само разбойник, но и търговец, научил много езици по време на пътуванията си до далечни страни.

— Коя си ти? — повтори той.

Тя вдигна очи към него и дъхът напусна гърдите му. Очите ѝ! Бяха така наситено виолетови, че Торн не се осмели да се взре в тях, за да не го омагьосат. Но вече беше много късно. Беше завинаги изгубен в тези пленяващи виолетови бездни! Погледът му се спусна към устните ѝ. Пълни, чувствени и примамващи. Ако не вкусеше от сладостта им, сигурно щеше да загине.

Торн беше мъж, който взема всичко, което иска, когато го поиска, а сега копнееше за тази жена. Несвикнал да моли за това, което желае, Торн притисна пленителната девойка до мускулестите си гърди и я зацелува с цялата ярост и страст, на които беше способен.

Стресната от този необуздан похитител, тя протестира и се опита да се защити от осквернението, което този викинг ѝ готвеше. Изнасилване и грабеж. Още от времената на свети Петър християните бяха посещавали нейния остров и девойката заедно със съотечествениците си денонощно се молеше да бъдат избавени от жестокостта на мъжете, идващи от Севера.

Тя затрепери, изплашена и угнетена, докато той опустошаваше устата ѝ. Ризницата му се отпечатваше по гърдите ѝ корема ѝ, по седалището си усещаше следите от силните му ръце. Тя успя да освободи устата си и изкрещя:

— Не!

Гърленият ѝ глас накара Торн да потрепери и да се свести.

— Значи *можеш* да говориш. Коя си ти, жено?

Държеше я с една ръка, докато с другата галеше гърдите ѝ.

Тя поклати глава, решена да не казва нищо на този свиреп варварин. Ужасно се страхуваше от мисълта, че този брутален мъж може да е онзи викинг, когото Бран, старият келтски мъдрец, беше описал, говорейки за видението, което имал преди много години. Според Бран нейното бъдеще се преплиташе с това на мъжа от Севера. Със сигурност този див варварин не е мъжът, когото съдбата беше предопределила за нея. Бог не можеше да бъде толкова жесток, толкова безчувствен, нали?

— Не ме интересува коя си, жено — изръмжа Торн. — Така или иначе ще те имам.

Той я вдигна на ръце и я положи на земята.

Тя се взря в сините му очи, огън и лед, и разбра, че трябва да избяга. Това, което искаше да ѝ стори, беше нередно и греховно. Когато той коленичи над нея, за да свали ризницата си, тя се освести и реагира така дръзко, както не бе и предполагала. Сви колене, бутна го назад и скочи на крака, докато той се опитваше да се изправи. После се обърна и изчезна в горските сенки.

Торн изпухтя объркано и хукна след нея. Но така накичен с оръжия, не можеше да се мери с леконогата девойка. И я изгуби от

поглед.

— Один да те вземе!

Проклятието му отекна сред дърветата, подплашвайки заспалите животни. Незадоволената страст го изгаряше и освен това имаше ужасното предчувствие, че вече никоя жена няма да му хареса така, както тази тайнствена девойка. В ума му се завъртя една дума. Толкова плашеща, че не смееше да я изкаже.

Магия!

Девойката го бе омагьосала. Беше го оплела във вълшебствата си. Сега трябваше да бяга, иначе рискуваше душата си.

Не мина много време и петте дракара леко се отделиха от брега, за да отплават в тъмните мъгли, които се надигаха от морето.

[1] Корабите на викингите, с носове, оформени като глави на дракони. — Б.пр. ↑

1

Каупанг, търговско пристанище на норвежкия бряг, една година по-късно

— Локи да те вземе, Торн! Не си на себе си от онова плаване миналото лято. Съвсем си загубил апетит за жените. Какво стана тогава?

Торн изгледа странно брат си, после се огледа, за да види дали някой роб не се навърта наоколо, за да ги подслушва. Бяха сами. Робите отдавна се бяха оттеглили на лавиците и пейките си покрай двете дълги стени на залата. Торн знаеше, че брат му няма разбере защо не му се иска да легне с никоя жена, затова не се и опита да обяснява.

— Няма нищо, Туролф. Не виждам жена, която да ми харесва.

— Не ти вярвам — намръщи се Туролф. — Улм казва, че вече не си същият, откакто дракарите ти пристанаха на остров Ман. Знам, че не спиш добре; чувам те да се разхождаш през нощта. Не се сдържаш, избухваш за нищо. Вече не вземаш жена в леглото си. Да не би Тайра вече да не ти харесва? Това не ти е присъщо, братко.

— Всичко е наред — повтори Торн, сякаш се мъчиш сам себе си да убеди.

— Кажи го на някого, който не те познава така добре като мене. Не ти е присъщо да стоиш толкова време без жена или да не излизаш от дома, когато можеш да предвождаш воините си.

— Може би защото сега съм сгоден — изтърси Торн. Туролф отметна рошавата си глава и се разрази в гръмовен кикот.

— Не и ти, братко. Дори да се ожениш за Брита, с това няма да станеш по-малко див. Бил съм се редом с тебе, Торн Безмилостни. Ти си толкова свиреп, колкото и всеки друг викингски воин, който съм виждал. Този път не ми казваш истината.

— Съгласен съм.

Бащата на Торн влезе в залата и спря пред синовете си, сложил ръце на кръста и широко разкрячен. Улоф беше дори по-едър от

дватамата си сина. Жълтата му коса и брада бяха оредели и започнали да посивяват. Огромното му яко тяло носеше белези от битки, два пръста на лявата му ръка липсваха.

— Не само Туролф е забелязал странното ти поведение — обърна се той към Торн. — Държиш се като омагьосан.

Торн силно трепна. Знаеше, че думите на Улоф са само шега, но баща му бе стигнал твърде близо до истината и това не му харесваше. Отдавна бе приел, че е омагьосан. Още от онази нощ, когато като по магия слезе на остров Ман, не можеше да забрави красивата, тайнствена девойка. Тя продължаваше да навестява сънищата му и да прави събуждането непоносимо. Сънят беше се превърнал в разкош, който Торн повече не можеше да си позволи. Девойката трябваше да е магьосница — нямаше друго обяснение. И той беше осъден да тъне в нещастие до края на живота си.

Улоф присви подозрително очи.

— Кълна се в Один! Това е! Омагьосан си!

Торн сведе поглед към ръцете си. Силни ръце, свикнали да въртят оръжие, да убиват врагове, но сега почиваха в бездействие, положени на масата. Мъж с неговата страховита сила и огромна решителност трябваше да е способен да побеждава еротичните си сънища, но той не можеше. Като че ли онази тъмнокоса девойка с виолетови очи бе нахлула в ума му и бавно го водеше към лудостта.

— Да, татко — изрече той с едва сдържан гняв. — Няма друго обяснение. Омагьосан съм.

— Кълна се в брадата на Один! Какво казваш? — изрева Туролф. — Някой сигурно те е треснал по главата, иначе никога нямаше да говориш такива глупости.

— Срегнах онази магьосница на остров Ман — обясни Торн. — Тя ме примами на онзи бряг, кълна се. Говореше ми с вятъра и вълните, обещавахе ми да вкуся Валхала. Красива е като валкюра, с коса, черна като най-тъмната нощ и очи с цвета на виолетките по летните хълмове. Беше гола, тялото ѝ блестеше като слонова кост в мрака. А аз я исках повече, отколкото някога съм искал друга жена.

Туролф приседна по-близо до края на пейката, явно погълнат от разказа на Торн за магьосницата.

— Кълна се в брадата на Один! Тази жена, каквато я описваш, навярно е магьосница. Какво се случи? Да не е хвърлила магия върху

тебе? Такава история е достойна и за най-големия скалд.^[1] Той ще пее за нея из цялата земя.

— Обърнах се към нея на галски, но тя отказа да ми отговори — продължи Торн, ровейки се в спомените си. — Каза само една дума.

— Каква дума? — запита Улоф.

Изглеждаше доста изненадан, че по-дивият от двамата му синове е позволил на една жена да го омагьоса.

— Каза „не“, когато я повалих на земята. Искях да бъда вътре в нея, не можех да мисля за нищо друго. Бях твърд и треперех, и исках да я похитя. Когато започнах да свалям ризницата, тя ме издебна и избяга. Опитах се да я последвам, но тя като че ли се изпари във въздуха. Само магьосница може да направи това. Но вместо да претърся острова, аз изпаднах в паника и наредих на хората си да се върнат по корабите. Почувствах, не, *разбрах*, че съм омагьосан и се изплаших. Никога никоя жена не ме е запленивала така. Красивата магьосница, която срещнах на този мъглив остров, направи живота ми вечно нещастие.

Сините очи на Улоф, толкова подобни на тези на Торн, се спряха със съжаление върху сина му. Виждаше се, че Торн страда и това никак не му харесва. Той потърка брадата си, размишлявайки върху мъките на сина си. Улоф не вярваше в магии, но не беше човек, който ще отхвърли нещо само защото не го разбира. Ако Торн смята, че е омагьосан, значи трябва да се направи нещо.

— Трябва да се върнеш на Ман — изрече властно Улоф.

— За какво? — запита Торн. — Не искам повече да видя това прокълнато място.

— Откога започна да се отказваш от възможни набези и плячкосване? — обади се подигравателно Туролф. — Послушай татко, Торн, защото той е мъдър и ще ти каже как да развалиш магията.

— Добре тогава. Ще отведа дракарите си към Май, ще го нападна и ще го оплячкосам. Когато свърша, там ще проклинат името ми поколения наред.

— Да — каза Улоф, очевидно доволен от начина, по който синът му бе реагирал на неговото предложение. — Но има още нещо. Трябва да намериш тази магьосница и да я убиеш. Смъртта ѝ ще те освободи от магията.

Торн се вгледа в баща си. Очите му блестяха с ясен пламък. Разбира се! Толкова ясно му стана. Трябваше сам да се сети и да сложи край на всичките тези месеци еротични изтезания. Когато магьосницата умре, вече няма да може да го омагьосва или да го кара да се поболява от мъка, че не може да я притежава.

— Ще събера хората си и ще тръгна на път — каза той и в гласа му се четеше нетърпение. — Всички обитатели на остров Ман ще се научат да се боят от името на Торн Безмилостния.

Туролф кимна одобрително.

— Това е мъдро решение. Трябва да убиеш магьосницата и да развалиш магията. Освен това грабежите ще ни донесат още богатства. Византион има нужда от нови роби, които да задоволяват нуждите му.

— Татко, ще кажеш ли на Брита Русокосата защо сватбата ни трябва да се отложи? — запита Торн. — Знам, че си подготвил всичко необходимо, за да се оженим това лято.

— Сватбата може да почака. Ще поканя Брита да живее у нас, докато тебе те няма. Сватбата ще стане, след като се върнеш. Щом магьосницата умре, вече ще можеш да мислиш да се ожениш за Брита и да си родите деца.

— Ще те чакаме да се върнеш, Торн. Дано Один, бащата на всички богове, те съпровожда в пътя ти и Тор, повелителят на гръмотевиците, да ти даде сила, за да победиш магьосницата.

[1] Странстващ певец у древните северно европейски народи. — Б.пр. ↑

2

Остров Ман, лятото, 851 г.

Студени сиви вълни плискаха западния бряг. Земята бе мълчалива и безлюдна. Никакви селяни не се виждаха да сноват покрай брега. Никакъв дим не се издигаше над обраслите с дървета хълмове.

Селяните, които живеяха на острова, добре знаеха, че не бива да строят жилищата си близо до брега, защото някоя орда жестоки викинги можеше да ги нападне през нощта и да избие всички. Те мъдро строяха селата си далече от морето, за да могат да затворят и залостят дървените порти на оградите, които пазеха селата, и да натегнат тетивите на лъковете си, щом се зададе опасност.

Никакъв звук не нарушаваше тишината на това лятно утро, само плискането на вълните по пясъка и острият крясък на чайките, докато издигащото се слънце разкъсваше утринната мъгла.

Застанало на пост на върха на хълма, който гледаше към морето, един младо момче от селото, увито в тежко вълнено наметало, се протегна и се прозя, изправяйки се сковано на крака. Бяха го натоварили да следи за появата на чужди кораби край брега и да предупреди селяните навреме, за да се въоръжат. Не беше видял нищо, откакто пое поста от друго момче предната нощ, и се беше уморил да гледа към пустото море. Бръкна в омазнената си кожена торба, за да извади закуската — черен хляб и сирене, — но преди да успее да отхапе и един залък, нещо привлече погледа му към мъглата, която се кълбеше надалече в морето. Той премига, после се взря в тъмната маса, която се носеше точно над водата. После видя още една фигура, след това още една. Общо бяха пет. Слънцето изведнъж освети ръбовете на платната и заблестя върху ритмично загребващите весла.

Сега вече можеше да види свирепите драконови глави, които се извисяваха над изящно оформените хълбоци на корабите. Лъскавите шлемове, върховете на копията и остриетата на мечовете отразяваха слънчевите лъчи. Покрай палубите, пред отворите за веслата, висяха

редици припокриващи се боядисани дървени щитове, по два за всяко весло. Всеки дракар се движеше благодарение на шестнадесет чифта бързи гребци, които гребяха с дълги, седемнадесет футови весла. На най-горната част на високата четиридесет футова мачта висеше единично квадратно платно на червени и бели ивици.

Младият страж стоеше смаян, замръзнал от страх, докато петте тесни плитки кораба застъргаха с киловете си по крайбрежния пясък. От всеки кораб слязоха по тридесет високи, брадати златокоси мъжаги. Общо сто и петдесет. Бяха облечени в стигащи почти до коленете ризници, изплетени от железни пръстени, а над тях бяха надянали наметала, обточени с кожа, закрепени на врата със златни или сребърни токи, украсени със скъпоценни камъни. Високите кожени сандали бяха вързани с върви, които се кръстосваха върху голите им прасци, конични железни шлемове предпазваха главите им.

Всеки воин носеше по няколко оръжия; дълъг двуостър меч, брадва, копие, къс нож и кръгъл дървен щит с метална издупчина в средата. Докато викингите се изсипваха от дракарите си, момчето най-накрая намери смелост да раздвижи вцепенените си крайници. Но вече беше твърде късно. Бяха го видели. Двама сурови викинги се покатериха на хълма и го сграбчиха, преди да успее да предупреди селото.

— Хванахме едно момче, Торн — каза Улм, докато влачеше съпротивляващия се пленник към корабите, край които Торн раздаваше заповедите си. — Какво да правим с него?

Торн хвърли бегъл поглед към момчето, забеляза, че е младо и не представлява заплаха за тях, освен ако не предупреди селяните.

— Ще говоря с него.

Улм задържа здраво пленника за раменете, докато Торн изсипа върху него порой от въпроси.

— Колко е отгук до селото, момче?

Момчето се взря в него, учудено, че чува дивия викинг да говори на галски. Когато не отрони и дума, Улм го разтърси доста силно.

— Отговори, момче.

Пленникът преглътна и се опита да проговори, но ужасът сковаваше гърлото му.

— Няма да ти сторя нищо, само ми кажи истината — продължи Торн. — Колко е отгук до селото?

— Н-не е далече. Една левга, не повече.

— Има ли ограда?

— Има, но портата ще е отворена.

— Търся една жена. Има коса, черна като нощта и очи с цвета на виолетките. Тя е магьосница. Знаеш ли нещо за нея?

Очите на момчето се разшириха.

— Магьосница ли? Не, няма магьосница в селото. Само една жена изглежда така, както казваш, Фиона Учената, но тя не е магьосница.

Сините очи на Торн се присвиха подозрително.

— Помисли пак, момче. Жената, която търся, е много красива, не е обикновена селянка.

Момчето облиза нервно устни.

— Н-не знам за кого говориш.

Торн не му повярва. Щеше да намери тази магьосница и когато я откриеше, щеше да я накара да свали магията си от него.

— Отведи момчето. Кажи на мъжете, които ще останат тук, за да пазят корабите, да не свалят очи от него. Той няма да ни каже нищо повече.

Утрото беше ясно и красиво. Торн поведе дивата си орда към селото. Когато Улм забеляза един манастир на върха на близкия хълм, той пое натам с половината мъже, оставяйки Торн да продължи без него. В манастирите обикновено имаше доста много злато и сребро, много повече, отколкото можеха да заграбят от селяните. Стиснали дръжките на тежките си мечове, хората на Улм се приготвиха да нападнат нищо неподозиращите монаси. Но Торн не мислеше за богатства и роби. Беше дошъл тук само за едно.

Да намери магьосницата.

Фиона Учената си пробиваше път през гората, запътила се към колибата на Бран Мъдреца. Както беше свикнала, тя всеки ден посещаваше стария келтски магьосник, обикновено преди баща ѝ да стане от сън и преди селяните да започнат деня си със сутрешната литургия. Днес носеше кошница, пълна с лечебни билки — лавър, резене, върбинка и салвия. Освен магьосник Бран беше и лечител. Правеше отвари и лекове, които притежаваха тайнствена лечебна сила.

Селяните търсеха помощта му за всичко — от любовни неволи и „любовна слабост“ до предотвратяване на всякакви опасности.

Добре утъпканата пътека изведе Фиона до ниската колиба, разположена в една долчинка недалече от селото. Тя почука един път на вратата и влезе, без да чака покана. Колибата беше тъмна и задимена, носеше се силна миризма на билки и лекове, които само тя и Бран познаваха. Преди да умре така преждевременно, майката на Фиона също беше уважавана лечителка и беше предала своите умения на дъщеря си.

Макар че Меъри Лечителката бе приела християнската религия, келтските ѝ корени бяха дълбоки. Хората си шепнеха, че притежавала тайнствена сила, наследена от келтските си предци. Дарбата на Фиона не беше толкова голяма, колкото на майка ѝ, но Бран ѝ беше показал как да използва това, което носеше у себе си — ясновидството и лечителските умения — в полза на другите.

Фиона се взря в мъглата, обвила всичко в колибата, и видя Бран да стои пред единствения прозорец, загледан в морето. Тя пусна кошницата на земята и полека докосна рамото му.

— Бран? Какво има? Не ти ли е добре?

Минаха няколко мига, преди старецът да се обърне и да я погледне. Макар очите му да бяха бистри, в тях гореше пламък, който накара девойката да потрепери. Като че ли гледаха право през нея. Никога не беше виждала стареца толкова разсеян и това я стресна.

— Бран? Какво не е наред?

— А, Фиона — каза той, внезапно дошъл сякаш отново в съзнание. — Започва се.

— Какво? Какво се започва?

Бран погледна край нея с невиждащи очи и занарежда с напевен глас:

— Ще дойдат на нашия бряг в драконови кораби, да плякосват и да убиват. Ти ще го познаеш по името му. Нарича се Безмилостния. Мечът му е Кръвопиецът, а корабът му „Гарванът на Один“: Той държи съдбата ти в огромните си ръце. Идва да вземе живота ти, но ще открадне сърцето ти.

Думите му секнаха и очите му се избистриха. Но изражението на лицето му си остана напрегнато.

— И преди съм чувала това пророчество, Бран, защо пак ми го напомняш? Вече не вярвам в това. Викингите слязоха на нашия бряг преди една година, но нищо не стана, слава на всемогъщия бог, и те вече не се върнаха. Ужасно е да си помисля, че някой див викингски воин ще завладее сърцето ми. Освен това защо някой мъж от Севера ще идва тук само за да ме убие?

— Отговорът не е ясен, но скоро ще разбереш. Ако доживееш до този ден, ще отпътуваш в една далечна земя и ще се изправиш пред голяма опасност.

Фиона реши да не обръща внимание на пророчествата на Бран. Беше израснала с поученията му и досега безусловно му вярваше. Но това... Това необяснимо прорицание не можеше да бъде вярно. Спомни си за срещата със свирепия викингски воин в онази лунна нощ преди една година, усети отново допира на ръцете му върху голата си плът. По твърдото му тяло нямаше нито едно меко място, в коравото му сърце нямаше нито капчица нежност. Бе поискал да я похити и сигурно би могъл да я убие след това, ако тя не беше прибегнала до хитрост, за да се спаси.

Макар никога да не го бе признавала, дори пред себе си, тя мислеше за този свиреп викинг много повече, отколкото би искала. Спомняше си го като златокос гигант, с изсечени черти. Беше див и силен, можеш да се нарече и красив, ако лицето му не бе с толкова сурово изражение. Понякога безпокоеше сънищата ѝ, но в тези сънища той искаше да прави с нея такива неща, при които и дума не ставаше да я убива.

— За какво мислиш? — запита Бран.

Фиона се изчерви. Би ли могъл мъдрецът да надникне в душата ѝ? Замоли се да не е така.

— Колко време имам, преди твоето пророчество да се изпълни?

Бран ѝ отправи тъжна усмивка.

— Денят дойде.

Тя трепна силно.

— Викингите са тук? На нашия бряг, сега?

Защо не бе усетила това?

— Всеки миг ще стигнат портите на селото.

— Господ да ни е на помощ! Какво да правя? Трябва веднага да се връщам.

Побелялата глава на стареца кимна утвърдително.

— Да. Трябва да побързаме към селото. Може вече да е много късно.

Фиона се запита какво иска да каже Бран; излезе стремително от колибата и хукна към селото. Мъдрецът я последва, вървейки удивително бързо за преклонната си възраст.

— Побързай, Бран — подвикна тя през рамо. — Чувствам ги вече, усещам яростта им как се пресяга към мене. Прав си. Искат да ме убият.

Торн бе изненадал селяните, заети със сутрешните си задължения. Стена от трамбована глина, увенчана с остри колове, обграждаше селото, но портата зееше отворена. Неколцина селяни бяха успели да се въоръжат, но веднага бяха отблъснати от свирепите нашественици. След кратка битка селяните оставиха грубите си оръжия и се предадоха на нападателите. Малцина се молеха за живота си, защото повечето очакваха, че ще умрат. По това време Улм, току-що привършил набега над манастира, се присъедини към Торн и на викингите сега не им оставаше нищо друго, освен да грабят, да изнасилват и да подпалват колибите.

Торн нямаше желание да изнасилва, но не можеше да откаже на мъжете си това удоволствие. Загледа безучастно как един воин мъкне беззащитна девойка край един плет. Чу виковете ѝ, докато останалите селяни, безпомощни пред остриетата на мечовете, бяха изтикани към селската поляна. Торн беше тръгнал да гони магьосницата. Нямаше да се спре, докато не намери и унищожи жената, която го бе омагьосала.

— Кой е вождът ви? — викна той с рязък глас.

Един слаб мъж на средна възраст излезе напред.

— Аз съм Адеър.

— Ти ли си вождът?

— Да. Убий ме, но пощади хората ми.

— Никой няма да умре, ако ми дадете това, което търся.

Адеър направи безпомощен жест.

— Ти вече взе всичко, което имаме.

Торн махна с ръка.

— Търся една жена. Не знам името ѝ, но тя е магьосница. Има коса, черна като гарваново крило, изумителни виолетови очи и омайно

тяло.

Торн бе изумен, когато всички събрани ахнаха като един.

Адеър го загледа, очевидно изплашен.

— Няма магьосница в селото ни.

Торн присви очи и размаха Кръвопиеца във въздуха.

— Лъжеш! Искам я. Доведи ми я.

— Защо? Какво искаш от нея?

— Тази вещица ме омагьоса. — Той замахна с меча си. — Кръвопиеца ще я убие и ще ме освободи от магията.

— Нищо не разбирам — изрече бавно Адеър. — Ние сме християни. Сред нас няма вещици. Къде я срещна?

— На този бряг — каза Торн. — Тя ме примами тук с вълшебния си зов при последното ми пътуване. Тогава хвърли магията си върху мене. Ако не ми я доведете сега, ще си понесете последиците.

Адеър знаеше, че викингът говори за собствената му дъщеря, Фиона, защото никоя друга жена не отговаряше на това описание. Но Фиона не беше магьосница. Тя наистина притежаваше известна сила, която той не разбираше, затова се замоли дано тя да е успяла да предусети опасността и да остане скрита, независимо какво ще се случи.

Адеър наведе примирено глава.

— Прави с мене каквото искаш, защото не познавам никаква магьосница.

Торн, разярен, се обърна към селяните, които се притискаха едни до други, обзети от страх.

— Кой от вас ще проговори, за да спаси мизерния живот на вожда си? Къде е магьосницата, която търся?

Никой не излезе напред — нито мъж, нито жена, нито дете.

Торн никога не се бе чувствал така затруднен и безпомощен. Тази хора имаха основателни причини да се страхуват от него, но до един защитаваха вещицата. Толкова много ли я обичат тук, че биха пожертвали живота си заради нея?

— Сами избрахте съдбата си — изгърмя гласът на Торн. — Ще убивам по един мъж на всеки час, докато не ми доведете магьосницата, и ще започна с вожда ви. Когато всички мъже бъдат убити, вдовиците и децата ви ще бъдат продадени в робство.

Торн очакваше да види поне един човек, който да е склонен да размени тези сведения срещу живота си, и беше смаян, когато видя, че думите му се посрещат с безмълвни сълзи и тихо съгласие. Всички ли са омагьосани? Каква е тази жена, която си бе спечелила такава безусловна преданост?

— Ти! — каза Торн, посочвайки Адеър с върха на Кръвопиеца. — На колене. Може би когато видят да пада главата на вожда им, ще се свестят.

Адеър падна на колене и наведе глава. Торн се вгледа в оголения му врат и изведнъж задачата му се видя отблъскваща. Убийството не го трогваше; бе убил безброй мъже в битка. Но да заколи невъоръжен човек — това не му беше в характера. Очакваше тези невежи селяни да се пречупят. За съжаление, вече нямаше връщане назад. Ако вземеше думите си назад, щеше да е признак на слабост. Но вместо сам да нанесе убийствения удар, той свали Кръвопиеца и махна на Улм да се приближи.

Улм веднага дотича и зае мястото на Торн. Вдигна мечата си и се приготви да го стовари върху наведената глава на Адеър.

Изведнъж една жена си проби път през навалищата и се хвърли върху коленичилият мъж. Дългата ѝ черна коса се разстла като защитно наметало около Адеър и сякаш някой внезапно удари Торн с топор право в гърдите. Ръцете и краката му затрепериха и той почувства как слабините му започват да туптят.

Беше намерил своята магьосница.

— Стой! — извика Торн, когато Улм се канеше да посече едновременно Адеър и жената.

Явно недоволен от отлагането, Улм свали мечата си. Торн разбра, че жаждата за кръв у него още бушува, но не можеше нищо да направи.

Тръгна към Фиона и я дръпна от Адеър. Отдели я на една ръка от себе си и се взря в нея. Веднага забеляза, че тя никак не се е променила от онази първа среща, освен, може би, че бе станала още по-красива. После направи фаталната грешка да я погледне право в очите и отново бе пленен. Страстта му бе толкова силна, че му се прииска да разреде дрехите ѝ и да проникне между бедрата ѝ, да се загуби в нежната ѝ плът и да я притежава до изнемогване. Повторната среща с нея беше

като шок за организма му. Беше убеден, че няма да се спаси от магията ѝ, докато тя е жива и диша същия въздух като него.

Очите на Фиона се разшириха от смайване, когато разбра, че този мъж е същият викинг, който бе срещнала в онази съдбовна нощ преди една година. Трябваше да се досети, че ще е той. Предсказанията на Бран рядко биваха погрешни.

Изражението на Торн не се промени.

— Значи *наистина* ме помниш — каза той, когато видя, че в очите ѝ проблясва пламъче. — Не го отричай, защото го виждам в очите ти. Как се каваш? — запита той грубо.

Фиона се взря в сините очи на викинга — огън и лед — и видя в тях смъртта си. Не знаеше защо той иска да я убие, но каквато и да беше причината, тя нямаше да се моли за живота си. Ако така е било писано, господ щеше да я спаси от това чудовище.

— Наричат ме Фиона Учената.

— Фиона Учената! — повтори той бавно. — Не си ли спечелила името си с правене на магии?

Девојката ахна.

— Магии ли? Не съм магьосница. Кой ти е внушил това? Аз съм християнка. Получих това име, защото притежавам сила на лечител.

Торн се изсмя презрително.

— Не лъжи, Учена Фионо! Знам, че си магьосница. Хвърли магиите си върху мене и оттогава нямам миг спокойствие. Открадна ума ми. — Той се наведе, приближавайки лицето си към нейното, за да не го чуе никой друг освен нея. — Ти заплашваш мъжествеността ми. Мене! — И се удари в гърдите. — Мене, Торн Безмилостния! Жените вече не ме привличат. Аз съм обсебен, казвам ти, и това е само по твоя вина.

Необоснованите му обвинения изплашиха Фиона.

— Ти си луд. Не съм магьосница. Нищо не съм ти направила. Ти ме нападна.

— Не отричай. Знам, че си магьосница. Дори и сега чувствам как твоята съблазън впримчва сърцето ми и изстиска кръвта на живота от него. Няма да бъда свободен, докато твоята кръв не обагри мечата ми. Коленичи, магьоснице!

Адеър изведнъж се хвърли напред и заслони Фиона с тялото си.

— Не! Не я убивай! Тя е моя дъщеря. Кълна се, не е магьосница. Тя е нежна и добра, обичат я всички, които я познават. Служи на селяните още от деня, когато благословената ѝ майка умря и ѝ остави наследството на лечителските умения.

Торн блъсна Адеър настрана. Макар това да не му беше по сърце, само ако убиеше Фиона със собствените си ръце, щеше да се отърве от нейната магия. Тръпка премина през тялото му, когато издигна Кръвопиеца. Очакваше тя да се сниши, да се моли, да се свие от страх, но за негова изненада девойката не помръдна от място, застанала като вкопана, с вирната брадичка, а необикновените ѝ очи го пронизваха, прониквайки надълбоко в душата му.

В името на Один, не можеше да го направи! Фиона Учената бе оголила душата му и го бе оставила половин мъж, лишен и от мъжествеността, и от смелостта си. Внезапно усети нечия ръка на рамото си и се обърна рязко, готов да повали мъжа, който се осмеляваше да се намесва. Свали много бавно Кръвопиеца, взрян в тъмните, искрящи очи на стареца с развятата бяла коса и брада.

— Не можеш да я убиеш, господарю викинг — изрече Бран с изненадващо силен за крехката му фигура глас.

— Махни се, старче — каза Улм и бутна Бран настрана. — Торн е длъжен да убие тази магьосница.

— Фиона не е магьосница. Тя е свята жена и лечителка. Вещината ѝ в билките е спасила стотици хора. Ако я убиеш, това ще призове проклетие над тебе и семейството ти.

Торн пребледня. Проклетието бяха нещо много сериозно.

— Кой си ти?

Очите на Бран горяха като два въглена на набръчканото му лице.

— Аз съм Бран Мъдреца. Направих Фиона вещь с годините, за да се изравнят лечителските ѝ знания с моите. Чуй ме добре — пази я, защото тя е твоето бъдеще. Вашите звезди вървят в една и съща посока.

— Говориш със загадки, старче — изгледа го втренчено Торн. — Моят меч е моето бъдеще. Щом валкюрите ме отведат във Валхала, Кръвопиеца ще бъде с мене, когато цял ден се бия и цяла нощ пирувам. Няма по-голяма слава от това за един боец.

— Пак ще го кажа, боецо. Убиеш ли Фиона, много скоро ще започнеш да съжаляваш за това.

Торн се вгледа стреснато в Бран. Наистина ли е мъдрец? Или е измамник, който плете лъжи и се занимава с магии? Торн беше достатъчно суеверен, за да не се изплаши от последиците, ако реши да убие Фиона. Вгледа се в нея, както беше застанала предизвикателно, с вдигната брадичка и ясни виолетови очи, също като скъпоценните камъни, които украсяваха дръжката на Кръвопиеца. Тези очи сякаш изсмукваха цялата му душа от него.

А той я искаше. Дано Локи го вземе, но я искаше до болка!

— Този мъж е измамник, Торн, не го слушай — предупреди го Улм. — Само заповядай и ще убием всички мъже над десет години, ще изгорим селото до основи и ще продадем жените и децата в робство. Магьосницата заслужава само това.

Торн не искаше да убива Фиона. Нито изобщо някого. Преди никога не се беше тревожил, когато убиваше селяни, но нещо го накара да погледне към селото и обкръжаващите го земи с окото на бъдещето. Този остров беше тучен и потънал в зеленина, богат на дивеч, оттук можеше лесно да стигне до оживените търговски пътища. Някой ден може би щеше да пожелае да има свой имот тук, на остров Ман. А тези хора можеше да станат негови васали. Интуицията му подсказваше, че ще сгреша, ако ги избие или продаде в робство.

— Спри убийствата и изнасилванията, Улм — нареди той. — Искам селото да остане непокътнато.

Улм изсумтя, очевидно крайно недоволен.

— Тази жена те отслаби — изръмжа той. — Никога няма да се спасиш от магията ѝ, ако не я убиеш.

Разгорещеният поглед на Торн се спря върху Фиона. С изненада видя, че тя му отвръща — не сведе очи, нито се направи, че се покорява. Трябваше да се възхити на такава жена, дори ако ужасно ненавиждаше онова, което бе сторила с него. Но чувствата, които кипяха в гърдите му, не бяха прости и стигаха по-далече от едното възхищение пред тази магьосница. Имаше нещо ефимерно в начина, по който погледите им се срещнаха и се сблъскаха; толкова мощно и толкова всепоглъщащо привличане, че интуицията му казваше, че само смъртта може да го освободи. Но той нямаше да я убие. Тази шокираща мисъл предреша следващия му ход. Щеше да направи магьосницата своя робиня и насила да я накара да премахне магията, която бе хвърлила върху него.

С огромна мъка Торн откъсна погледа си от този на Фиона.

— Тази земя е плодородна и ще дава богата жътва — каза той. — Горите са богати на дивеч, а морето гъмжи от риба. Някой ден може да реша да се заселя тук и ще имам нужда от васали, които да обработват земята и да плащат данъци. Така че има смисъл да пощадя тези селяни и селото им. Ще призова доброволци да останат на Ман и да управляват земята ми, докато бъда готов да се върна... А колкото до Фиона Учената — и той й се усмихна само с устни, — тя ще стане моя робиня. Съмнявам се, че робството ще й понесе, но ще се научи.

Фиона стреснато си пое дъх. Ако станеше робиня на този викинг, това щеше да я убие. Как щеше да я използва той? Щеше ли да й заповяда да споделя леглото му? Щеше ли да отнеме невинността й и да я направи курва на своите хора? Не би могла да понесе това. И тя обърна към него мрачното си лице.

— Убий ме сега, боецо. Не искам да стана твоя робиня.

— Свали магията си и ще размисля.

— Не съм те омагьосвала с нищо. Аз съм християнка. Питай монасите от манастира.

Улм се изсмя страховито.

— Страхувам се, че монасите сега не са в състояние да отговорят на въпроси. Не искаха да се разделят с богатствата си и трябваше да използват сила.

Вик на потрес отекна сред стълпилите се на прашната улица селяни. Само Фиона прояви достатъчно безразсъдство да изрази гласно чувствата си:

— Убийци! Разбойници! Как посмяхте да вдигнете ръка срещу светите мъже?

— Достатъчно! — изрева Торн. — Ще видим колко умееш да носиш робските вериги. Робът винаги се подчинява на господаря си. Заповядвам ти да премахнеш магията.

— Дяволите да те вземат! — изсъска Фиона. — Само глупак без капчица разум може да ме смята за магьосница. Аз съм лечителка и нищо повече!

— Глупак, така ли? — избухна Торн.

Обърна й гръб и изрева някаква заповед на родния си език. Двама яки викинги сграбчиха Фиона и я издърпаха настрана. Баща й направи слаб опит да ги спре.

— Не я вземай, господарю, умолявам те. Фиона е добра дъщеря. Само нея имам на този свят.

— Достатъчно млад си, за да създадеш още една дъщеря — каза Торн. — Най-добре е да забравиш за Фиона. Сега тя е моя робиня и ще правя с нея каквото си поискам. Бъди благодарен, че пощадих селото ти, вместо да го унищожа и да продам селяните в робство. Моите хора ще се държат с тях добре, стига да зачитат законите, които ще установя.

Фиона се опита да прогони паниката, но вероятността да напусне родния си дом ѝ се струваше ужасна. Хвърли отчаян поглед към Бран, макар да знаеше, че той не може да направи нищо, за да я спаси.

— Чакай! — Фиона се стресна, когато старецът пристъпи пред Торн Безмилостния, крехка фигурка пред мощния златокос воин. — Вземи ме със себе си, господарю викинг!

— За какво ми е потрябвал такъв грохнал старец? — озъби се Торн, — когато мога да си избира няколко яки селяни?

— Защото аз имам сили, които никой от селяните тук не притежава. Един ден ще имаш нужда от мене, Торн Безмилостни, знам го със сигурност.

— Магия! — каза Улм и се дръпна от брадатия старец. — Не ни трябват такива като него.

— Да, ти ще *имаш* нужда от мене — настоя Бран. Тъмните му очи горяха с вътрешен огън, сякаш съзираше неща, които другите не можеха да видят. — Ще взема лекарствата и отварите си от селото и ще се върна веднага.

— Защо искаш да оставиш дома си, старче? — запита подозрително Торн. — Ако искаш да ни навредиш, сам ще те убия.

Бран погледна към Фиона и изражението му се смекчи.

— Основанията ми са ясни, господарю викинг. Никой не бива да наврежда на Фиона. Не мога да ти попреча да я отведеш, но ще направя всичко по силите си, за да се погрижа тя да е в безопасност. И ти казвам съвсем уверено: ще дойде ден, когато ще имаш нужда от моите необикновени способности.

— Много добре. Тогава вземи отварите си, магьоснико. Но ме чуй добре — няма да се отнасям по-различно нито към тебе, нито към Фиона. И двамата сте роби, нищо повече, и ще бъдете третираны като останалите ми роби.

— Бран, недей да се жертваш заради мене — обърна се Фиона, докато воините на Торн я отвеждаха.

— Бъди спокойна, всичко ще бъде наред — увери я Бран. Гласът му бе така искрен, че тя почти престана да трепери. — Ще бъда винаги до тебе — каза той и се отдалечи с бързи стъпки.

На лицето на Торн се четеше загрижено изражение, докато воините отвеждаха Фиона към неговия дракар. Интуицията му казваше, че прави огромна грешка, че сам предизвиква неприятностите. И то такива, каквито досега не бе познавал. Осъзна, че семейството му нямаше да посрещне добре този развой на събитията. Те очакваха, че той ще убие магьосницата и ще се върне у дома освободен от магията. Но не стана така. Напротив, беше омагьосан по-силно от преди. Надяваше се заробването на Фиона да разруши магията, защото не можеше да се застави да я убие.

Тогава в ума му възникна друга мисъл. Ако вземеше тялото ѝ и получише удовлетворение от нежната ѝ плът, това нямаше ли да разпръсне магията? Струваше си да го обмисли. Един и всички богове знаеха колко отчаяно я иска. Единственото, което го възпираше, беше увереността, че само веднъж...

Няма да е достатъчно.

Разяждаше го страхът, че щом един път удовлетвори жаждата си, Фиона ще го обсеби още по-силно, докато не завладее...

Душата му.

3

Фиона се гушеше, измръзнала и отчаяна, на дъсчената палуба на дракара, под слабата защита на палатката, която Торн бе наредил да направят за нея и Бран. Корабът на Торн беше най-големият от петте, дълъг седемдесет и шест фута и широк около седемнадесет. От двете страни на пейките имаше достатъчно място за шестнадесет гребци, Фиона бе научила доста неща за корабите на тези свирепи викингски воители, откакто бе отвлечена от родното си село и закарана на дракара на Торн.

Тя научи, че викингите струпват плячката и запасите си под подвижната палуба, в пространство, дълбоко около шест и половина фута. По време на плаване ядяха сушени и солени храни и пиеха вода от кожени мехове, също натрупани под дъските.

Фиона не знаеше какво да очаква, когато сушата се изгуби от погледа ѝ. Никога преди не се бе отдалечавала толкова много от брега, и то заедно с мъже, които се страхуваха от нея и същевременно я мразеха. Беше благодарна, че Бран също е тук, защото Торн почти не я беше погледнал, след като отплаваха. Тя бе очаквала да я нападнат и да я изнасят, но никой не я бе докоснал, макар понякога да улавяше втренчения поглед на Торн, чието изражение говореше, че с радост би ѝ извил врата. Много се зарадва на палатката, защото в нея можеше поне малко да се усамоти.

Плаваха вече пет дни, когато ги застигна първата буря. Корабът се люшкеше насам-натам, подмятан като тресчица от поривите на капризния вятър, Фиона и Бран се сгушиха един до друг под слабата закрила на платнището, молейки се вятърът и вълните да не ги отнесат изпод него. Бран беше пребледнял като призрак. Когато бурята се разбушува, той едва се добра до ръба на борда и започна да повръща. После се върна и се строполи до нея, като стенеше и притискаше с ръце стомаха си.

Макар че сама едва се държеше на крака, Фиона знаеше, че трябва да направи нещо, за да облекчи страданията на Бран. Тя се

зарови в неговото сандъче с лекове и намери малко стъкълце с валериан — лекарство, което се даваше за успокояване. После излезе от убежището си и тръгна да търси прясна вода.

Подпрял се на кърмата на подмятания от ветровете кораб, Торн забеляза, че Фиона излиза от палатката си, и за момент изпита страх. Знаеше, че крехкото ѝ тяло не може да устои на яростните стихии, и усети как трепва, когато тя започна да си проправя път през брулената от вихрите палуба. Но изведнъж долови как сред воините, които я видяха, се надигна глух ропот.

— Това е работа на магьосницата! Тя ни е проклела! Хвърлете я през борда!

Един мъж сграбчи Фиона и я вдигна над главата си, готов да я хвърли в морето. Сърцето на Торн се разтуптя, той се отлепи от мястото си и се хвърли към нея.

— Пусни я — заповяда със студена ярост в гласа. — Тази жена е моя робиня и никой освен мене няма да я докосва. Не ми харесва, че искаш да я убиеш.

Улм пристъпи напред със сурово изражение.

— Тази жена е магьосница, Торн. Тя призова гнева на Тор над нас. Всички ще умрем.

— Всички сме преживявали бури, дори по-силни от тази — намръщи се Торн. — Нашия кораб не е в опасност. „Гарванът на Один“ се носи леко по вълните. Върнете се по местата си. Виждате, че бурята вече отслабва.

Мъжът тръшна Фиона обратно на палубата и всички се върнаха към обичайните си занимания, мърморейки недоволно под нос за вещици и магии. Торн сграбчи ръката ѝ и я повлече към нейната палатка.

— Какво правиш навън? — запита той. — Можеше да паднеш в морето. Моите хора мислят, че ти си предизвикала бурята. — Той я изгледа с подозрение. — Прави ли са?

— Не. Не съм! Пусни ме. Трябваше ми вода, да дам лекарство на Бран. Той е болен.

— Стой тук, ще ти донеса вода. Хората ми са достатъчно ожесточени. Като те виждат, става още по-лошо.

След няколко минути Торн се върна с един рог, пълен с вода. Подаде го на Фиона, после се обърна към Бран.

— Какво му е? — запита той.

— Морска болест. Намерих едно лекарство в сандъчето му, за да му олекне, но ми трябваше вода, за да го смеси с нея.

Тя капна в рога няколко капки от течността в стъкълцето. Коленичи до Бран, вдигна главата му и поднесе рога до устните му. След като отпи няколко глътки, старецът затвори очи и като че ли се унесе в сън.

— Какво му даде? — запита Торн. — Каква магия си сварила?

— Никаква магия — отвърна Фиона. — Това е настройка от валериан, да облекчи стомаха му. Всички лечители познават това лекарство.

Торн се вгледа в нея. Дори измокрена и с раздърпани дрехи, пак беше красива. Пленителните ѝ очи като че ли имаха способността да проникват в душата му. Той се опита да отмести поглед, но не можа. Пръстите му копнееха да докоснат лицето ѝ, косата ѝ, да намерят чувствителните места по тялото ѝ и да ги запомнят. Беше се опитвал да я пренебрегва през тези пет дни, но безуспешно. Трябваше да я вземе, още сега, тук на палубата, и да утоли страстта си между белите ѝ бедра. Единственото, което го спираше, беше страхът, че страстта е само малка част от привличането, което го обвързваше с нея.

Торн загледа като омаян как Фиона пристъпва неловко под пронизващия му поглед.

— Защо ме гледаш така? — запита тя.

— Как те гледам?

— Загледал си се в мене точно така, както онази нощ, когато ме намери да се къпя в потока.

Тя отстъпи крачка назад, но нямаше накъде да се дръпне повече.

Погледът на Торн не трепна. Сега за първи път, откакто я бе видял, се озоваваше насаме с нея. Въпреки че почти тридесет мъже се бореха с бурята на няколко крачки от тях, въпреки че наблизко спеше старият мъдрец, Той се чувстваше така, сякаш освен него и Фиона в целия свят няма други живи хора.

— Страхуваш ли се от мене, Фиона? — запита той, когато видя, че тя се снишава под напрегнатия му поглед.

— Н-н-не.

— А би трябвало. Викингите са най-страшните мъже. Мнозина ни наричат диваци. Свирепи и жестоки. Пирати. Ние сме всичко това и

още нещо. — Той я притисна към борда. — Мога да ти извия тънкото вратле с една ръка, ако ми хрумне.

Едва не се разсмя, когато видя Фиона да вдига острата си брадичка с предизвикателно движение.

— Какво те спира? — изрече тя дръзко.

— Тези твои съблазнителни виолетови очи, най-малкото — измърмори Торн. — Ако те убия, страхувам се, че ще бъда прокълнат завинаги. Но аз съм по-силен от тебе. По един или друг начин ще те накарам да ме освободиш от магията си. — Той ѝ хвърли суров поглед. — Ти си моя робиня. Мога да утоля страстта си с твоята нежна плът, ако ми се прииска да го сторя. И когато бъда задоволен, може би магията ще се разпръсне и ще бъда свободен от твоите чарове.

— Ти си луд! Ако бях магьосница, никога нямаше да омагьосам викинг, когото всички мразят и от когото се боят.

Торн стисна зъби и свъси свирепо вежди.

— Не мисля, че изобщо ме мразиш, Фиона. Спомням си горещите ти целувки, предизвикателните извивки на тялото ти. Споменът ме съблазнява дори в сънищата ми.

За неин ужас Торн посегна към нея и я прилепи към мощните си гърди. Беше свалил ризницата си; тя усети забележителната твърдост на мускулите му до нежната си плът. Контрастът замая сетивата ѝ. Всички мисли изчезнаха в миг, когато той сграбчи в шепа дългата ѝ черна коса и приближи лицето ѝ към своето. Устата му смаза нейната в безмилостна целувка. Тя отвори уста, за да протестира срещу това, но езикът му се вмъкна веднага в нея.

Фиона се почувства безпомощна, изцяло във властта на този свиреп морски разбойник. Атаката против чувствата ѝ я остави без дъх и накара кръвта във вените ѝ да запулсира лудо. Тя се изненада, когато усети, че устните му са меки и нежни; бе очаквала бруталност, но намери само едно стряскащо удоволствие. Какъв мъж беше този жесток викинг? Нежен в един миг и страшен в следващия.

Торн опря плътно слабините си в нейните, за да я накара да усети растящата му жажда. Мъжествеността му бе набъбнала и пулсираща, Фиона изстена, когато ръцете му обхванаха здраво седалището ѝ и я прилепиха към тялото му. Дръпна се, но той я задържа без никакво усилие, решен да я има на всяка цена. Ръцете му се качиха нагоре по хълбоците и талията и спряха на разкошните ѝ

гърди. Той започна да ги мачка в дланите си и да стиска зърната с палец и показалец.

Фиона не можеше повече да понася това мъчение. Хвана с две ръце дългата му руса коса и дръпна с всичка сила. Той изстена и изруга. Тя се опита да се освободи от ръцете му. Но той стоеше непоклатим, много по-силен от нея. Огромна маса мускули, жили и решителност. Когато започна да я накланя надолу, за да я положи на палубата, тя яростно протестира.

— Боже, помогни ми! Не, пусни ме!

— Ти си моя робиня, Фиона, и ще те имам сега.

Господ сигурно бе чул молбата ѝ, защото палубата се наклони под краката им и водата, плиснала в палатката, едва не ги отнесе. Блесна светкавица. Вятърът виеше яростно. Корабът се люшкеше между вълните, катереше се по гребените им, хора и сандъци се плъзгаха по мократа палуба.

— Тор да ни пази — изкрещя Торн и прониза Фиона с мрачен поглед. — Вярно е! Ти *наистина* си магьосница. Призова тъмните сили против нас.

Колкото и да беше стресната, Фиона все пак се досети, че Торн просто ѝ дава в ръцете начин да запази невинността си. Замоли се да получи прошка и излъга:

— Ако така мислиш, тогава да, вярно е.

Торн пребледня, но нямаше време да размисли над последиците от нейния отговор. Викаха го на носа. Той беше единственият на борда, който можеше да ги преведе безопасно през бурята.

— Не сме свършили още с тебе, Фиона — предупреди я той на тръгване.

— Добре направи, че се съпротивляваше, дъще.

Тя погледна надолу към Бран. Той не спеше, както бе смятала. Очите му бяха отворени и пламтящият му поглед се спря на лицето ѝ.

— Ти си чул?

— Да. И видях. Точно както предсказвах. Викингът вярва, че ти си го омагьосала, но тук има нещо повече. Той е корав мъж, Фиона. Предстоят ти трудни моменти с него. Но един ден Торн Безмилостния ще прозре стойността ти и ще отвори сърцето си за тебе.

— Не! Не искам това. Защо, Бран? Защо трябва да е викингът? Има ли нещо, което мога да направя, за да променя съдбата? Не искам

този викинг. Той е много силен, много едър, много... мъжествен. Той иска да ме направи своя курва.

— Когато се изпълни времето, ти ще станеш всичко за него, Фиона.

И преди тя да се усъмни в тази странна забележка, сънят отново го обори.

Фиона се замисли над думите на Бран. Как може да стане всичко за Торн, когато той вярва, че тя е магьосница? В това нямаше никакъв смисъл. Викингът се беше появил изневиделица преди една година. След кратката им среща беше изчезнал. После се беше върнал, за да разруши спокойния ѝ дотогава живот. Какво го беше довело отново тук, запита се тя. Със сигурност не и никакви брътвежи за вещици и магии. Въздъхна и се намести до Бран, вслушана в рева на бурята, която бе също толкова яростна, колкото и атаката на Торн срещу сетивата ѝ.

След седмица дракарите пристанаха на западния бряг на Шотландия. Влязоха в устието на една река, воините издигнаха палатки на пясъка, напълниха меховете с вода, приготвиха вечеря от прясно уловен дивеч и отплаваха на следващата сутрин, без да срещнат жива душа. Фиона и Бран бяха в една палатка. Пазачите, им, които ги гледаха със страх и отвращение, мърморейки, им донесоха храна. Тя знаеше, че викингите я обвиняват заради честите бури, които ги бяха връхлитали, и че много им се искаше Торн да я беше убил.

Дните минаваха. Морето беше все едно и също, без никакви промени, с изключение на силните дъждове и бури. Дракарите спряха за кратко на остров Скай и на Оркнейските острови, за да наляят прясна вода и да попълнят запасите от месо. На Скай Улм ограби един намиращ се наблизо манастир и докара злато, сребро и пленници. Струпаха плячката под дъските на палубата, а пленниците бяха разпределени на останалите четири дракара.

Фиона изпита жал за горките монаси, които без съмнение щяха да бъдат продадени в робство от тези жестоки морски разбойници. Опитва се да не мисли за съдбата им, защото това правеше собственото ѝ бъдеще ужасно непредсказуемо.

Преди да напуснат Оркнейските острови, Торн каза на Фиона, че следващото слизание на сушата ще е в родния му край.

— Пригответе се, роби — предупреди ги той. — Баща ми и брат ми няма да ви посрещнат дружелюбно. Ще ме сметнат за луд, че съм ви довел в дома ни. Мога само да гадая какво ще каже годеницата ми.

— Ти си сгоден? — запита Фиона, чудейки се защо се изненадва. Повечето мъже на възрастта на Торн бяха женени или сгодени.

— Да. Ще се оженя за Брита Русокосата. А ти защо не си омъжена? Годиците ти са достатъчно, за да имаш няколко деца да се държат за полите ти.

Фиона се изчерви. Това беше вярно. Повечето момичета се омъжваха на тринадесет години, а на двадесет, на колкото беше тя сега, вече бяха дали на съпрузите си по няколко синове и дъщери. Но Адеър не беше настоял тя да се омъжи, когато дъщеря му беше изказала желанието си да остане неомъжена и да продължи да се учи от Бран. Освен това от всички мъже, които ѝ беше представил баща ѝ, тя не беше харесала нито един. Фиона мислеше, че Адеър по-скоро би желала тя да си остане край него, за да облекчава самотата му, след като майка ѝ бе умряла.

— Нямаше никой, за когото да поискам да се омъжа — обясни Фиона, — а и баща ми не ме насилваше да го сторя. Аз съм лечителка. Ще използвам по-добре силата си, ако нямам съпруг и деца, които да имат нужда да се грижа за тях.

— Да не би да искаш да кажеш, че никога не е имало мъж, който да ти е харесал?

Фиона погледна край него, спомняйки си Дърк, смелия момък, който бе загинал, когато я спасяваше по време на една жестока зимна виелица; тогава вятърът духаше от морето и приливът едва не я бе отвлякъл. Той беше нежен и добър и тя би могла да се омъжи за него, ако бе оцелял, но той изчезна, отвлечен от морските вълни.

Ревност връхлетя Торн. Изражението на Фиона бе станало мечтателно и той се запита кой ли е откраднал сърцето ѝ.

— Значи е имало някой мъж? Защо не си се омъжила за него?

— Той е мъртъв.

— Обичаше ли го?

— Може би.

— Какъв е този отговор?

— Само него ще получиш.

— Девица ли си още? Или си му дарила моминството си, преди да умре?

— Ако съм го направила това не е твоя работа.

Той ѝ отпрати усмивка, която не стигаше до очите, и вдигна масивните си рамене.

— Няма значение. Скоро ще разбере сам, нали така?

— Не мисля.

— Ще видим, магьоснице.

Това беше последният път, когато Торн говори с нея, преди дракарите да влязат във фиорда и да хвърлят котва в пристанището на търговския град Каупанг. Беше късно лято, Фиона нямаше представа с какво ще се сблъска в родното място на Торн, но не бе очаквала да види оживен град, пълен със заети, бързаци насам-натам хора. Плени я омайващата гледка на извисяващите се заснежени планини, очертани върху яносиньото небе.

— Както виждаш, земята е скалиста и стръмна — посочи Торн. — Земеделие има само по крайбрежието. Има много места за лов и риболов, но зимите са сурови и дълги, а плодородната земя е малко, повече са планините и блатата. Мнозина от нашите хора търсят нови земи, на които да се заселят.

— А твоето семейство? Търсите ли да се заселите на нови земи?

— Не. Баща ми е ярл. Има големи владения. Аз ще наследя всичко след смъртта му. Но за щастие той е още здрав и силен. Кажете на Бран, че е време за слизане. Домът ни е извън града.

— Тук съм, господарю викинг — каза Бран, присъединявайки се към Торн и Фиона.

— Фиона ще язди с мене — обяви Торн. — Бран ще ни последва пеша с Улм и другите. Повечето викинги предпочитат да вървят пеша и да използват конете за пренасяне на товари. Те не яздат добре. Но на мене ездата ми действа ободряващо. Ето, идва един роб с моя кон. — И той посочи към мъжа, застанал до пристана, който държеше юздите на един буен черен жребец. — Баща ми сигурно е видял нашите платна и го е пратил да посрещне корабите ни.

Фиона последва Торн по тясната дъска, вгледана с интерес в къщите и другите постройки, скупчени по брега на фиорда. Улиците,

които тръгваха под прав ъгъл от брега или вървяха успоредно с него, също бяха постлани с дъски.

— Повечето от онези дървени постройки със сламените покриви са на занаятчийски и търговци, които търгуват с луксозни стоки, скъпоценности и кожи — осведоми я Торн. — Откъм сушата градът е защитен с полукръгло укрепление от греди и утъпкана пръст.

— Хубав град — изрече тя, когато насити очите си с гледката.

Когато стигнаха до мястото, където конят на Торн очакваше господаря си, той я качи на гърба му и скочи на седлото зад нея. Конят се изправи на задните си крака и препусна напред. След няколко мига те вече галопираха по пътя, който излизаше от града. Фиона се намери притисната между яките бедра на Торн, ръцете му я държаха здраво, за да не падне. Той яздеше диво и това никак не учуди Фиона. Торн Безмилостния излъчваше възбуда. Правеше всичко със замах и страст, с такава наслада от живота, която правеше всеки друг да бледнее в сравнение с него.

Торн усещаше невероятно силно всяка извивка на тялото на Фиона, притиснато така интимно до неговото. Обля го непоносима горещина. Слабините му пулсираха, кръвта шуртеше буйно във вените. Сигурно беше омагьосан, помисли той, защото не можеше да си спомни друг път да е бил така обсебен от някоя жена. Ръцете му я стиснаха по-здраво, приковавайки съпротивляващото се девическо тяло към мускулестите му гърди. Не можеше да си припомни да се е чувствал някога по-добре, отколкото сега, когато това топло тяло беше така плътно опряно до неговото.

— Няма нужда да ме държиш така здраво — оплака се Фиона. — Или да яздиш така диво. Да не се опитваш да убиеш и двама ни?

Торн се засмя развеселено.

— Не се страхувай, магьоснице. Мога да владя Чука на Тор. Както и тебе. Един ден ще обезсиля магията, която си хвърлила върху мене, и когато го направя, твоите вълшебства и чарове повече няма да имат никаква сила.

— Не съм заплаха за тебе — заяви твърдо Фиона.

Торн ѝ отправи такъв поглед, който предаваше без думи непосилното очарование, която тя упражняваше върху него. Цяла година бе страдал от нейната красота, умът му се беше объркал, а тялото му — съвсем. Тя го бе примамила на своя остров, бе разголила

тялото си пред него и го бе оплела в магическите си мрежи. Торн знаеше, че трябваше да я убие и да се освободи, но нещо в него го задържаше и той не можеше да вдигне ръка срещу жената, чиято власт не бе в състояние да разбере.

Торн още бе потънал в мислите си, когато Фиона забеляза група постройките от груби борови греди, с островърхи покриви, някои направени от слама, други от торф. Сградите бяха толкова много, че ѝ заприличаха на цяло селце, Фиона помисли, че семейството на Торн сигурно е много богато, за да си позволи толкова много. Но макар че отвън постройките изглеждаха прости, тя виждаше, че са извънредно здрави, изградени, за да траят много години.

Няколко души спряха работата си, за да приветстват Торн, който влезе в галоп в двора, подплашвайки свинете и кокошките. Двама едри мъже излязоха напред да го посрещнат. Единият много приличаше на него, но беше по-млад, а другият, също почти копие на Торн, беше доста по-стар, с посивяваща руса коса и гъста брада. И двамата бяха истински гиганти. Забавиха стъпка, когато видяха Фиона.

— Добре дошъл у дома, синко — приветства го Улоф, докато Торн слизаше и спускаше Фиона на земята.

— Успешна ли беше мисията ти? — запита Туролф, след като тупна доста силно брат си по гърба.

— Има достатъчно плячка, за да са доволни всички — каза Торн.

— И роби, както виждам — изрече Улоф, оглеждайки Фиона. — Тя разбира ли нашия език?

— Не, но ще се научи. Казва се Фиона. Говори галски.

Фиона отправи недоумяващ поглед към мъжете. Знаеше, че говорят за нея, но не можеше да разбере нито дума от казаното. Дали сега не решаваха съдбата ѝ?

— Да смятаме ли, че магьосницата е мъртва? — запита смутено Улоф.

Торн замръзна. Баща му нямаше никак да бъде очарован, ако разбере какво е направил, но нямаше изход.

— Не, татко. — И той избута Фиона напред. — Фиона е девойката, която срещнах на Ман, онази, която ме омагьоса.

Туролф отстъпи назад с изписан на лицето страх, простирайки ръце пред себе си, сякаш за да се запази от злото.

— В името на Один, защо си я довел тук?

— Нямах избор — каза Торн в своя защита. — Наставникът ѝ, един стар келт, е мъдрец и казва, че тя е свята жена. Заплаши ме с вечно проклятие, ако я убия.

— И ти си му повярвал? — изрева Улоф. — Чуй ме добре, Торн, от това ще произлязат само неприятности. Какво, в името на Локи, ще правиш с нея?

— Фиона е моя робиня. Тя ще бъде като всички други роби в дома ни, ще прави каквото е необходимо.

— Но няма да я вземаш в леглото си, Торн Безмилостни.

Фиона трепна силно, стресната от безшумното приближаване на една невероятно красива жена с гневни сини очи и сребристо руса коса, сплетена на корона около темето на царствената ѝ глава. Беше висока почти колкото Торн, но в тялото ѝ нямаше нищо мъжествено. Беше жена от главата до петите, облечена в богата копринена рокля, с украшения на шията и пръстени по ръцете. И беше млада, може би на не повече от седемнадесет или осемнадесет години.

— Брита — обърна се към нея Торн, — бях забравил, че си тук.

— Очевидно — каза Брита, отправяйки суров поглед към Фиона. — Говоря съвсем сериозно, Торн. Когато се оженим, няма да търпя тази магьосница в моя дом. Или в твоето легло — добави тя със заплашителен тон.

Изражението на Торн стана сурово.

— Съпругата е длъжна да се подчинява на съпруга си и да приема това, което му се харесва. Ще вземам в леглото си която жена искам. Така стоят нещата.

— Няма да имаш любовници, след като се оженим — заяви Брита. Направи презрителна гримаса към Фиона, неодобрението ѝ личеше съвсем явно. — Твоята робиня смърди, Торн. Вонята ѝ ме отвращава. Как можеш да стоиш близо до нея? Не трябва да я допускат в къщата, близо до цивилизованите хора. Разбрах, че е магьосница. Дай ми я, аз ще се погрижа да не прави повече магии.

— Фиона е моя, Брита, не забравяй това.

Красивото лице на Брита стана почти грозно.

— Ще видим!

И тя се обърна и се отдалечи ядосана.

— Не трябваше да я дразниш, сине — упрекна го Улоф. — Брита има богата зестра. Брат ѝ Роло я доведе в дома ни. Той иска да е

сигурен, че сватбата ще се състои, както беше предвидено. Струва ми се, че Брита желае този съюз, а Роло ѝ угаждаше и в най-малките неща, след като родителите им починаха.

— Не се страхувай. Сватбата ще стане, точно както беше предвидено, татко. Току-що се върнах у дома след дълго пътуване и искам най-напред да си дам дълга почивка.

— Само това ли искаш да си дадеш? — запита Туролф, поглеждайки многозначително към Фиона. — Или вече си се насладил на робинята си?

Фиона пристъпи нервно от крак на крак. Никак не ѝ харесваше, че не разбира какво говорят за нея.

— Какво става? — обърна се тя към Торн. — Коя е тази жена?

— Това е Брита, годеницата ми. Твоето присъствие тук никак не ѝ хареса.

— Изпрати ме обратно у дома — каза Фиона, изпълнена с надежда. — Не искам да гневя годеницата ти.

— Да, изпрати я у дома ѝ — намеси се Улоф, говорейки на галски. — Или още по-добре, убий я.

— Ти говориш моя език? — каза учудено Фиона.

— Така е. Също като сина си, и аз съм търговец. Говоря много езици. Така е и с Туролф, и с други от моя род, включително Брита и брат ѝ Роло. Но те съветвам да научиш нашия език, ако искаш да оцелееш в земите ни.

— Аз искам да се върна у дома си — изрече дръзко Фиона.

— Ще говориш само когато се обръщат към тебе! — изрева Улоф. — Може да си омагьосала сина ми, но аз не съм толкова податлив. Рядко заповядвам бичуване, защото робите ми обикновено си знаят мястото, но може да ме принудиш да направя изключение за тебе.

— Татко, Фиона е моя — предупреди го Торн. — Ако е необходимо наказание, то ще е от моята ръка. Има още нещо, което искам да ти кажа, преди да се изкъпя и да се нахраня. Всеки момент ще пристигне Бран, наставникът на Фиона. Казват, че е мъдрец. И двамата с Фиона са лечители.

Улоф го изгледа смаян.

— Не мога да повярвам, че си докарал магьосник в дома ми. Ти наистина си омагьосан. Нищо добро няма да излезе от това.

Торн беше склонен да се съгласи. Сигурно е бил луд, за да докара Бран и Фиона в родната си земя. За жалост, вече беше сторено и сега трябваше да живее с последствията.

— Поемам пълната отговорност за своите роби, татко. Имам намерение да ги заведа в новия си дом, когато се оженя.

С ъгъла на окото си Торн видя приближаването на Роло, брата на Брита. Брита сигурно беше отишла право при него да се оплаче, помисли Торн с лошо предчувствие.

— Добре дошъл у дома, Торн — приветства го Роло. — Брита ми каза за новата ти робиня. — Той плъзна поглед по Фиона, явно одобрявайки видяното. — Красива е. За съжаление, на сестра ми никак не ѝ харесва тази твоя нова робиня. Помислих, че може да дойда да видя с очите си какво толкова е раздразнило Брита. Сега, когато видях жената, стигнах до едно решение, което ще удовлетвори сестра ми. Продай ми тази робиня. Тя ми харесва. Ще ти платя каквото поискаш за нея. Току-що казах на последната си любовница да си иде и имам нужда от друга, която да ми служи в леглото.

Торн усети как може да избухне всеки момент. Представи си Фиона в леглото на Роло и това го накара да потръпне от едва сдържан гняв. Стисна в юмруци отпуснатите си покрай тялото ръце и ледено-огнените му очи потъмняха.

— Фиона не е за продан.

Грабна властно ръката ѝ и я дръпна да върви след него.

— За какво говорехте? — запита тя, ситнейки подире му.

— Това е Роло, братът на Брита. Иска да те купи за леглото си.

Фиона погледна през рамо към Роло и потрепери. Той изглеждаше също толкова свиреп и застрашителен, колкото и останалите викинги. Рошавата му, сплъстена коса беше червена, а не руса, брадата стигаше почти до гърдите му. Буйните му вежди бяха сраснали по средата и му придаваха вечно намръщено изражение. Изглеждаше достатъчно силен, за да я пречупи само с двете си ръце.

Фиона изведнъж спря на място.

— Не си ме продал, нали?

Торн спря, после внезапно я дръпна към коравата стена на гърдите си. Погледна в очите ѝ и видя пламъчето на страха. Би трябвало да я продаде, помисли той. Това със сигурност щеше да разреши много проблеми. Семейството му не я искаше, годеницата му

бе обявила, че тя ѝ е враг. Но някакъв извратен демон у него отстъпваше пред мисълта да я продаде. Да, той беше омагьосан, така е, нямаше друго приемливо обяснение за това, че тази красавица с виолетови очи го беше обсебила така силно. Изведнъж му хрумна, че не може да се ожени за Брита, докато не се е освободил от магията на Фиона.

— Не, не съм те продал, макар че и това е възможно. Ако не махнеш магията си от мене, може да бъда принуден да те продам, за да мога да живея на спокойствие със съпругата си.

Фиона пребледня.

— Не. Аз не съм магьосница. Погледни в сърцето си и виж каква съм наистина.

Устните му бяха много близо до нейните, когато той изрече:

— Когато погледна в сърцето си, виждам повече, отколкото бих искал да видя.

4

Фиона откъсна поглед от съблазнителното обещание, което блестеше в горещите сини дълбини на очите на Торн. Спомни си пророчеството на Бран и ѝ се прииска да побегне толкова бързо и толкова далече, колкото можеха да я отнесат краката ѝ. Немислимо беше нейното бъдеще да е обвързано с този яростен пират и варварин. Как можеха ръцете му, облени в кръвта на невинни души, да карат плътта ѝ така да тръпне и да пламти? Как можеше тя да гледа твърдите му устни и да иска той да я целуне? Господ да ѝ помогне, защото тя бе изпаднал в опасност и можеше да остави душата си на дявола.

Торн почувства как Фиона се отдръпва от него и бързо се свести. Устата му беше толкова близо до нейната, че чувстваше лекия ѝ дъх на устните си. Какво, в името на Один, правеше сега с нея? Изруга и я отблъсна, осъзнавайки, че ги наблюдават.

— Брита е права — каза той грубо. — Не можем да влезем в къщата. И двамата трябва да идем първо в банята.

Той викна на една робиня, която вадеше вода от кладенеца:

— Донеси чисти дрехи в банята, Тайра, ще се изкъпя, преди да вляза в къщата. Донеси нещо за обличане и за новата ми робиня. Дрехите ѝ са твърде хубави като за робиня.

— Да, господарю — каза Тайра и се отдалечи. — Добре дошъл у дома — подхвърли през рамо красивата девойка.

— Тук имате баня? — запита Фиона.

Досега беше смятала, че викингите не се къпят.

— Да, и то доста хубава. — Торн посочи към една малка кръгла колиба. — Ваната е достатъчно голяма за двама.

Очите на Фиона се разшириха.

— За двама ли?

— Да не си глуха, момиче? Ела, първото ти задължение ще бъде да ме изкъпеш.

Торн хвана ръката ѝ и я повлече към колибата. Вратата беше отворена и той я бутна вътре.

Помещението нямаше прозорци, беше тъмно и пълно с изпарения. Единствената светлина идваше от огъня, който гореше под огромния казан с кипяща вода. Огромна дървена вана бе разположена по средата на колибата, Фиона погледна замечтано към нея, копнеейки да полежи дълго в нея... сама.

След миг трима роби влязоха в колибата и започнаха да пълнят ваната с равни количества топла и студена вода. Когато я напълниха достатъчно, Торн им махна да излязат. Тогава пристигна Тайра, носейки чисти дрехи. Сложи внимателно нещата на Торн на пейката и започна да се съблича.

— Аз ще те изкъпя, господарю.

Торн нетърпеливо махна с ръка.

— Не и този път, Тайра. Фиона ще ме изкъпе.

Фиона изведнъж осъзна, че Тайра и Торн говорят на галски и че девойката навярно е дошла тук от нейната родина.

— С радост ще отстъпя задачата си на Тайра — изрече тя и ѝ се усмихна.

Може би щяха да станат приятелки. Би ѝ харесало.

— Не — изрече рязко Торн. — Тайра ще помага на баща ми и брат ми. Фиона, ти ще имаш задължението да къпеш мен.

Тайра отправи към Фиона поглед, изпълнен с ненавист, и това попари надеждите ѝ да се сприятели с красивата робиня.

— Ако тя не ти хареса, господарю, аз с радост ще те обслужа.

И изхвъркна навън с развяваща се край стройните ѝ глезени пола.

— Ти благородник ли си? — запита Фиона. — Така ми се стори от обръщението ѝ.

— Да. Баща ми е ярл, това по вашему е граф. Той е фаворит на крал Харалд Светлокосия. Помогни ми да се съблека, водата изстива.

— Не, господарю — изрече тя с тон, от който далеч не лъхаше покорство.

— Не ме ядосвай, момиче. — Той вдигна крак на пейката и я накара да коленичи пред него. — Развържи ми сандалите.

Фиона изскърца със зъби и се подчини. Когато свърши, се изправи и зяпна от учудване, като видя Торн да сваля наметалото и туниката и да ги хвърля настрана. Гол, той беше още по-страшен за нея, отколкото облечен. Светли, златисти косми покриваха гърдите му

и се сгъстяваха в тъмна пътека по слабините. Тялото му бе набраздено от белези, някои стари, други пресни, все още набъбнали. Дебели жили, подобни на въжета, изпъкваха под загорялата кожа на ръцете и тялото му. Краката му бяха дълги и яки, образец на здравина и мощ. Никъде по огромното му тяло нямаше и капчица тлъстина. После погледът ѝ се спря върху неговата мъжественост и тя пребледня. Той беше в състояние на пълна възбуда. Тя отмести очи.

Торн като че ли не забеляза накъде е отправен погледът ѝ, докато се наместваше във ваната и въздишаше доволно.

— Ела — каза той и я повика с пръст. — Водата е чудесна.

— Ще почакам, докато свършиш — отвърна Фиона.

— Не можеш да ме къпеш оттам. Ще ти разкъсам дрехите, ако не се подчиниш.

Фиона се побоя, че той ще направи точно каквото се закани, ако не го послуша, затова се нареди да влезе във ваната, както си беше с дрехите.

— Не, това не ми харесва. Свали си дрехите. Няма да ми цапаш водата. Не за първи път ще те видя гола.

Издайническа червенина пропълзя по шията на Фиона. Би предпочела да забрави за онази среща.

— Може би Тайра...

— Не, Тайра няма да свърши работа. Не отлагай неизбежното. Аз съм господарят, ти си робинята. Свали си дрехите и влизай във ваната.

Гласът му беше суров, неумолим... решителен.

Фиона можеше да се обърне и да избяга, но щеше ли да има полза от това? Почувства как Торн може всеки момент да стане от ваната, както си е гол, и да я накара насила да изпълни заповедта му. Със сигурност никой от домакинството му нямаше да ѝ дойде на помощ. Съдбата на робите беше трудна. Ако не се подчини, ще бъде сурово наказана.

С треперещи ръце тя откопча токата на рамото си. Туниката се свлече до кръста ѝ, разкривайки тънката ленена риза отдолу. После откопча колана на кръста и туниката падна в краката ѝ. Излезе от нея и погледна към Торн, надявайки се, че ще ѝ позволи да остави поне ризата. Но не беше съдено да стане така.

— Всичко. Сваляй всичко. Побързай, водата изстива.

Устните ѝ се свиха примирено, тя измъкна ръце от ризата и я остави също да падне на пода. Влезе във ваната толкова бързо, че Торн едва можа да зърне бялата ѝ кожа, розовите зърна на гърдите и стегнатите хълбоци.

— Забрави сапуна.

Устните му се надигнаха в хитра усмивка, докато поглеждаше многозначително към пейката до стената.

— Защо ти харесва да ме измъчваш? — запита сърдито Фиона.
— Да не се страхуваш от магиите ми? Може би следващата ми магия ще те направи безсилен като мъж?

Торн се взря в нея със страх, примесен с гняв.

— Ако мислех така, щях веднага да те убия. Много те бива да омагьосваш мъжете, но не вярвам силите ти да са зли или сърцето ти да е дотам черно, че да ми навредиш. Сапунът, Фиона. Чакам.

Проклинайки викинга под нос, Фиона излезе от ваната и взе сапуна от пейката заедно с тривката. След секунди беше обратно във ваната. Но не и преди Торн да огледа както трябва пищното ѝ тяло. Кожата ѝ беше гладка и без никакви белези, талията тънка, краката дълги и красиво оформени. Гърдите ѝ бяха заоблени и съвършени, с издължени розови зърна с цвета на узрели череши.

— Измий ми гърба — каза Торн, дръпна се към средата на ваната и обърна гърба си към нея.

Фиона насапуниса тривката, заинтригувана от аромата на сапуна. На остров Ман хората правеха сапун от луга и пепел и той не миришеше така хубаво.

— Никога не съм виждала такъв сапун — забеляза тя.

— Идва от Византион. Нашите кораби откарват там кожи, кехлибар, мед, мечове и роби и ги разменят срещу сапун, подправки, коприна, злато и сребро. Не сме толкова див народ, за каквито ни смятат.

Фиона не мислеше така, но мъдро реши да запази мнението си за себе си. Когато насапуниса гърба на Торн, той протегна към нея първо едната си ръка, после другата. След това я накара да насапуниса и краката му, един след друг. После потопи глава под водата и я накара да измие дългата му руса коса. На Фиона много ѝ се дощя да натисне главата му под водата и да го държи така, докато престане да диша.

Накрая той взе тривката от нея и изми интимните си части, през което време Фиона обърна глава и гледаше на другата страна.

— Мога ли сега да си вървя? — запита тя, отдалечавайки се полека от него.

Молбата ѝ като че ли го развесели.

— Трябва най-напред да се изкъпеш.

Той излезе от ваната за чиста тривка и се върна, преди тя да усети. Обърна я рязко и изтри гърба ѝ.

Фиона пухтеше притеснена, докато той миеше ръцете ѝ а после и гърдите ѝ. Гледаше я втренчено, сякаш очакваше тя да реагира по някакъв необичаен начин на манипулациите му.

— Мога сама да се измия — каза тя със задавен глас, когато Торн посегна с насапунисаната тривка под талията ѝ.

— Харесва ми да го правя — възрази той, докато прокараваше тривката между краката ѝ.

Фиона прехапа устни, за да не извика. Никой никога не я беше докосвал там. Беше нередно, но бавното движение напред-назад създаваше в нея усещания, от които краката ѝ се разтреперваха и нервите ѝ се опъваха още повече.

— Не прави така. — Едва позна собствения си глас, слаб и немощен. — Моля те, господарю.

Без да обръща внимание на протеста ѝ, Торн остави тривката и пръстите му започнаха да галят и дразнят хлъзгавите от сапуна извивки на тялото ѝ. Фиона не можа да потисне един вик на изненада, когато устата му намери щръкналото зърно и той започна да го смуче. Когато пръстът му се пхна във влажния ѝ проход, тялото ѝ подскочи.

Той се зарови дълбоко в нея, търсейки и намирайки търсеното. Отдели лице от гърдите ѝ.

— Ти си девствена.

В гласа му се долавяше нотка на доволство.

Тя не отговори. Не можеше.

Изведнъж той я извади от ваната и я отнесе на пейката.

— Ще взема твоята девственост, Фиона. Това е цената, която искам, заради това, че ме омагьоса.

Коленичи пред нея, приковал горящия си поглед към розовите ѝ пълни устни. Мислите му се завъртяха като подхванати от силен вихър,

когато си представи какви еротични удоволствия можеше да му даде тя с тази разкошна уста.

Ръката му се върна към тайното ѝ място, а устата отново откри зърната ѝ и той започна да милва стегнатите розови пъпки с език. Пръстите му галеха скритата ѝ нежна плът, влизайки и излизайки, и палецът му откри едно толкова чувствително място, че тя цялата се разтърси под ръката му.

— Не прави това ужасно нещо.

Гласът ѝ трепереше от страх. Тя не знаеше какво става с нея.

— Нищо не съм направил, само изпитвах страстта ти. Задъханото ти дишане и треперенето на тялото ти много ми харесват. Може да си дребна на ръст, но преливаш от страст. Да, Фиона. Ще имам твоята страст, цялата — заяви той дръзко. — А сега ще свършиш. Заповядвам ти.

Фиона нямаше представа за какво говори той. Само знаеше, че се разпада, натрошена на милион парчета, докато най-сладката болка, която някога бе изпитвала, я пронизваше от край до край. Шокът я остави почти безчувствена. Чу Торн да вика името ѝ някъде от много далече, но нямаше сили да му отговори.

Той се отпусна назад на петите си, стреснат от реакцията на Фиона. Беше имал безброй жени. Някои набързо, други след внимателно проучване, но рядко беше виждал жена, която да притежава такава невинна страст като Фиона. Запита се как ли щеше да реагира тя, когато влезе в нея и я доведе до кулминацията със своята мъжественост, а не с пръстите си. Нямаше търпение да разбере това. Не си спомняше някога да се е възбуждал повече или да е бил така готов да вземе някоя жена.

Щеше да я вземе когато и да е — през деня или през нощта, когато го връхлети подтикът да я притежава, реши той. Щеше да тържествува над свежата ѝ плът, докато магията ѝ изгуби власт над него; а после щеше да я продаде на Роло. Насочи се нападателно към нея, но една страшна мисъл му мина през ума.

Ами ако магията ѝ стане още по-силна, след като я вземе? Ако тя никога не му омръзне? Ами ако остане завинаги омагьосан? Ами ако...

Имаше много несигурност и страшни последствия, над които да мисли. Здравият разум му казваше, че трябва да се съпротивлява на

неуловимата ѝ съблазън и да се бори, за да се освободи от магията ѝ. Щеше да му е необходима забележителна сила на волята, но само един слаб мъж би се оставил тя да го изкуси със сладостта на тялото си и със съблазнителните си виолетови очи. Изправи се, изпаднал в силни колебания.

Очите на Фиона бяха замъглени, а погледът ѝ — празен. Тя знаеше какво иска Торн и се боеше от болката, която щеше да предизвика насилственото влизане на този исполински викинг. Почувства го да се отмества от нея и се вгледа смутено в него.

— Облечи се! — заповяда той рязко. — Едва не се поддадох този път, но няма да те оставя да ми вземеш душата.

Взе една дреха от пейката и ѝ я подхвърли.

Фиона погледна туниката, направена от груб, домашно тъкан кафяв плат, и набърчи нос.

— По-добре да облека собствените си дрехи.

— Ще носиш дрехи, предназначени за робите ми.

Той облече богати одежди, достойни за благородник, и я зачака да навлече туниката. Когато тя се поколеба, Торн я грабна от ръцете ѝ и я нахлузи през главата ѝ. Грубата дреха увисна върху дребното ѝ стройно тяло като чувал, дращейки нежната ѝ кожа. Той измъкна колана ѝ от купчината мръсни дрехи и го закопча на талията ѝ.

— Ела, Тайра ще ти обясни какви са задълженията ти. Никой друг роб не говори галски. Предлагам ти да се сприятелиш с нея.

Фиона се съмняваше, че Тайра ще я приеме като приятелка. Благодарни на бога, че имаше Бран. Без него нямаше да си има никого. Излезе след Торн от задимената баня и се озова под ярките слънчеви лъчи. Първият човек, когото видя, след като очите ѝ свикнаха със светлината, беше Бран.

Очите му светнаха, когато я съзря.

— Добре ли си? — запита той, бързайки да я приветства. Изглежда укорително викинга, когато видя каква груба дреха е облякла Фиона. — Да не ти е направил нещо лошо, дете?

— Зле ли ти изглежда? — запита грубо Торн. — Ние не смазваме робите си, те са твърде ценни. Освен ако — добави заплашително — не направят нещо, което заслужава наказание. Влезте вътре и двамата. Ще получите храна и вода, ако сте гладни. Ние не морим робите си от глад.

Вътрешността на къщата изненада Фиона. Цялата дървения в дългата зала беше резбована, боядисана и варакосана. Изящно бродирани тъкани висяха по стените. Въздухът беше задимен и наситен с миризма на готвено. В средата на голямата зала имаше огнище, в което гореше буен огън; дълъг димен стълб се изкачваше към тавана и излизаше навън през една дупка в него. Над огъня висеше окачен гигантски казан, наглеждан от един роб, чието задължение беше да не оставя яденето да загори. Други роби сновяха около дългата маса, където скоро щеше да бъде поднесена вечерята.

По пейките покрай двете дълги стени на залата седяха мъже, увлечени в разговори и игри. Но всички прекратиха заниманията си, когато Торн влезе в залата заедно с Фиона и Бран. Той махна на Тайра. Тя веднага побърза дойде при него.

— Оставям Фиона засега на твоите грижи — каза ѝ Торн. — Ти говориш нейния език; научи я какви са задълженията ѝ тук.

Тайра наведе глава в знак на покорство.

Торн се запъти към брат си и баща си, без да се обърне повече. Сякаш съвсем забрави за Фиона. Но това съвсем не беше така. Той си спомняше всичко, което бе станало в банята. Никога досега никоя жена не го бе обсебвала така, никога не се бе наслаждавал толкова много на онова, което тя можеше да му даде. Трябваше да призове на помощ цялото си самообладание, за да се измъкне от властната магия на Фиона.

Щеше да я има, да, но както той реши. Когато обособеността му намалее и може да я прецени обективно, без да губи част от себе си, за да я вземе. Беше силен мъж, способен да устои на вълшебствата на Фиона. Мъдро решение беше да я направи своя робиня, помисли той. Щом добиеше контрол над нея, вълшебната ѝ сила щеше да намалее и той щеше да се освободи от магията.

Фиона научи много неща за първите си часове като робиня. Робите се отнасяха почитателно към своите господари. Робините държаха главите си наведени, поведението им беше скромно, но това не означаваше, че по-смелите не поглеждаха Торн и брат му с възхищение и лъстиви помисли, Фиона добре осъзнаваше, че надменният ѝ викингски господар е забележителен мъж, и се закле никога да не прави така, че да остава насаме с него. Това, което се бе

случило в банята, ѝ бе показало, че когато стане дума за него, силата на волята ѝ се губи. Не че имаше кой знае колко голям избор.

Торн беше твърде опитен за нея. Тя реши при първа възможност да се посъветва с Бран. Ако Торн беше нейното бъдеще, тя трябваше да го научи да я уважава, да се отнася с нея не като със своя собственост, а като с жена, която трябва да бъде оценявана сама по себе си. Но как би могъл той да бъде нейното бъдеще, щом беше сгоден за Брита?

Торн наблюдаваше Фиона с ъгъла на окото си, гледаше я как се движи из залата. Походката ѝ беше грациозна и плавна въпреки грубата туника, с която беше облечена. Той усети, че се втвърдява, когато си представи това съвършено тяло под бодливия домашно тъкан плат. Намръщи се, когато видя Тайра да побутва и смушква Фиона, за да я накара да побърза. Можеше да си представи какви синини остават по бялата ѝ кожа, но трябваше да се въздържа и да не се скара на Тайра. Не биваше да показва пристрастие към някой от робите.

След миг в залата влезе Брита и като по даден знак всички заеха местата си край дългата маса. Яденето се състоеше от овнешко и говеждо печено, поднесено на едри късове върху блюдата, освен това имаше варени яйца, пушена риба, хляб, намазан с прясно масло и мед.

Торн загледа как Фиона носи голяма кана с бира към масата и пълни роговете за пиене. Когато наля бира в неговия рог, горещият му поглед се спря върху нея и той видя как ръката ѝ затреперва. Торн се усмихна, приятно му беше, че може така явно да я развълнува.

Страхувайки се, че Фиона може да разлее бирата по него, той я хвана за китката и взе каната от нея.

— Ти си изморена, върви да ядеш при Бран. Пътуването от Ман беше дълго и трудно. Ние не преуморяваме робите си. Можеш да се заемеш със задълженията си утре сутрин.

— Защо така глезиш тази жена, Торн? — запита Брита, хвърляйки суров поглед към Фиона. — Тя е само една робиня.

— Робите са ценни. Тя струва цяло състояние, ако реша да я продам.

Роло се обади от другата страна на масата:

— Аз я искам, Торн. Кажи цената.

Туролф го чу и се включи в разговора.

— Продай я на Роло, братко. Нека той се справя с нейната магия.

— Аз не вярвам в магии — изсмя се Роло. В очите му се появи сладен блясък. — Освен това — добави той грубо — малко магия в леглото ще ми дойде много добре.

Забележката му предизвика гръмък смях от сътрапезниците, край масата заваляха разни недвусмислени намеци.

— Още не съм готов да я продам — каза Торн. — Когато бъда готов, ще помисля над предложението ти.

Все още в здравата хватка на Торн, Фиона си наложи да го погледне. Не бе разбрала какво си казват мъжете, но от начина, по който я гледаха, можеше да разбере, че говорят за нея.

— Какво каза той? — запита тя.

— Ще ти кажа — намеси се Брита, говорейки на галски. — Роло те иска и Торн обеща да те продаде на него.

Фиона погледна към Торн. Наистина ли щеше да я продаде? Роло беше още по-голям варварин и от него. Неизреченият ѝ въпрос остана без отговор, защото Торн погледна страшно към Брита и повтори на Фиона заповедта си — да вземе храна и да седне да си почива на пейката. Тя избяга в мига, когато той пусна китката ѝ.

— Защо я доведе тук, Торн? — запита Брита. — Само неприятности ще произлязат, помни ми думата. Ти сам казваш, че е магьосница. Колко време ще мине, преди тя да хвърли злата си магия върху някого от нас?

— Брита казва истината, синко — съгласи се Улоф. — Защо настояваш да задържиш тази магьосница? Тя може да ни докара само беди.

— Не искам да чувам нищо повече за Фиона! — изрева Торн и удари с юмрук по масата.

— Много добре — каза Улоф и изгледа мрачно сина си. — Тогава да говорим за твоята сватба. Посочи деня и ще изпратя да доведат някой старейшина, за да извърши церемонията.

Последното, за което искаше да говори Торн, беше сватбата му. Не можеше да се ожени за никоя жена, докато Фиона не вдигнеше магиите си от него.

— Ще помисля — измърмори той.

— По-добре мисли бързо — намеси се Роло. — Не мога да стоя тук вечно. Домът ми има нужда от мене.

— Следващото събиране на тукашния алтинг^[1] е в края на лятото, преди да паднат първите снегове — каза Улоф. — Всички старейшини ще дойдат. Това е добро време за сватба.

— Казах, че ще помисля — повтори Торн, слагайки край на разговора.

— Разбираш ли езика им? — обърна се Фиона към Бран, след като бе слушала внимателно думите им.

По реакцията на Брита към думите на Торн можеше да съди, че разговорът никак не е харесал на викингската девойка.

— Да — каза Бран, — можах да разбера някои думи. Карат се за тебе.

Фиона се изчерви и наведе глава над чинията си.

— И аз така си мислех. Торн ще ме продаде ли?

— Не е ясно — отвърна Бран, без да я поглежда. — Предстоят ти трудности, Фиона. Трябва да си подготвена. Торн не иска да те продава, но понякога човек е принуден да прави нещо, което не иска, защото няма друг избор.

— Не разбирам.

— И аз. Но аз разчитам руните и се съветвам със звездите. Никога не са ме лъгали. Дори когато сам не ги разбирам, това, което ми казват, винаги се случва. Пророчеството, за което ти говорих преди толкова години, не се е променило. Викингът е твоето бъдеще. Не знам как или защо, но е така.

— Ненавиждам го! — избухна Фиона. — Той се опита да... И тя наведе глава, не можейки да продължи.

— Но не го е направил — напомни ѝ Бран.

Лицето ѝ пламтеше от срам. Досещаше ли се Бран за събитията, които се бяха разиграли в банята?

— Не, но аз исках да го направи. Това, което стори с мене... не мога да го обясня, но беше вълшебно, невероятно. Бих искала да имам майка, за да ме посъветва. Да, и изповедник — допълни тя бързо, — за да ме избави от греховете ми.

— Фиона, Фиона — изрече тихо Бран, потупвайки главата ѝ със съсухрената си ръка. — Не се отчайвай. Не мога да ти кажа какво предстои, но знам края и той е щастлив. Когато му дойде времето, викингът ще започне да те цени, дори ще те обикне. Но трябва да

бъдеш търпелива. Научи го с поведението си, че си жена, каквато няма друга по света. А сега си изяж вечерята и легни на пейката. Изминалите седмици не бяха леки за тебе. И ще ти става все по-трудно, преди положението да се подобри — добави той тайнствено.

Фиона не можеше да си представи един надменен варварин, какъвто беше този викинг, да обича някоя жена, още по-малко пък нея. А тя би ли могла да се научи да го обича? Той щеше да я накара да изпитва неща, които според нея бяха греховни. Никога не си беше представяла, че ще се държи разпуснато, но не можеше да намери друга дума за поведението си. Торн бе сторил нещо с тялото ѝ така опитно, че я бе оставил задъхана и искаща още и още. Дълбоко в женското си сърце тя знаеше, че има още нещо освен това, което ѝ бе дал в банята. Имаше наслада, със сигурност, но и среща на душите, нещо, което се съмняваше, че Торн някога ще ѝ даде. Господ да ѝ прости, но тя искаше всичко.

Торн довърши вечерята и остана на масата с баща си, брат си и Роло, след като Брита се оттегли в стаята си, а робите налягаха за сън по пейките и на лавиците в залата. Беше видял Фиона и Бран да си шепнат, а после я загледа жадно как се настанява на пейката и заспива, докато Бран я наблюдава.

— Не можеш да откъснеш очи от нея — обади се Улоф. — Наблюдавах те по време на вечерята, не виждаше никоя друга освен нея.

— Брита е ревнива жена — обади се и Роло. — Не ти завиждам, ако решиш да задържиш Фиона. Склонен съм да повярвам, че наистина си омагьосан. Може би трябваше да послушаш баща си и да убиеш тази жена.

— Ако убия Фиона, това няма да поправи нещата — възрази Торн. — Трябва да я убедя да свали магията по собствена воля. Уморен съм, лека нощ — каза той и се изправи.

Излезе от залата, без да поглежда към Фиона, докато минаваше край пейката, на която спеше тя.

Фиона се събуди със силно трепване. Нямаше представа какво я е събудило. Вслуша се в звуците на нощта, в хъркането на мъжете и бълнуването им и реши, че няма нищо. Пейката беше неудобна и на

нея ѝ беше студено. Огънят в огнището бе догорял, а не ѝ бяха дали и никаква завивка. Погледна към Бран и видя, че той спи дълбоко недалече от нея, явно без да усеща студа. Изведнъж една ръка затисна устата ѝ и тя едва не полудя от страх.

— Не се плаши — прошепна някакъв глас на ухото ѝ. — Излез навън с мене, искам да поговорим.

Фиона поклати глава и се опита да ухапе ръката, която ѝ пречеше да извика. Позна гласа на Роло — не искаше да ходи никъде с него.

Без да обръща внимание на съпротивата ѝ, той я смъкна от пейката и я понесе покрай спящите роби, извън залата. Пусна я на земята и махна ръка от устата ѝ едва когато стигнаха доста далече от къщата.

— Какво искаш? — изсъска гневно Фиона. — Нямах право да ме измъкваш от леглото ми.

— Защо не си в леглото на Торн?

— Защо? Защо трябва да съм в леглото му?

— Ако беше моя робиня, щеше да си в моето легло. Не можах да заспя, мислех само за тебе. Ти лежеше в другия край на залата и чувах как шумоли дрехата ти, когато се обръщаше насън. Разбрах, че няма да имам покой, докато не те взема.

Той я дръпна към себе си. Тя беше като играчка в огромните му ръце, безсилна пред великанската му сила. Започна да се бори с него, но безуспешно. Черно отчаяние се спусна над нея, докато той я накланяше все повече към земята. Тя се замоли за избавление, но се боеше, че никой няма да ѝ дойде на помощ. Беше сама в този чужд свят на гиганти и варвари.

Торн не можа да заспи. Мислите му все се отклоняваха към Фиона, която спеше в залата сред другите роби... и към Роло. Спомни си, че не ѝ бяха дали никакво наметало или одеяло за защита срещу студа, и реши да поправи този пропуск. Стана, уви се с коженото си наметало, намери едно одеяло и излезе от малката стаичка, която му служеше за спалня. Стигна до залата и намери мястото, където спеше Фиона. Сепна се, когато видя, че я няма. Разтърси Бран, за да го събуди.

— Къде е Фиона, старче?

Бран погледна празната пейка, после отново към Торн. Загрижено набърчи чело.

— Не знам, господарю.

— Мислех, че си вълшебник. Вълшебниците знаят всичко. — Той сграбчи туниката на Бран в мощния си юмрук и го разтърси, сякаш беше купчина парцали. — Къде е тя?

Очите на Бран се замъглиха, докато гледаше някъде покрай Торн, към вратата.

— Върви, господарю, тя има нужда от тебе. Бързай.

Торн се вгледа в Бран, опитвайки се да разбере какво означават думите му. След миг разбра и очите му блеснаха. Отметна Бран настрани и се хвърли към вратата. Навън беше тъмно. Долови някакво движение до постройката, където държаха сечивата, и се отправи натам. В следващия миг се впусна в бяг.

Фиона омекна в ръцете на Роло, правейки се, че му се подчинява. Веднага щом се поддадеше на заблудата, тя щеше да го ритне в слабините и да избяга. Задави се, когато той нададе триумфален вик и залепи устата си в нейната. От целувката му ѝ се повдигна. Замоли се да има малко сила, за да го нарани сериозно, и дръпна коляното си назад, готвейки се за удара.

Торн — нейният спасител — се появи като че ли от небето.

— Какво, в името на Локи, става тук?

Роло я пусна така внезапно, че тя падна

— Ти си гост в моя дом, Роло, Човек не злоупотребява с гостоприемството на домакина си. Мислех, че съм напълно ясен, като казах, че никой друг освен мене не може да докосва Фиона.

Роло вдигна рамене.

— Нямам никакво извинение, Торн. Не знам какво ми стана. Моля за прошка.

Торн обаче не се укроти, Фиона стана и отстъпи назад пред яростта му, която поради някаква причина като че ли беше насочена не само срещу Роло, но и срещу нея.

Властният му поглед я прикова на място. А думите му я зашеметиха:

— Трябваше да се сетя, че ще се опиташ да омагьосаш и брата на годеницата ми, Фиона. А след това може би брат ми и баща ми, така

ли? Колко мъже искаш да страдат по тебе?

[1] Събрание на старейшините в скандинавските племена. —
Б.пр. ↑

5

Фиона загуби дар слово. Обвинението на Торн беше толкова неоснователно, че ѝ се прищя да избухне в смях. Но веселието отстъпи пред гнева. Накрая тя си възвърна способността да говори и реши да отвърне с такава нелепост, каквато представляваше и самият му въпрос.

— Колко интересна мисъл, господарю. Съмнявам се, че ще успея да накарам всички мъже да въздишат по мене, но със сигурност мога да си изпробвам силите и да опитам, нали? — изрече тя със сладък глас, като нарочно го гледаше под кръста.

Торн замря. Нищо не трепваше по лицето му, само един мускул играеше в ъгъла на устата му. Това трябваше да послужи като предупреждение за Фиона, но тя беше твърде ядосана, за да го забележи.

— Ако цениш живота си, предлагам ти да ограничиш магиите само върху един мъж. Не беше добра идея да примамиш Роло тук навън. Ти си моя собственост, Фиона. Докато не те освободя от робството или докато ти не ме освободиш от магията си, не поглеждай друг мъж.

— Надменността ти ме отвращава — изрече разгорещено Фиона. — Ако можеш да правя магии, щях да превърна тебе и Роло в жаби. Всички викинги са варвари. Роло ме изнесе тук против волята ми. Само благодарение на бога се спасих от него.

Торн се извърна рязко към Роло.

— Вярно ли е това? Против волята ѝ ли я доведе тук?

— Не. Фиона ме примами, също както и тебе на своя остров. Събудих се от дълбок сън и почувствах погледа ѝ върху себе си. Чух мамещата ѝ песен и реагирах инстинктивно.

— Той лъже! — изсъска Фиона.

— Остави ни сами, Роло — каза Торн. — Аз ще се разправам с моята робиня.

Роло се отдалечи бързо, зарадван, че е избегнал гнева на Торн.

— Ела с мене — каза Торн и хвана Фиона за китката.

— Къде ме водиш?

— Опасно е да спиш в залата при другите роби. Скоро войните ми ще започнат да се бият за тебе.

Той я повлече към къщата и я отведе в спалнята си, която се намиреше в далечния край на дългата постройка, Фиона още не познаваше това отделение и се изненада, когато видя няколко врати, които предположи, че водят към отделни спални. Самостоятелните спални бяха лукс, с какъвто собствения ѝ дом на остров Ман не разполагаше. Тя и баща ѝ спяха в мънички ниши, отделени със завеси от залата, а всички останали спяха на пейки или на пода.

Торн отвори една врата и я бутна в стаята. Тя нямаше прозорци, но беше напълно самостоятелна и си имаше малко огнище. Сандък за дрехи беше опрян до стената, застлано с кожи легло стоеше на голия под. Стенен килим, окачен пред едната стена, внасяше малко цвят в иначе скромната обстановка.

— Щастлив си, че имаш дом със собствена спалня — каза Фиона, мъчейки се да овладее нервността си.

Защо я беше довел тук Торн? Какво искаше да прави с нея?

— Баща ми е богат човек, а и аз съм събрал доста голямо състояние. Татко построи този дом по собствени мерки. Има четири спални, по една за всеки от семейството. Брита спи в четвъртата, но само докато се оженим. После ще спи тук, в моята спалня.

— Защо ме доведе? — запита Фиона. — Искам да се върна в залата. Скоро ще дойде време да стана и да изпълнявам задълженията си.

— Задължението ти е да се подчиняваш на господаря си — каза Торн. — Баща ми беше прав, ти причиняваш по-скоро неприятности. Единствената причина, поради която си още жива, е, че твоят вълшебник ме убеди, че ако те убия, това ще донесе много нещастия на семейството ми. Но помни ми думата, Фиона, ще се освободя от магията ти. Сега лягай на леглото и заспивай.

Тя го прониза с поглед.

— Предпочитам да спя в залата.

— Не. Нямам ти вяра, когато си близо до мъже.

— Няма да бъда твоя курва.

— Не съм го искал. Вече реших, че не е добра идея да спя с тебе. Това ще е само в твоя изгода. Ти искаш да откраднеш душата ми, Фиона, а може би и сърцето ми, което никоя жена няма да притежава. Жените раждат деца, грижат се за дома и често пъти донасят голяма зестра и земи, но сърцето на викинга принадлежи на боговете, които управляват живота му. Във Валхала няма място за жени.

— Има място за всекиго на небето — възрази Фиона.

— Аз не съм християнин, нито смятам да ставам. Лягай, защото трябва да поспя. Утре призори отивам на лов с Роло и Туролф.

Фиона седна предпазливо на застланото с кожа легло и зачака на види какво ще направи Торн. Извърна глава пред ослепителната гледка на голотата му, отказвайки да я възприеме. Той изобщо не изглеждаше смутен, докато се протягаше, прозяваше и се настаняваше до нея. Зави и нея, и себе си с една кожа и се обърна с гръб. След минута заспа и даже леко захърка, Фиона се дръпна от горещото му тяло, отпусна се и потъна в сън.

Торн се събуди на разсъмване с болезнена ерекция. Фиона се бе прилепила до него. Осъзна, че я е прегърнал с две ръце и твърдата ѝ гърда почива в дланта на едната. Другата беше положил на хълбока ѝ. Пусна я, сякаш беше пламтяща факла, и се дръпна от нея. Изруга под нос. Дори насън тя го съблазняваше. Трябваше да я изпрати обратно в залата, да спи на твърдата пейка при другите роби, но много му хареса да се буди, държейки я в прегръдките си. Един да му е на помощ, магията ѝ ставаше все по-силна. Или той отслабваше все повече?

Стана и се облече бързо, после разтърси Фиона, за да я събуди. Тя изстена и отвори очи.

— Събуждай се. Време е за ставане. Тайра ще ти каже какво да правиш.

Фиона стана и излезе бързо от стаята. Другите роби вече приготвиха закуската и подреждаха масите, които снощи бяха раздигнали и прибрали след вечерята. Тайра я заведе в една стая в десния ъгъл на къщата, която служеше за умивалня, и ѝ показа къде да си измие ръцете и лицето. Когато се върна, я накараха да бърка овесената каша, докато други донасяха кани с прясно и кисело мляко и подноси с храна. Освен овесената каша на масата имаше пушена риба, твърдо сварени яйца, хляб, масло и мед.

Спящите воители се събуждаха и прииждаха към масата да се нахранят. Скоро пристигнаха Торн, баща му и брат му. Брита дойде последна. Поиска рохки яйца, препечен хляб и суроватка, Фиона се наведе да напълни калаената й чаша. Когато се приближи към нея, Брита пошушна предупредително на ухото и:

— Знам къде си прекарала нощта. Когато стана съпруга на Торн, няма да бъдеш толкова дръзка.

— Говори с годеника си — отвърна Фиона. — Аз само се подчинявам на заповедите му.

— Той хареса ли ти в леглото? — запита предизвикателно Брита. — Мъж с неговия ръст сигурно има мощно оръжие.

Фиона тъкмо се канеше да отговори с хаплива забележка, но видя Бран да поклаща предупредително глава. Затова преглътна язвителните думи и побърза да се отдалечи. Дали всички в залата я мразят, или се страхуват от нея?

Изведнъж Брита изплю току-що отпитата суроватка, стряскайки сътрапезниците си.

— Тази вещица се опитва да ме отрови! Млякото е отровно!

Фиона чу вика на Брита и се обърна към нея. Не беше разбрала думите й, но се досети, че казва нещо лошо за нея, защото всички в залата я загледаха със страх и негодувание. Някои дори бяха притиснали ръце към корема си и лицата им бяха позеленели.

— Каква е тази глупост? — изрева Торн, мятайки яростен поглед към Фиона. — Отровила ли си млякото, момиче?

— Това ли каза Брита? Отказвам да отговарям на такива смешни обвинения — заяви тя.

— *Ще* отговориш — възрази той. — Отровила ли си млякото?

— Не съм! Ако се бях сетила, щях да го направя — прибави тя нарочно. — Годеницата ти има силно въображение, господарю.

— Отровено е, казвам ти — настоя Брита.

За да ги успокои, Торн надигна каната и изпи млякото на един дъх. После изтри устата си с ръкав и спокойно се върна към яденето пред себе си. Не знаеше дали млякото е отровено или не, но искаше да използва случая, за да прекрати слуховете относно магическите способности на Фиона. Беше убеден, че тя има силата да омагьоса някой мъж, но не вярваше, че ще използва способностите си, за да убие някого — или жена. Когато всички видяха, че Торн не е пострадал

от млякото, разговорите се възобновиха и хората продължиха да се хранят.

Улоф обаче не беше спокоен.

— Добре ли си, синко? — запита той с приглушен глас.

— Добре съм, татко. Съмнявам се, че Фиона ще иска да навреди на някого. Тя е лечителка. Използва дарбите си за добро.

— Мислиш ли, че да си омагьосан е нещо добро? — намръщи се Улоф. — Убеди ли я да премахне магията?

— Не, татко, Фиона продължава да твърди, че не ме е омагьосвала. Но истината е, че сега съм запленил от нея точно толкова, колкото и първия път, когато я видях. Трябва да вярвам, че след време ще ме освободи.

Улоф измърмори нещо под нос, но не каза нищо повече. Засега се въздържа да изразява мнението си.

Фиона продължи да носи храна, сякаш нищо не се беше случило. Но дълбоко в себе си знаеше, че обвиненията на Брита бяха посели семената на съмнението в умовете на тези варвари. Но реакцията на Торн я учуди. Беше ли готов най-накрая да повярва, че тя не е магьосница? Постъпи много смело, изпивайки млякото, при положение че все още мислеше, че тя е надарена със страшни способности.

— Ела, седни при мене за малко — каза Бран, когато свършиха с поднасянето на храната.

Фиона го последва до пейката, където го очакваше собственото му ядене. Той беше напълнил една паница и за нея и ѝ я подаде, когато тя се настани до него.

— Викингът започва да се освестява — кимна старецът със задоволство. — Само той не вярва, че си отровила млякото. Това е някакво начало. Звездите не лъжат, дете. Когато срещнах варварина, се уплаших, че съм разчел погрешно знаците, но сега знам, че не съм сбъркал. Всичко, което предсказах, ще се случи.

Той се взря внимателно в нея с блеснали очи.

— Все пак се страхувам за тебе, дете. Няма да ти е лесно. Предстоят ни трудни времена. Тъмните сили не бездействат. Трябва да използваш ума си, за да оцелееш. Опасността дебне оттам, където най-малко я очакваш.

— Торн ли имаш предвид?

— Торн е опасен само за твоето сърце.

— Тогава кой?

— Още не ми е ясно. Мога само да ти кажа да се пазиш от Брита и брат ѝ.

— Торн ще се ожени ли за Брита?

— Звездите не показват съюз между тях двамата.

Внезапен писък накара всички да скочат на крака. Мъжете грабнаха оръжията си. Но Фиона веднага видя какво става. Тайра се бе приближила твърде много до огнището и бе подпалила дрехите си. Тя се въртеше, опитвайки се да избяга от пламъка, който бе обхванал полите ѝ. Погледът на Фиона падна върху наметалото, което един от мъжете беше оставил на пейката наблизко. Всички стояха безпомощно, но тя грабна наметалото, изтича към Тайра, бутна я на земята и я уви в дрехата. Затъркаля я по земята, докато пламъците напълно угаснаха.

След миг Торн се озова при нея и ѝ помогна да махнат всички въгленчета от дрехите на Тайра. Когато най-накрая я освободиха от наметалото, тя хлипаше от болка. Фиона я прегледа набързо и установи, че са изгорени двата ѝ крака — от глезените чак до коляното. Макар че изгарянията не бяха тежки, кожата беше станала на мехури и Тайра изпитваше силни болки. Без да мисли за положението си на робиня, Фиона викна заповедно към хората, които се суетяха наоколо. Поиска свинска мас. Никой не помръдна, преди Торн да преведе думите ѝ и да заповяда да ѝ се подчинят. Бързо донесоха маста, Фиона я обърка с треви, които носеше на закачената на колана си кесийка, и намаза изгарянията на Тайра. После поиска чисти ленени парчета за превръзки и Торн повтори заповедта на собствения си език.

— Няма да останат белези — каза успокояващо Фиона, докато помагаше на Тайра да седне. — Но не трябва да ставаш на крака поне няколко дни.

Тайра погледна към Торн.

— Да — потвърди той. — Почини си, докато не се почувстваш готова да изпълняваш задълженията си, Тайра.

И повика един роб да я отнесе на пейката, където да си почива.

— Ти ми спаси живота — каза девойката, докосвайки благодарно ръката на Фиона. — Сега съм по-добре. Няма да забравя какво направи за мене.

— Ще направя отвара да успокои болките и да се отпуснеш — каза тя, смутена от благодарностите на Тайра.

Торн се взираше във Фиона, смаян от начина, по който бе овладяла положението. Ако преди се бе съмнявал в лечителските ѝ умения, сега съмненията бяха изчезнали. За съжаление, това не намаляваше другите му подозрения относно способностите на Фиона. Брита само увеличи напрежението. Промъкна се при него и прошепна:

— Фиона е магьосница, казвам ти. Лечителските ѝ умения са под знака на черната магия.

— Не, това не е вярно — обади се Бран. Той стоеше наблизко и бе чул думите на Брита. — Лечителят не може да бъде магьосник. Това е разликата между доброто и злото. Помисли, господарю — обърна се той към Торн, преди да се отдалечи.

— Защо е тук този човек? — обърна се Брита към Торн. — Да не би двамата с Фиона да са ти отнели разума? Наистина, Торн, слабостта не ти подхожда. Искам и двамата да се махнат, преди да се оженим.

И тя се отдалечи с високо вдигната глава.

— Брита е права — кимна Улоф. — Тя ще бъде твоя съпруга; трябва да има разбирателство в дома ти. Но никога няма да има мир, докато Фиона е тук. Всички знаят, че си я взел в леглото си снощи. Това е сериозно оскърбление за Брита. Не я обвинявам, че се държи така. Аз искам този брак, Торн, това е добър политически ход. Не ме разочаровай.

— Няма да те разочаровам, татко — отвърна Торн, преди да се обърне и на свой ред да се отдалечи.

След случилото се Тайра плахо предложи на Фиона да станат приятелки и Фиона с радост прие. Но когато Тайра ѝ каза, че ѝ прощава, задето е омагьосала Торн, Фиона така и не можа да я убеди, че не е никаква магьосница и че не притежава свръхчовешки умения. Всички в къщата знаеха, че Торн е обсебен от Фиона, и магията беше единственото логично обяснение.

Един ден Торн влезе в залата и погледът му я затърси. Когато я видя, ѝ кимна да го последва в стаята му. Строгото му изражение трябваше да ѝ подсказва, че нещо предстои да се случи. Тя пребледня и поиска да избяга, когато го видя да изважда една сребърна верига от кесията на колана си.

— Ела тук.

Гласът му не търпеше възражения, затова Фиона не посмя да спори. Викингът беше нейното бъдеще и тя трябваше да се опита да му се подчинява, докато успее да го убеди колко е ценна за него.

— Обърни се.

Тя се взря в него, после гордо му показа гърба си. След миг усети студения метал да се плъзва около врата ѝ. Вдигна ръка, за да махне противната верига, но Торн вече я беше закопчал.

— Защо правиш това?

— За да знаят всички на кого принадлежиш. Никой няма да посмее да те докосне, докато носиш на врата си моя знак за собственост.

— Мразя го! — изкрещя Фиона, опитвайки се да я откъсне. Противната сребърна верига непрекъснато щеше да ѝ напомня за робското ѝ положение. Това ли искаше той? Тя никога нямаше да му го прости. Веригата я караше да се чувства дори по-долна от любимото му куче. Как би могла да го научи да я цени, когато той така я подценяваше? Трябваше да говори с Бран, да му каже, че никога няма да гледа на Торн иначе освен като на безсърдечен варварин.

Торн хвана ръцете ѝ и ги свали надолу.

— Остави я, ще се нараниш. Сега можеш да вървиш. Сигурен съм, че си имаш работа, която трябва да вършиш.

Все още сумтейки възмутено, Фиона се извърна рязко и изтича навън. Никой в залата не посмя да каже нещо за сребърната верига на врата ѝ. Свирепият израз на лицето ѝ беше достатъчен, за да убеди онези, които я бяха забелязали, че ще е по-добре да си премълчат.

На вечерята късно същия ден Фиона обикаляше около масите, за да налива питие в роговете и чашите. Когато стигна до Роло, той вдигна ръка и докосна с пръст сребърната верига на врата ѝ. Жестът се превърна в милувка, Фиона замря и щеше да се дръпне, но Роло стисна здраво веригата и тя не можа да помръдне.

— Виждам, че Торн те е снабдил със своя знак за собственост. Годеникът на сестра ми е ревнив, когато стане дума за притежанията му. Но аз ще те имам, жено. Силно вярвам, че сестра ми е способна да дърпа юздите на Торн. Когато той те изгони, аз ще съм насреща.

Ръката му се отдели от шията ѝ и се спусна надолу към гърдите ѝ в интимна ласка, която изпрати тръпки на отвращение по цялото ѝ

тяло.

— Фиона! Налей ми бира.

Тя никак не се учуди, че Торн я е наблюдавал от другия край на масата. Беше присвил очи и яростта му личеше съвсем ясно във впития в нея поглед — лед и огън. Тя усети как ръката на Роло се отдалечава от нея и побърза да иде при Торн, за да му налее бира. Като че ли никой не забеляза нищо, защото хората около масата продължаваха безгрижните си разговори.

— Роло каза ли нещо за веригата на врата ти? — запита Торн с измамно спокойствие, докато Фиона се навеждаше към него, за да напълни рога му.

— Да, спомена я.

— Какво друго каза?

— Защо не го попиташ? — изрече Фиона почти троснато.

Торн тъкмо щеше да я смъмри заради нахалния ѝ отговор, когато Брита се обърна към него, отвличайки вниманието му:

— Разбра ли, че жената на един от нашите арендатори днес е родила мъртво дете? — запита тя, говорейки на галски заради Фиона. — Акушерката каза, че раждането вървяло добре, докато Фиона не се отбила в хижата, за да пита дали имат нужда от помощта ѝ. Акушерката е убедена, че твоята робиня е проклела жената, понеже са ѝ казали, че не искат помощта ѝ, и затова детето се е родило мъртво.

Фиона изпусна задавен вик, когато няколко глави се обърнаха към нея. Тези, които разбираха галски, бяха превели на останалите. Чу как всички започва да си шепнат викингската дума за „вещица“.

— Не! — извика тя, стресната от обвинението. — Чух, че Дагни има затруднения при раждането, и се отбих да предложа да ѝ помогна. Аз съм лечителка, не вещица. Ако бяха приели помощта ми, детето можеше да бъде спасено.

Брита не каза нищо повече и спокойно се върна към храната пред себе си. Беше постигнала това, което искаше и сега зачака следващата възможност да предизвика съмнения в добрата воля на Фиона.

— Не съм направила нищо — каза тя, когато Торн продължи да я гледа втренчено. — Те не ми позволиха да помогна на бебето.

— Фиона излекува охлузването ми със слюнката си — обади се един роб на име Ерик. — Сега нищо ми няма.

— Тя изгони болките от корема ми — добави плахо друга робиня.

— Ако Фиона е магьосница, значи е добра магьосница — настоя Тайра. — Изгарянията ми почти заздравяха, няма да останат никакви белези.

— Достатъчно! — изръмжа Улоф, прекратявайки спора около уменията на Фиона. — Да продължим вечерята. Не ти ли казвах, че ще има неприятности? — обърна се той с понижен глас към Торн. — Но ти не само пренебрегна съвета ми, а и все повече си обсебен от тази жена. Страхувам се за тебе, Торн. Откажи се от нея, преди да е станало твърде късно.

— Не, татко, Фиона е моя — изсъска едва чуто Торн.

— Ами Брита?

— Вярвай ми, ще се оправя с нея.

Улоф загледа с малко страх как Фиона отива да седне до Бран.

— Тя отиде при мъдреца — каза той на сина си. — Виж, двамата заговорничат. Това не е хубаво. Хората мърморят под нос и се чудят кого ще сполети следващото й зло дело.

— Нищо няма да им се случи — възрази Торн, но убедеността му беше само привидна. — Аз ще се справя с Фиона. Колкото до Бран, ще му намеря място при арендаторите.

Улоф кимна в знак на съгласие.

— Това е мъдро решение.

Торн се опита да не обръща внимание на Фиона, когато хората се нахраниха и започнаха да се занимават с различни игри около масата. По-късно един скалд запя песни за храбри дела и велики бойци и за боговете, които направляват живота им.

Фиона, която разбираше само отделни думи и части от повествованията, излезе от залата, за да налее вода, докато другите роби слушаха жадно песните на скалда. Тя не видя, че Роло излиза навън след нея. Тъкмо беше извадила пълната кофа от кладенеца и се канеше да я отнесе обратно, когато Роло се измъкна от сянката, където се криеше. Тя изпусна кофата, водата се разля по полата на дрехата ѝ и измокри краката ѝ.

— Изплаши ме. Какво правиш тук, господарю?

Не знаеше дали трябва да се обръща така към Роло, но реши, че малко предпазливост не е излишна.

Роло се ухили и се наведе напред, приковавайки я към кладенеца с едрата си фигура.

— Надявах се да остана за малко насаме с тебе.

— Пусни ме, чакат ме вътре.

Тя се опита да го заобиколи, но той ѝ препречи пътя.

— Още не. Трябва да знаеш, че те искам, Фиона.

Тя докосна с пръст ненавистната сребърна верига, почти благодарна, че я намира на врата си.

— Аз принадлежа на Торн. Той много държи на мене.

Роло се изкикоти.

— Торн се страхува, че ще ме омагьосаш, както си омагьосала и него.

— Никого не съм омагьосвала.

— Да, вярвам ти. Не вярвам в никакви вълшебства и магии. Това, което се направила с Торн, не е обикновена магия, но горкият глупак е много замаян, за да го разбере. — Той сграбчи раменете ѝ и я дръпна към себе си. — Покажи ми как го направи, Фиона. Дай ми вкуса на това, което ги кара да те желае. Целувките ти ли го замаяха? Или е попаднал под властта на магията ти, когато си отворила за него белите си бедра?

Фиона се овладя, но вече беше късно да спре Роло. Устата му смаза нейната с такава сила, че тя усети вкуса на кръвта от прехапаната си устна. Когато той пхна езика си в устата ѝ, тя реагира инстинктивно и ухапа противното парче плът толкова силно, че Роло изкрещя и отскочи. Най-накрая освободена от него, Фиона го заобиколи светкавично и изтича към къщата, право в ръцете на Торн.

— Отиваш ли някъде? — запита той с предрезгавял от гняв глас.

— О! Да, господарю, имам работа. Моля те, пусни ме да мина.

— Роло ли е там до кладенеца? — изрече той с измамно спокоен тон.

Фиона преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и кимна.

— Ти ли го примами навън с магиите си? Позволи ли му да те целува и да те прегръща? Какви други наслаждения си му обещава?

Изведнъж зад гърба на Торн се появи Брита с гневна усмивка на уста.

— Торн, ето те и тебе. Нощта е толкова хубава, че помислих, че може би искаш двамата да се поразходим заедно. Можем да поговорим

за новата ни къща, която ще построиш на земята, която ще ти донеса като зестра. Голяма ли ще бъде тази къща?

Фиона понечи да мине покрай двамата, но Торн я спря с една дума.

— Фиона.

Тя замря.

— Да, господарю.

— Почакай ме в спалнята ми, няма да се бавя.

— Задълженията ми...

— Първото ти задължение е да ми се подчиняваш.

— Пусни я, Торн — намеси се Брита и го дръпна за ръката. — Искам да поговоря насаме с тебе.

Фиона се отдалечи мигновено, преди Торн да успее да я спре. Той се обърна с разсеян вид към Брита.

— За какво искаш да говорим?

— За нас двамата, господарю. Искам този брак. Това е всичко, за което съм мечтала. Склонна съм да пренебрегна увлечението ти по Фиона, но това трябва да престане в деня, когато се оженим. Няма да те делия с никоя жена. Спал ли си вече с тази вещица, Торн?

— Не, макар че това не е твоя работа, защото още не сме женени.

— Баща ти иска този съюз. Аз донасям със себе си богатства и земи. Те много ще увеличат имотите на семейството ти. Ако ти трябва жена сега, много ще се радвам да ти доставя удоволствие. Договорите са подписани, остава само бракът да бъде законно консумиран. Нека дойда при тебе тази нощ.

Торн се опита да пожелае Брита. Чистосърдечно се постара. Тя беше красива на външен вид, висока, руса и стройна. Всичко, което един викинг може да желае от своята партньорка. Но не беше Фиона. Щеше да изпълни дълга си и да легне с Брита, когато се оженят, но не и преди това.

— Не тази нощ, Брита. Утре призори тръгвам на лов с Улм и няколко от моите воители. Няма да ни има няколко дни. Може би, когато се върна...

Брита реши да приеме думите му за обещание, макар че Торн в действителност само искаше да я залъже.

— Ще те чакам, господарю — каза тя игриво. — А сега мисля, че трябва да влизам вътре. Навън става студено. Само още нещо —

добави тя с прекалено сладък глас, за да е искрен. — Може да съм млада, но съм от народа на викингите. Никой враг няма да ме надвие.

— Тук нямаш врагове, Брита — увери я Торн. — Татко иска този брак, също както и аз. Няма да направя нищо, с което да го изложам на риск.

— Много бих се радвала да пратиш Фиона да спи в залата при другите роби.

Торн се намръщи.

— Не ми заповядвай, Брита. Не можеш да ми оказваш натиск. Ако не ти хареса, когато се оженим, няма нищо по-лесно от развода. Само трябва да заявиш намерението си пред свидетели на нашия праг и още веднъж пред леглото. Но преди да се оженим, аз ще постъпвам с Фиона както ми харесва.

Брита, недоволна, му изпрати смразяващ поглед и се отдалечи с гневна стъпка.

Фиона седеше в залата, говорейки тихо с Бран.

— Не мога да прекарам още една нощ в спалнята му — каза тя, треперейки от гняв. — За Торн съм ценна като робиня и нищо друго. Между нас има само неприязън. Може би трябва отново да се посъветваш със звездите. Възможно ли е да си сгрешил?

— Няма грешка, дете. Роло направи ли ти нещо?

— Ти знаеш? Откъде?

— Точно както знам, че трябва винаги да си нащрек. Роло ти е хвърлил око, но ревността на Брита е също толкова опасна. Докато не я отпратят, трябва непрекъснато да внимаваш.

— Ще отпратят Брита? Защо?

— Не е толкова просто и не знам защо — отвърна Бран. Огледа се през рамо и прошепна: — Торн идва.

— Защо не ме чакаш в спалнята ми, както ти заповядах? — запита той, спирайки пред нея.

— Имах задължения — отговори Фиона.

— Задължението ти е да ми се подчиняваш. Върви в спалнята ми и ме чакай.

И той се отдалечи, без повече да я поглежда.

— Надменен варварин — изсъска подире му Фиона.

— Да, викинг — съгласи се Бран, сякаш това обясняваше всичко.
— Не се страхувай, Фиона. Битката на Торн е загубена. Съдбата и келтските богове не бива да бъдат пренебрегвани.

6

Фиона нямаше намерение да се подчини на Торн. Другите можеше и да треперят при звука на гласа му, но тя не беше толкова плашлива. Така че, вместо да отиде в спалнята му, както беше заповядал, тя довърши работата си в залата. Когато скалдът подхвана ново повествование и всички го заслушаха като омаяни, Фиона се измъкна навън, за да се охлади. Нощта беше топла, а тя се бе разгорещила от работата край огъня. Погледна с копнеж към банята и се запита дали някой сега я използва. Съмняваше се, защото всички се бяха скупчили край разказвача и жадно поглъщаха историята му.

Банята беше празна, точно както се бе надявала Фиона. Приглушената светлина на огъня едва осветяваше задименото помещение. Тя се вмъкна в банята и залости вратата. Вътре беше горещо. Водата бълбукаше в големия котел, увиснал над огъня, готова за следващия къпещ се. Фиона намери една кана и започна да сипва гореща вода във ваната, която беше до половината пълна със студена. Когато водата стана приятно топла, тя съблече туниката от груба домашна тъкан и се пхна вътре. Беше прекрасно. Тя въздъхна доволно и се потопи до шия във водата.

Забеляза калъп сапун на перваза и изми косата си. Изтърка я добре, а после потопи глава във водата и отми пияната. Тъкмо отмахваше мокрите кичури от лицето си, когато чу силно чукане на вратата.

— Ако си вътре, Фиона, по-добре ще е да ме пуснеш да вляза.

Торн!

— Няма!

— Не те намерих в спалнята си — извика той зад затворената врата.

— Не мога да бъда на две места едновременно — възрази тя с остър тон.

Вратата се разтресе.

— Фиона, отвори!

— Не съм свършила.

— Свършила си, когато аз кажа.

— Върви си, господарю. Сигурна съм, че Брита те търси.

— Брита вече си легна. Ако не отвориш тази врата, ще я изкъртя. Фиона погледна здравата врата и реши, че ще му трябва най-малкото таран, за да я разбие.

— Ще изляза веднага щом се изкъпя, но не преди това.

Тя потръпна от страх, когато го чу да нанася силен удар по вратата. Опита се да се успокои, че Торн не би могъл да я разбие, а дори да го направеше, нямаше да я нарани. Бран я бе уверил, че един ден Торн ще се научи да я цени; само се молеше да не я убие, преди да стигне до това решение. Разгневеният Торн беше страшен противник. Тя знаеше, че е опасно да му се противопоставя, но надменността му беше непоносима.

Никак нямаше да е лесно да обича мъж като Торн, реши тя. За него жената не беше нищо повече от притежание, което да използва за собствено удоволствие. Как ще го научи да я обича, когато той не знаеше какво означава тази дума? Въздъхна тежко. Щеше да ѝ трябва неимоверна сила и търпение, за да осъществи пророчеството на Бран.

Вратата изведнъж влетя вътре и Фиона изгледа смаяно гиганта, който я бе изтръгнал от пантите. Той стоеше на прага, сложил ръце на кръста си и страшно смръщил лице.

— Смееш да ми се противиш?

— Исках да се изкъпя насаме — каза Фиона, свивайки се под водата. — Ние с тебе ще живеем дълго време заедно, господарю. Трябва да свикнеш да уважаваш желанията ми.

Торн се втрени в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

— Какви глупости дрънкаш, жено? Каква магия замислящ пък сега?

— Никаква магия, господарю. Бран казва, че съдбата ни е написана на звездите, а той е голям мъдрец. Не съм искала такава съдба за себе си, но ще трябва да се справя възможно най-добре.

Торн намести вратата обратно и спусна резето. После се приближи към ваната, а на лицето му ясно се виждаше, че е разярен и същевременно объркан. Мълчалив и напрегнат, той се вгледа в нея.

— *Ти* ще трябва да се справиш възможно най-добре? Търпението ми се изчерпва, жено. Излизай от ваната.

Фиона помисли да се възпротиви, но лицето му още беше страшно намръщено и тя реши, че ще е глупаво да продължава да го дразни. Може би щеше да му трябва малко повече време, докато осъзнае, че Съдбата е предрешила бъдещето им. Тя вече беше научила, че викингите са надменни, твърдоглави варвари, които много лесно се разяряват. Не можеше да си представи защо Бран настоява, че този гневлив мъж е съвършеният съпруг за нея, когато тя изобщо не искаше да се свързва с никого.

— Подай ми туниката, господарю — каза Фиона — и ще ти се подчиня.

Торн не помръдна.

— Виждам съм те и преди. Ти ме примамил на твоя остров и разголил тялото си пред мене. Още те виждам, както беше тогава, облечена само в лунна светлина и мъгла, много по-красива от валкюрите, които ще ме съпровождат до Валхала, когато дойде моето време. Тогава разбрах, че не си обикновена смъртна жена.

Той разтърси глава, за да прогони образа на Фиона, каквато я беше видял на острова в онзи съдбоносен ден. Оттогава не беше същият.

— Излизай от водата, Фиона, искам да те видя такава, каквато беше в онази нощ.

Торн я искаше по всякакъв начин, по който един мъж можеше да иска една жена. Искаше я разпалена от страстта, която можеше да долови у нея. Искаше я под себе си, без нищо между неговата кожа и нейната. Искаше да се зарови в нея, да вреже силата си в нейната мекота. Искаше приглушените ѝ викове на наслада да изпълват ушите му, докато усеща блаженството от доброволното ѝ отдаване.

— Какво ще правиш?

Фиона почувства върху себе си изгарящия му поглед и разбра, че вече не може да спре онова, което щеше да се случи — не повече, отколкото ако би се опитала да възпре прилива. Беше съдено да се случи, въпреки че Торн не го осъзнаваше, въпреки че тя не го искаше. Но страхът си оставаше жив. Заплахата от насилие го обгръщаше като тъмна мъгла.

Той се изсмя сухо и рязко.

— Ще направя това, което трябваше да сторя още на Ман, когато за пръв път те видях. Ако те бях взел тогава, нямаше да бъда толкова

луд и да те вземам сега.

Фиона не можа да помръдне, не можа да отрони и дума, когато Торн се приближи към нея, сграбчи раменете ѝ и я измъкна от ваната, разплисквайки водата. Изправи я на крака и отстъпи една крачка, без да я пуска. Очите му се плъзнаха по цялото ѝ тяло, горещият му поглед прогаряше кожата ѝ като разпалена факла. Фиона трепна и посегна към туниката си. Цялата бе пламнала. Усещаше, че може всеки момент да се превърне в пепел.

Торн я притисна върху утъпканата земя. Тя усещаше палецото му желание и мрачната решителност, знаеше, че не може да му позволи да я вземе така, на този твърд и студен под. Устата му плени нейната. Езикът му, горещ и жадуващ, я вкусваше с дива наслада. Тя усети как я залива някаква огромна, непозната сила, която я отнася към предопределеното и бъдеще. У този мъж имаше нещо омайващо, дръзко и привличащо, някаква мощна първична сила и магия.

Съпротивлявай се, предупреждаваше я един вътрешен глас.

Торн освободи устата ѝ, но в същия миг я притисна на пода и се надвеси над нея, приковавайки я с колене. Докато я целуваше и я поваляше на земята, бе успял да се освободи от туниката си. Гледката на огромното му тяло отне дъха ѝ. Той беше великолепен. Твърда маса набъбнали мускули. Зърната с цвят на мед изпъкваха сред златистите косми, които покриваха гърдите му. Отблясъците на огъня изостряха скулите му и му придаваха свиреп изглед. Погледът ѝ попадна върху мъжествеността му. Тя се издигаше от слабините му като готов за битка воин.

Фиона не помръдваше. Не се осмеляваше да диша, докато той прокараваше леко пръсти по корема ѝ, слизайки все по-надолу, докато стигна до фините косъмчета между бедрата ѝ. Тя потръпна и се опита да събере мислите си. Този свиреп викинг я караше да изпитва неща, които бяха греховни. Неща, каквито само една съпруга би трябвало да изпитва.

— Не! Недей! Не сме женени.

Торн беше твърде възбуден, за да мисли ясно, но думите ѝ все пак проникнаха до съзнанието му.

— Женени ли? Ти се шегуващ, жено. Аз съм сгоден за друга. Ти си моя робиня. Вземам те за любовница.

— Няма да го позволя — изсъска Фиона.

Торн ѝ отвърна с бавна усмивка, изпълнена с обещания.

— Мислиш ли, че всички викинги са бездушни любовници? Знаем как да накарам една жена да ме иска — прошепна той срещу устата ѝ. — Не ме карай да те ухажвам с комплименти и красиви думи, защото не ми е в природата. Но мога да ти дам наслада.

— Не можеш да легнеш с мене, ако не сме женени — настоя Фиона.

Знаеше, че Торн няма да се съгласи да се ожени за нея, и се почувства по-спокойна, изричайки нещо, което беше толкова чудовищно, колкото и невъзможно.

Торн целият изгаряше. Плътта му пареше, вътрешностите му кипяха. Мозъкът му се беше размекнал, знаеше, че в момента го командват слабините му, а не разумът. Но не той беше създал този ад; беше попаднал в него още в мига, когато очите му за първи път се бяха спрели върху тази изкусителна магьосница. Нямахше разумно обяснение. Трябваше да е магия. Той вече не можеше да го отрича. Щеше да направи всичко... *всичко...* само да я види да се отпуска доброволно в прегръдките му.

Само не и да се ожени за нея.

— Не ми се съпротивлявай, Фиона, защото съм решил да те имам.

— Не! Не тук. Не така. Трябва да ме изнасилиш, ако искаш да ме имаш. Но ме чуй добре. Ако ме вземеш против волята ми, ще прокълна и тебе, и цялото ти семейство, и тази клетва ще те следва във вечността.

Тя нямаше представа как ще направи подобно нещо, но заплахата като че ли подейства. Торн замря, явно преценявайки думите ѝ и заплахата в тях. Взря се в нея за един дълъг миг, без да отронва и звук. После сведе глава в подигравателно преклонение.

— Ще се оженим.

Изражението му беше така свирепо, гласът му така преливаше от ръмжащи нотки, че Фиона се дръпна уплашена.

— Какво каза?

— Ще се оженим.

— Но ти си сгоден за Брита.

— Ще помоля татко да я сгоди за Туролф.

— Баща ти...

— ... няма никак да се зарадва, но ще се съобрази с желанието ми. — Той стана и я изправи. — В селото има един старейшина. Той ще извърши церемонията.

Фиона се дръпна от него, разтревожена от това неочаквано развитие на събитията. Трябваше да говори с Бран. Не можеше да повярва, че викингът наистина смята да се ожени за нея. Беше толкова смайващо.

— Не. Аз съм християнка. Ако свещеник не благослови брака ни, няма да се съглася.

Чу го да изругава полугласно.

— Нямам нужда от твоето позволение, за да легна с тебе, Фиона. Нито пък съм длъжен да се ожения за тебе. Не ме е страх от тебе като от жена, но не мога да отмина заплахите ти към семейството ми. Ако трябва да се ожения за тебе, за да те имам, така да бъде... Искам те, Фиона. Магьосница или не, аз те искам. Убеден съм, че си ме омагьосала. Затова ще се ожения за тебе, за да запазя семейството си от твоята черна магия и да утоля тази непоносима жажда, която ме изгаря.

Фиона не можеше да пророни и дума. Стори ѝ се дори смехотворно, че Торн ще се ожени за нея само за да задоволи страстта си. Бран със сигурност не е имал това предвид, когато ѝ бе казал, че Торн е нейната сродна душа. Тя знаеше, че много малко жени имат щастието да избират съпрузите си по любов и че повечето жени изобщо нямат думата по този въпрос, но винаги бе смятала, че ако се омъжи, то ще е по любов. Не само щеше да обича съпруга си, но и той щеше да я обича. Този варварин не знаеше какво означава любов. А докато не се научи, тя няма да се омъжи за него, независимо какво бяха казали звездите за бъдещето ѝ.

— Няма да се омъжа без свещеник — настоя Фиона.

Чувстваше се в безопасност, предявявайки това изискване, защото знаеше, че в тази забутана страна няма свещеници. Торн трябваше да научи много неща за жените, преди тя да се съгласи да стане негова съпруга.

— Ами ако намеря свещеник? Ще се омъжиш ли за мене и ще ми позволиш ли да спя с тебе, без да хвърляш проклятие върху семейството ми?

— Да — отвърна Фиона с лекота. Беше абсолютно сигурна, че на стотици левги наоколо няма свещеник. — Може би ще можеш да ме върнеш на Ман. Свещеникът на нашето село може да ни ожени. Бих искала баща ми да присъства, когато се омъжа.

— Няма да присъства никой друг освен твоят мъдрец — каза Торн с по-доволен тон, отколкото би трябвало при това положение. — Облечи се. Ей сега се връщам с Бран.

Фиона го изгледа втрещена. Не можеше да си представи какво си е наумил. Но преди да успее да го попита, той навлече туниката си и излезе от банята. С треперещи ръце тя облече грубата си дреха, а мислите ѝ се въртяха в безпорядък. Нямаше представа какво е замислил Торн и беше решена да отхвърли всичко, което той предложи. Щеше...

— Бран! Слава на бога. Влез. Срещна ли Торн?

— Да, тук съм по негова заповед.

— Не разбирам. Защо иска да се ожени за мене? Вярва, че съм магьосница, а и не ме обича. Ти ми каза, че той ще се научи да ме цени, дори ще ме обикне, но той изпитва само страст към мене. Няма да се ожения за него, ако свещеник не благослови брака ни. Страх ме е, като си помисля какво ще кажат бащата и братът на Торн, когато научат. Нищо няма ги убеди, че не съм го омагьосала. А Брита! Тя ще побеснее!

— Да — отвърна Бран и кимна замислено. — Ще има опасности, точно както предвиждах.

— Защо, Бран? Нищо не разбирам.

Старецът затвори очи. Когато ги отвори, като че ли беше изпаднал в транс, не виждаше и не чуваше нищо, само гласовете, които му говореха на древен език. Фиона го беше виждала такъв и преди, затова зачака търпеливо той да заговори.

— Викингът е силен. Подходящ за жена с твоята смелост и способности. Никой мъж от остров Ман не беше достоен за тебе. Бъдещето ти се разкри пред мене още преди да се родиш. Викингът го знае дълбоко в себе си, но се съпротивлява. Вашите съединени сили ще родят здрави деца, които ще управляват остров Ман и ще го пазят от врагове.

— Искам да бъда обичана, Бран. Толкова ли е нередно?

— Любовта вече я има.

— Какви безсмислици говориш? — изръмжа Торн, влизайки в помещението. — Любовта е за мечтателите. Насладата е всичко, което викингът иска от жената. Готова ли си, Фиона?

Той се приближи към огъня и тя видя, че е сменил облеклото си. Беше прекрасен в дългата до коленете туника с цвета на светлосините цветя, които цъфтяха на хълма над нейното село. Тя беше изтъкана от най-фина коприна и прикрепена на рамото с изкусно изработена тока. Чудесно изкован меч лежеше в ножницата, висяща от кожения колан, който опасваше кръста му. Дръжката му беше от злато, украсена със скъпоценни камъни. Тънкото вълнено наметало в яркочервен цвят бе закопчано с проста златна катарам. Той беше наистина великолепен.

— Не, не съм готова. Няма свещеник.

— Елате с мене. И двамата.

— Къде отиваме? — поиска да узнае Фиона.

— В селото. Не е далече. Конят ми чака. Доведох муле за Бран.

Фиона излезе навън. Любопитството започваше да надделява над страха ѝ.

— Вземи — каза той и ѝ подаде вързопа, който носеше. — Дръж го, ще ти потрябва по-късно.

Торн вдигна Фиона на коня и се качи зад нея. Бран възседна мулето и потегли след тях. Макар че часът за вечеря отдавна беше минал, все още бе достатъчно светло. През лятото дневната светлина се задържаше по-дълго време в северните земи.

Стигнаха до селото без произшествия. Торн се насочи право към пристанището, където няколко дракара бяха вързани за каменните стълбове, забити край кея.

— Чакайте тук — каза той и слезе от коня.

Фиона загледа учудена как Торн се приближава към единия дракар и вика капитана. След миг на палубата се появи един свиреп гигант. Беше по-едър дори от Торн. Червеникава коса, прошарена с бели косми, се спускаше в объркани валма по раменете му, брадата му едва скриваше жестокото изражение на лицето. Той слезе на кея и заговори с Торн. После Торн пхна нещо бляскаво в ръката на капитана и зачака, а гигантът отново се качи на кораба.

След малко един мъж в парцаливи монашески дрехи, с окован в тежки вериги крака, слезе по дъската и се приближи към Торн. Двамата поведоха оживен разговор, Фиона видя как мъжът поклаща

глава няколко пъти, а след това, въпреки протестите му, Торн го повлече към мястото, където бе застанала тя. Гласът му пробуди у нея някакъв спомен и тя ахна смаяна.

Окъсаният монах беше отец Деймиън от манастира на Ман. Беше отслужвал литургия много пъти в малкия селски параклис. Фиона му се беше изповядала малко преди викингите да опустошат острова. Тя знаеше, че дивите воители са нападнали манастира и са отвели монасите в плен, но не беше очаквала да види някого от тях тук.

— Отче Деймиън!

— Добре ли си, чадо?

— Да, добре съм.

Тя се обърна към Торн и очите ѝ метнаха виолетови пламъци към него.

— Така ли се отнасяте към светите мъже? Как смеете?

— Улм ограби манастира — каза Торн. — Когато слязох на Ман, търсех само един човек... една жена, която ме бе омагьосала. Щом стигнахме пристанището, монасите бяха продадени на роботърговеца. Ще ги откарат в Византион, там винаги търсят роби.

— Но те са християнски свещеници. Не можеш да ги изпратиш в езическа страна.

— Всичко е наред, чадо — каза отец Деймиън. — Аз се примирявам със съдбата си. Господ в своята милост ще ме запази. Може би той има планове за мене и за другите от манастира. Ще покръстваме езичниците. Не оплаквай съдбата ми; по-скоро аз се тревожа за тебе. Викингът ми каза, че желае да те вземе за своя жена и иска аз да извърша християнската церемония. Това ли е и твоето желание, чадо?

Фиона поклати отрицателно глава, но в същия момент Торн казваше:

— Да, свещенико, това е желанието на Фиона, да се оженим според християнските ритуали.

— Вярно ли е, Фиона?

Тя не можеше да излъже монаха. Наистина, казала бе на Торн, че ще се омъжи за него, ако ѝ доведе християнски свещеник.

— Да, отче, така казах, но...

— Побързай, свещенико! — заповяда Торн. — Ако откажеш, ще я взема в моето легло, независимо дали сме женени.

Отец Деймиън реши, че ще е най-добре Фиона да се омъжи за викинга.

— Имате ли свидетел?

Торн погледна към пътя и видя Бран да се приближава, възседнал мулето.

— Тъкмо идва. Бран ще ни е свидетел.

Бран слезе от седлото и докуцука до мястото, където Фиона бе застанала редом с монаха. Взря се в него и го позна.

— Виж ти, това бил отец Деймиън.

— Точно навреме пристигааш, мъдрецо — намеси се Торн. — Имаме нужда от свидетел. Аз се женя за Фиона.

— Почакай, моля те! Искам за малко да остана насаме с Бран — извика Фиона.

— Корабът на роботърговеца тръгва заедно с прилива. Няма време за разговори — отвърна Торн.

После, изненадващо, взе вързопа от ръцете на Фиона, развърза го и извади оттам красиво синьо вълнено наметало, подплатено с алена коприна. Разгъна го, метна го на раменете на Фиона и го закопча със собствената си златна тока.

— Вече сме готови, свещенико.

— Не! — Фиона набра още смелост. — Ние почти не се познаваме. Викингът иска да се ожени за мене поради грешна причина.

— Фиона — изрече меко отец Деймиън, — викингът вече заяви намеренията си за тебе. Пред очите на бога е по-добре да си съпруга, отколкото любовница. Бъди доволна, че езичникът уважава желанието ти да се ожениш според християнския ритуал.

— Писано е да стане — каза мъдро Бран.

— Не мога ли сама да решавам бъдещето си? — извика Фиона, объркана от бързото развитие на събитията.

— Бъдещето ти е в ръцете на бога — напомни ѝ монахът.

— Това е пророчество, написано от древните друиди, които са вървели по земята, преди да е съществувало християнството — добави Бран.

— Стига глупости — изрева Торн. — Ожени ни, свещенико. Иначе ще взема тази жена тук, пред вас, на пясъка.

Торн знаеше, че няма да го направи, но искаше всичко да свърши. Искаше да усети нежното тяло на Фиона под себе си. Искаше да бъде вътре в нея. Магията, която бе хвърлила върху него, ставаше все по-силна, вместо да отслабва. Той щеше още отдавна да я вземе, но се страхуваше от тъмната ѝ магия и от това, което тя можеше да причини на семейството му, ако я вземеше против волята ѝ. Беше намерил свещеник да ги ожени, дори се възпротивяваше на желанията на баща си, само и само да я има. Всички щяха да сметнат, че е полудял, но сега нищо не можеше да го спре.

Фиона Учената бе влязла дълбоко под кожата му и болеше като рана, която отказва да заздравее. Един да му е на помощ!

Вече бяха женени, Фиона още не можеше да се съвземе. Бе отказала да отговори, когато я запитаха дали иска да вземе Торн за съпруг, така че той отговори вместо нея. Това сигурно беше достатъчно за отец Деймиън, защото почти веднага ги бе провъзгласил за съпруг и съпруга според божиите закони. Каквото бог е съединил, припомни той, човек няма право да разделя. След това отец Деймиън се върна на кораба на роботърговеца, а Бран потегли обратно.

— Не казвай на никого за това, мъдрецо — предупреди го Торн, преди старецът да тръгне.

— Къде отиваме? — запита Фиона, виждайки, че Торн поема в друга посока.

— Където няма да ни безпокоят. Дълго чаках този миг, жено. Преживявах го толкова често в сънищата си в последната една година, че почти усещам вкуса на копринената ти кожа. Жизненият елемент, който липсваше в сънищата ми, беше удоволствието да пробия свежата ти плът с моя мощен меч. Но скоро ще позная тази наслада. С благословията на твоя бог, разбира се — изсмя се той.

— Винаги съм се надявала да се омъжа по любов — каза Фиона. — Надявах се двамата със съпруга ми да се интересуваме един от друг. Торн се изсмя късо.

— Само че работата не е такава.

Пътят, по който вървяха, свърши внезапно при един фиорд. Мрак покриваше земята. Мъглата беше плътна и толкова тежка, че Фиона не виждаше острите скали, обграждащи фиорда. Изпаренията се кълбяха над водната повърхност в непрестанно движещи се форми. Тя не

можеше да откъсне поглед от магията на мъглата и от обляната в лунна светлина нощ.

— Какво е това място? Защо ме доведе тук?

Торн се помъчи да бъде търпелив.

— Тук ще бъдем сами. Наблизо има празна хижа. Една вдовица се омъжи повторно и се премести в дома на новия си съпруг. Помислих, че ще предпочетеш да легнеш с мене за първи път, без други хора да слушат звуците, които издават хората, когато се любят. Девиците са плахи създания. — Той ѝ отправи изгарящ поглед. — Ти беше девица, когато те доведох в дома си. Така ли е и сега?

Фиона вдигна поглед, за да срещне очите на Торн. Възможно ли беше този свиреп мъж да изпитва нежни чувства? Наистина ли искаше да се съобрази с чувствата ѝ? Най-вероятно мислеше само за собственото си удовлетворение.

— Зададох ти въпрос, Фиона.

Тя си спомни какво я бе попитал Торн и кимна.

— Да, още съм девица.

— Така си и помислих. Не се страхувай, няма да бъда груб.

Той я поведе по една утъпкана пътека. Хижата беше построена малко по-навътре, но достатъчно близо до фиорда, за да се открива великолепна гледка в ясни дни. Торн отвори вратата и я въведе вътре. Лъч лунна светлина, пробил мъглата, влизаше през отворената врата, разкривайки една празна стая без никакви мебели. В малкото огнище имаше само студена пепел.

— Ще запаля огън — каза Торн, когато видя, че Фиона потреперва.

Излезе навън и скоро се върна с наръч суха трева и подпалки. Коленичи пред огнището, удари по един кремък и поднесе стиска трева към искрата. След миг към тавана се издигна тънка струйка дим. Той раздуха пламъчето и се обърна към Фиона.

— Скоро ще се стопли. Почини си, докато намеря нещо удобно за лягане.

Фиона го изгледа, докато излизаше от хижата. Не можеше да разбере защо е толкова замислен. Да не го е преценила погрешно? Според нея не беше така. На викингите им се носеше славата, че са безогледно жестоки. Торн сигурно наистина се боеше от

несъществуващите ѝ магически способности и затова искаше да ѝ създаде удобства.

Той се върна не след дълго, носейки борови иглички и мек мъх. Разстла игличките на земята и нареди отгоре туфите мъх. После свали наметалото си и го постла отгоре. Всичко се развиваше толкова бързо, че главата на Фиона се замая. Викингът я искаше. Беше го казал съвсем ясно още от самото начало. Това, че се ожени за нея, за да я има в леглото си, я обърка и шокира. Но тогава Торн проговори и тя разбра, че ни най-малко не се е променил. Беше същият надменен воин, какъвто винаги го бе виждала.

— Свали си дрехите, съпруго, и легни на нашето легло. Разтвори крака и приеми съпруга си с нежна и предана усмивка.

Думите му предизвикаха яростта, която бе очаквал. Нарочно бе използвал тези думи, за да подпали огън в нея — огън, който можеше да превърне в сладка страст.

— Не!

Той посегна към нея, но тя рязко се извърна.

— Къде е покорната съпруга, която ми беше обещана?

— Нищо не съм ти обещавала.

И тръгна към вратата.

— По-добре си помисли. — Торн я хвана без усилие. Тя се опита да се изтръгне, но ръцете му я държаха здраво. — Нима искаш да откажеш на съпруга си? Обеща пред твоя бог да ме почиташ и да ми се подчиняваш.

— Не ме докосвай!

— Държиш се така, сякаш ще те изям жива. Страхуваш ли се от мене, Фиона?

— Ти си викинг! Дълго преди да те срещна, съм чувала разкази за набезите на викингите и как нападат беззащитни жени.

Той ѝ се ухили.

— Използвай магията си, ако те е страх от мене. Превърни ме в жаба.

Тя зарови лице в ръцете си, не можейки да отговори на подобно нелепо предизвикателство.

Торн хвана ръцете ѝ и ги дръпна.

— Не, погледни ме. Няма да те нараня. Ще те взема толкова нежно, колкото мога. Няма значение, че се оженихме в момент на

лудост. Сега ти си моя съпруга, а викингите уважават съпругите си. Искам да обичам тялото ти, Фиона. Така искам да съм вътре в тебе, че чак ме боли. Магьосница или не, с магия или не, аз *трябва* да те имам. И ще те имам!

Гласът му беше дрезгав от страст, но ръцете му бяха изненадващо нежни, докато откопчаваше токата, която придържаше наметалото ѝ, и го сваляше от раменете ѝ. Погледът му държеше нейния в плен. Огън и лед, помисли тя. Заливаха я чувства, породени от думите му. След миг тя потъна в топлината на изгарящия му поглед, докато той откопчаваше туниката ѝ и тя се свличаше на пода.

На Торн му се стори, че вижда пред себе си богиня. Танцуващите пламъци хвърляха златисти отблясъци по кожата ѝ. Сякаш бе пратена на земята само за да го измъчва. Дъхът му почти спря, разтърси го неударим трепет. Този миг беше върхът на цяла вечност копнеж, цяла година диви мечти за жената, която го бе омагьосала. Той се беше върнал на Ман, за да я убие, а се бе озовал пленен в мрежата на нейната съблазън, не можейки с нищо да я нарани.

Один да му е на помощ, защото той знаеше, че в мига, когато влезе в тялото ѝ, вече нищо в живота му няма да бъде същото.

Търпението на Торн беше изненада за Фиона. Тя бе очаквала той да я метне на леглото и да се хвърли отгоре ѝ като дивак. Но вместо това той я прегърна и започна продължително да я целува и да облизва плътно стиснатите ѝ устни. Ръцете му, мощни и загрубели, галеха шията и гърба ѝ с изключителна нежност, Фиона чувстваше как напрежението у нея расте по съблазняващите му ласки, усещаше как лека-полека се отваря за него и устните ѝ започват да му се поддават.

Ръцете му се движеха по пламналата ѝ плът, а когато обхванаха гърдите ѝ, тя издаде задавен стон. Този звук като че ли отприщи нещо първично у него, защото той я притисна към леглото от мъх и я зацелува яростно. Устните му бяха твърди, настойчиви, властни, езикът му бе горещ и дързък, търсещ да проникне в устата ѝ. Това беше целувката на възбуден мъж, на воин, който взема каквото иска и не признава никакви ограничения. Когато той вдигна глава, и двамата едва дишаха.

— Още когато те видях за първи път, исках само едно — да лежа между нежните ти бедра. Представях си как прониквам в тебе и потъвам дълбоко. В сънищата си чувах радостните ти викове, отекващи в ушите ми.

— Това са поетични думи за един викингски воин — изрече Фиона, задъхана от усилието да произнесе свързано изречение.

Той я изгледа с диво изражение в очите.

— Не си ли чувала нашите викингски поеми за любов и война? Те са страстни разкази за нашите подвизи. Викингите са воини, да, но сме и друго: земеделци, рибари, търговци, разказвачи; любители на сагите, поезията... и жените. Ние работим усилено, бием се юнашки и се любим мощно и страстно. Скоро сама ще го узнаеш.

Тя не отговори нищо, затова Торн се излегна до нея и се загледа в гърдите ѝ. Очите му бяха станали тъмни и загадъчни, тя трепна, докосната от чувство, което дотогава не бе изпитвала.

— Гърдите ти са красиви — произнесе той, потърквайки кокалчетата на пръстите си в щръкналите зърна.

Стисна гърдите ѝ почти грубо, после ги доближи до жадната си уста и започна да ги смуче като бебе.

Фиона изстена, когато той взе едното зърно в устата си, ухапа го и после започна да го гали с език. Внезапният прилив на удоволствие беше почти непоносим; тя искаше той да спре, защото това ѝ харесваше. Той пусна зърното и ухапа другото; засмука го дълбоко в устата си, а в това време ръцете му започнаха да гаят корема, хълбоците и седалището ѝ. Тя ги усещаше едновременно по цялото си тяло, а той облизваше и засмукваше устните ѝ, галеше я и я караше да пламти. Какъв беше този мъж, че я караше да изпитва такива греховни неща?

Фиона опря ръце в гърдите му, опитвайки се да възстанови донякъде самообладанието си. Битката беше загубена и тя го знаеше. Имаше нещо магическо в този мъж. Нещо, на което тя не можеше да устои. Една първична сила, която го правеше привлекателен и съкрушителен. Тя се бе опитвала да отрече все по-голямото привличане, което изпитваше към викинга, да пренебрегне пророчеството на Бран, но усилията ѝ бяха напразни. Торн необяснимо бе докоснал нещо в нея, за чието съществуване тя не бе и подозирала.

Слабите ѝ протести само засилиха решителността на Торн да я накара да го пожелае. Той измъчваше плътта ѝ с устата и ръцете си. Едната му ръка се спусна към корема ѝ и пръстите му се заплетоха в тъмните къдрави косъмчета между бедрата ѝ. Тя трепна силно. Той проследи очертанията на тъмния триъгълник и навлезе във влажните му гънки, Фиона стисна колене, съпротивлявайки се на това нахлуване, но Торн не отстъпваше. Сръчно се плъзна между краката ѝ, разделяйки ги с коляно.

Тя не бе очаквала той да пхне пръсти в скритата ѝ влажност, ханшът ѝ диво подскочи от леглото, цялата бе разтърсена от пронизващото удоволствие. Пръстите му не преставаха да се движат навътре и навън, докато тя не усети, че я обзема лудост, жадно желание за нещо, на което не можеше да даде име.

— Какво правиш с мене? — извика тя в агония и смут. — Не мога да го понеса. Моля те...

Цялото ѝ същество се превърна в една твърда, пулсираща, точка, която той триеше и дразнеше с мазолестите си пръсти.

— Отпусни се, Фиона. Вземи удоволствието си сега, преди да съм ти причинил болка.

Тя почувства твърдостта му да се опира в бедрото ѝ. Чу нетърпението в гласа му и тръпка на боязън пролази по гръбнака ѝ. После страхът се разнесе, когато пръстите му започнаха да изпращат невъобразими усещания по цялото ѝ тяло. Притискаше се към ръката му, стискаше силно бедра, когато удоволствието избухваше в нея, изтръгвайки дрезгав вик от устата ѝ. Трепереше силно, объркана и изплашена. Какъв беше този демон, който правеше това с нея? Караше я да се чувства така, сякаш душата ѝ излита от тялото.

Торн се отпусна върху нея и притисна твърдостта си към таза ѝ. Сграбчи косата ѝ, за да я накара да го погледне. Тя се подчини и съжали за това. Сексът му беше огромен, стърчащ от гнездото златисти косми под корема му. Тя го погледна в очите.

— Ще ме убиеш с това.

— Няма. Ти ще се разтегнеш, за да ме приемеш. Докосни ме — каза той.

Тя се поколеба, взряна в него с нарастваща паника.

Той сграбчи ръката ѝ и я накара да обхване огромния му инструмент. Беше твърд и болезнено набъбнал. Ако не влезеше скоро в нея, сигурно щеше да се пръсне. Когато ръката ѝ го стисна, в него се надигна сякаш някаква лудост. Той сграбчи ханша ѝ и проникна в нея с един бърз тласък. Мощното му нахлуване разкъса изведнъж девствеността ѝ, намалявайки донякъде болката, която би ѝ причинил, ако го беше направил по-непохватно. Тя извика от изненада и болка, а после притихна. Сякаш я бяха разкъсали на две. После болката от проникването му постепенно започна да намалява и тя почувства как невероятната му мощ я разтяга и изпълва.

— Казах ти, че ще се разтегнеш — изрече той с леко смутена усмивка.

— Заболя ме.

Той помръдна бавно и леко се потърка в нея.

— Още ли боли?

— Да. Ти си звяр.

Тялото му се притискаше страстно към нея. Сърцето му биеше оглушително в гърдите, той пъхтеше като див звяр, за каквото го бе обявила.

— Няма да спирам. Твърде дълго чаках този миг. Толкова плътно ме обгръщаш. Отвътре си влажна и гореща, а аз се опитвам да възпирам беса, който се кълби в мене. Ти си моя съпруга и не искам да те нараня.

Стори ѝ се, че той докосва утробата ѝ, и въпреки непознатите усещания, въпреки пронизващата я болка това вече не ѝ беше толкова неприятно.

Сега Торн започна да се движи все по-бързо, навлизаше и се отдръпваше, зарадван, когато тя започна да притиска хълбоците си към него, за да посрещне тласъците му. А когато ръцете ѝ бавно се повдигнаха, за да обгърнат раменете му, той изкрещя от радост.

Не му трябваше много време, за да разпали отново страстта ѝ. Чу я да стене, докато се местеше, за да го поеме по-навътре. Той успя да се овладее с огромно усилие на волята. Когато усети, че контролът му отслабва, плъзна ръка между двамата, за да погали горещия ѝ център. После страстта завладя изцяло ума и тялото му. Слабините му туптяха, тласъците му ставаха все по-силни. Почувства как ноктите ѝ се забиват в рамото му и разбра, че и нейната страст се надига като приливна вълна.

Фиона нямаше представа какво става с нея. Напрежението, което растеше в нея, ставаше непоносимо. И точно когато беше сигурна, че ще умре от разгарящите се усещания, тласъците изведнъж станаха диви, неконтролируеми и властни. Чувството я изплаши. Сякаш откъсваха душата от тялото ѝ.

— Торн! Страх ме е!

— Не — изсъска той през зъби. — Само продължавай и свърши заедно с мене. Вярвай ми.

Трудно ѝ беше да вярва на мъж, който я бе взел за робиня. На мъж, който бе прогласил собствеността си над нея, слагайки верига на шията ѝ. Но тя нямаше избор. Фиона се отдаде на вълшебния миг, който нямаше име. Изпълни я блаженство. Тя се притисна към съпруга си и се отдаде на екстаза, който я изгаряше.

Торн усети кулминацията ѝ и престана да се сдържа. Издаде дълъг, гърлен стон, потрепери и изля семето си в нея. След миг се

отпусна върху нея с изпъшкването на задоволен мъжкар. Искаше му се завинаги да остане в нея. Сърцето му биеше оглушително, ароматът на любенето им изпълваше въздуха наоколо. Той не можеше да си припомни друго преживяване, което да е било толкова възнаграждаващо, както когато бе взел своята девствена съпруга. И искаше да го направи отново.

— Слез от мене — изшептя Фиона и го смушка в ребрата. — Много си тежък.

Торн се намръщи. Някак си беше очаквал първите ѝ думи да бъдат възхвала на сръчността му или поне благоговение пред страстта, която бе събудил. Страстната ѝ природа бе надминала всяко негово очакване. Нима тя нямаше да каже нищо за това? Мъжкото му самочувствие се почувства наранено.

— Знам, че ти хареса — подметна той, докато я освобождаваше от тежестта си.

Фиона се изчерви и придърпа наметалото над разгорещеното си тяло.

— Причини ми болка.

— Беше неизбежно. Но ти не се преструваше, когато въздишаше и стенеше. Знам кога една жена харесва това, което правя с нея. Ръцете ти ме притискаха, ноктите ти издраха раменете ми.

Фиона стисна зъби разярена. Подобно нахалство не заслужаваше отговор. Честно казано, Торн я бе отвел на едно вълшебно място, където нямаше нищо друго освен блаженство, и тя не можеше да понесе да говори за него. Трябваше ѝ време, за да разбере какво означава стореното в отношенията помежду им. Не се осмеляваше да даде име на това, което току-що бяха направили. Правене на любов не беше най-точната дума, защото за Торн думата любов не означаваше нищо. За него тяхното съвкупление беше просто утоляване на страстта. Тя въздъхна. Щеше да ѝ бъде много трудно да научи викинга да я обича, а още по-трудно щеше да ѝ бъде да обикне един мъж, който я мислеше за своя собственост... когато изобщо мислеше за нея.

Загрижени бръчки се появиха на челото на Торн, когато Фиона продължи да мълчи. Да не би да беше разбрал погрешно реакцията ѝ? Не мислеше така, но той по принцип не се интересуваше много от жените, с които си лягаше. С Фиона обаче беше по-различно. Беше искал да ѝ достави удоволствие. И не защото се страхуваше от черната

й магия. Не, нещо, което не можеше да назове, го караше да бъде толкова нежен, колкото умееше.

— Фиона, нямаш ли какво да кажеш? Толкова много ли те нараних? Знам, че съм голям, но не толкова, колкото някои други мои сънародници. Като твой съпруг мой дълг е да се погрижа за тебе. Лежи и не мърдай. Сега идвам.

Фиона загледа с любопитство как Торн откъсва парче плат от края на туниката си и излиза гол от колибата. Върна се след няколко минути с мокрото парче плат в ръката и коленичи пред нея.

— Дай да видя — каза той и свали наметалото от нея.

Когато разтвори бедрата ѝ, Фиона изохка възмутено:

— Какво правиш?

— Искам да видя дали съм разкъсал плътта ти.

— Не, не си! Не ме наранил чак толкова много.

Тя се опита да стисне крака, но Торн не ѝ позволи.

— Стой спокойно. Само ще измия кръвта и семето си от тебе. Отпусни се, студената вода ще ти дойде добре.

Гъста руменина се спусна по шията на Фиона.

— Не трябва. Не е редно. Неприлично е.

Изражението му стана сурово.

— Никога не ми казвай „не“, Фиона. Аз ще преценя кое е редното помежду ни и кое не.

Хълбоците на Фиона подскочиха, когато мокрият плат я докосна между бедрата.

— Не си разкъсана — каза Торн доволно, захвърляйки настрана изцапания плат.

— Казах ти, че не съм — изрече Фиона през зъби.

Той я погали с върховете на пръстите си, взирайки се в нея с блеснали очи.

— Искам те пак, Фиона. Каква магия си ми направила? Ако скоро не ме освободиш, ще полудея с тази болезнена жажда, която изпитвам към тебе.

— Обвиняваш ме без причина.

— Отричай, колкото искаш, но не съм такъв, какъвто бях, преди да те срещна. Кълна се в брадата на Один! Аз съм викинг! Викингите нападат, изнасилват, грабят. Това е в кръвта ни.

— Аз не съм те променила, господарю викинг — възрази Фиона.
— Нямам такава власт. Мога да излекувам раните ти, но нищо друго.

Очите му блеснаха.

— Излекувай ме, магьоснице. Успокой тази ненаситна жажда, която ме изгаря. Вземи ме отново в себе си. Изцеди магията си от тялото ми. Копнея пак да бъда себе си.

Той се надигна и пренесе тежестта си на лактите, надвесвайки се над нея. Устата му се притисна към нейната, докато в същото време коляното му разделяше бедрата ѝ. Зацелува я дълго и страстно, после отдели уста от нейната, за да вкуси уханната долина между гърдите ѝ. Устата му минаваше трескаво от едната гърда към другата, карайки я да се движи неспокойно под него.

— Торн...

— Отвори се за мене.

Мъжествеността му навлезе във влажния портал на нейната женственост и краката на Фиона се разтвориха. Ръцете и устата му ѝ налагаха сладки мъчения. Тя не можеше да мисли, можеше само да чувства. Когато той влезе в нея, този път тя не изпита болка, а само невероятно разтягане, докато той я изпълваше. После сдържаната му страст избухна и тялото му се разтърси в силни тласъци, увеличайки я в невъобразимата наслада.

Фиона не можа да си почине тази нощ. Торн непрекъснато се въртеше в леглото и тя не можеш да заспи. Беше толкова дребна, а той толкова едър, че всеки път, когато се обърнеше, я увеличаше със себе си, изтръгвайки я от дълбокия ѝ сън. Точно преди зазоряване тя се събуди от кадифения допир на устните му и от ръцете му по тялото си. Когато се разсъни, беше достатъчно влажна, за да го приеме отново, без да изпитва болка. Остана без думи, когато той я хвана през кръста, обърна се по гръб и я привлече върху себе си.

Фиона спеше дълбоко, когато Торн я събуди рано на другата сутрин.

— Време е да тръгваме.

Тя се вгледа в него. Той изглеждаше различно тази сутрин. Нямаше и следа от нежния любовник, какъвто се бе показал през нощта. Беше викинг. Боец. Твърд, неумолим, свиреп. Тя седна, придърпвайки наметалото към гърдите си.

— Искам да се изкъпя.

Тялото ѝ лепнеше от натрапчивия мирис на съвкуплението им, който дразнеше ноздрите ѝ.

— Аз вече се изкъпах във фиорда. Студено е, но може би ще те ободри.

Фиона се уви в наметалото, побърза към фиорда и опита водата. Торн беше прав. Водата наистина беше студена, но когато нагази в нея, ѝ се стори много освежителна. Кожата ѝ сега познаваше интимния допир на мъжките ръце ѝ устни. Въпреки студената вода тя усети как се сгорещява от спомена.

— Хайде, излизай, Фиона. Водата е много студена, не стой дълго в нея.

Торн стоеше на брега на фиорда, разперил наметалото, за да я увие. Фиона излезе от водата и се приближи към него. Той я уви с наметалото и я притисна към себе си. Тя почувства твърдостта на слабините му да се притиска към гърба ѝ и протестира с лек вик.

— Сега няма време — каза той и нерешително се отдели от нея. — Трябва да се върнем в къщата, преди баща ми да е изпратил да ни търсят.

— Какво ще му кажеш? — запита Фиона, докато се връщаше към колибата, за да вземе туниката си.

Торн влезе вътре след нея.

— Истината. Че нямах представа какво ме е обзело, за да се ожена за тебе. Беше необмислено и безотговорно. Мога само да предполагам, че твоята магия ме е довела до безумие. — Той поклати глава. — Да, беше безумие.

Тя облече туниката си и се обърна към него.

— Въпреки това аз съм твоя съпруга, венчана и взета, както е редно.

— Да. Така изглежда.

— Тогава махни тази верига от врата ми. Вече не съм твоя пленница. Като твоя съпруга имам известни права.

— Ще си помисля — каза неопределено Торн.

Фиона замря. Беше решена да не допусне да я представят като съпруга на Торн с тази позорна верига на шията.

— Свали я сега, господарю викинг.

Светлата му вежда отскочи рязко нагоре.

— Или какво, съпруго? Какво ще направиш? Ще ми направиш още една магия ли? Съмнявам се, че поредната магия ще направи живота ми по-труден, отколкото е сега.

— Не ставай глупав — възрази Фиона. — Ще свалиш веригата, защото точно това трябва да направиш. Всички викинги ли слагат вериги на шиите на съпругите си?

— Викингските съпруги няма да позволят това.

— И аз няма да го позволя. Свали я.

Фиона затаи дъх. Нямаше представа дали Торн ще направи това, което искаше тя. Замоли се да го стори, защото това щеше да означава, че той започва да разбира, че не може да се бори нито срещу съдбата, нито срещу божията воля, нито срещу пророчеството на Бран.

Торн не помръдваше, хванат в плена на дилемата. Ако направеше това, за което бе настояла Фиона, щеше да означава, че се е оженил за нея с напълно сериозното намерение да я третира като съпруга, а не като пленница. Лудост или, но той се беше оженил за нея. Не можеше да обясни защо беше потърсил свещеник. За да ѝ се хареса ли го беше направил, или просто защото я искаше готова и задъхана под себе си? Така готов, както той беше за нея. Страхът от черна магия го беше подтикнал да направи нещо, което никога не би извършил, ако си беше с ума. Локи да го вземе, та това си беше чиста лудост!

Фиона отстъпи в паника, когато Торн обхвана крехката ѝ шия. Твърде далече ли бе стигнала? Затвори очи и зачака пръстите му да се стегнат и той да изстиска дъха от гърлото ѝ. Отвори очи, когато той хвана тънката верига в огромните си ръце и я скъса, сякаш брънките бяха от сплетена трева.

— Готово — каза той и я изгледа с изражение на наранена гордост, докато се отдалечаваше.

Когато се приготви за тръгване, Фиона го намери да я чака при коня си.

Тя не се осмели да му покаже колко доволна беше от него. Може би да бъде съпруга на този жесток викинг в крайна сметка нямаше да излезе чак толкова лошо нещо.

Къщата кипеше в безпокойство, когато Торн пристигна с Фиона. Улоф вече беше организирал издирването им и тъкмо даваше

нареждания, когато двамата се зададоха по пътя. Той изгледа сина си, видя Фиона с него и почервения от гняв.

— Локи да те вземе, Торн! Къде беше цялата нощ? Помислихме, че са те пленили. Ерик Червения вилнее из нашите земи и се уплашихме да не би да си паднал в ръцете му. — Очите му се присвиха, спирайки се върху Фиона. — Тази магьосница с тебе ли беше? Годеницата ти е извън себе си от тревога.

Торн слезе от коня и свали Фиона от седлото.

— Разпусни хората, татко. Трябва да говоря насаме с тебе и Туролф.

— Вървете — разпръсна Улоф с една дума събралия се клан. Фиона изчезна сред тях.

Тримата се отдалечиха от къщата и спряха под сянката на едно дърво. Улоф обърна яркосините си очи към сина си.

— Какво искаш да ни кажеш, че другите не могат да го чуят?

Торн се заразхожда. Вълнението му личеше по играта на мускулите по врата и раменете му.

— В момент на лудост направих нещо, за което може би ще съжалявам. — Той изправи масивните си рамене и изгледа баща си право в очите. — Свършено е — изрече той решително. — Снощи потърсих чуждестранен свещеник и се ожених за Фиона.

Възмутеният рев на Улоф разтърси дървото, под което бяха застанали.

— Кажи ми, че не съм те чул правилно! Кажи, че само се шегуваш! Кажи ми всичко, само не и това, което се боя, че чух! Оженил си се за магьосницата? Това е лудост! Магията ѝ е още по-силна, отколкото предполагах. Кълна се, че ще те освободя, Торн. Ще я убия със собствените си ръце!

— Не, нека аз да я убия — заяви Туролф и изтегли меча си. — Къде е тя?

Стръскащото разкритие на Торн накара Роло да онемее. Когато най-накрая се съвзе, той се усмихна.

— Чакай, Туролф — каза той, охлаждайки ентузиазма на младия викинг, като положи ръка на рамото му. — Торн каза, че го е оженил християнски свещеник. Ние не сме християни. Бракът му не означава нищо за нас. Няма нужда да убиваш такава зряла красавица като Фиона. Ще я взема за любовница. Когато ти омръзне, ще я продам на

някой роботърговец. И никога няма да я видите. Но предлагам да не казваме нищо на Брита за постъпката на Торн.

— Вземай я! — изрева Улоф. — И на добър ти час!

— Не! Никой няма да докосне Фиона. Тя е моя. Ще я задържа, докато ми харесва.

— Лудост — повтори мрачно Улоф. — Не знаеш какво правиш, синко. Тази жена те е омагьосала. Ако си беше с ума, отдавна да си я убил.

— Може да съм омагьосан, а може да има и друго обяснение. Но докато не науча отговора, Фиона остава моя съпруга.

— Ами Брита? — запита Улоф.

— Ожени я за Туролф.

Роло се намръщи.

— Брита иска да се омъжи за наследника на Улоф, а не за втория му син.

— Помисли ли какви ще са последиците от прибързаната ти постъпка? — обърна се Улоф към Торн. — Съплеменниците ти се страхуват от тази жена. Готов ли си да я защитиш от собствените си хора?

— Трябва ли да я пазя от тебе, татко? Или от тебе, Туролф? Ще бъде ли Фиона в безопасност, когато не съм тук, за да я защитавам?

— Това не ми харесва, Торн — каза кисело Улоф. — Не знам дали Туролф ще иска да се ожени за Брита.

— Или дали Брита ще иска да се ожени за Туролф — осмели се да подметне Роло.

— Ще си промениш мнението за Фиона, когато се свестиш — обърна се Туролф с уверен глас към брат си.

— Може би — измърмори Торн. — Вече в нищо не съм сигурен, освен в едно — че Фиона е моя и ще остане моя, докато не реша друго.

— Тогава ще се ожения за Брита — заяви Туролф. — Разбира се, ако тя ме иска.

— Ако това има някакво значение за Брита, Туролф ще стане наследник вместо мене — каза Торн, изненадвайки всички, дори себе си.

— Не, ти си моят наследник — възрази Улоф. — Туролф ще получи своя дял, но ти си първородният. Говори с Брита, Роло. Ще я

разбера, ако откаже.

— Бракът е добър, независимо за кого ще се ожени Брита, дали за Торн, или за Туролф — каза Роло. — Земите ни са съседни и можем лесно да ги отбраняваме срещу нашественици. Ще говоря с Брита. Тя ще ме послуша.

— Никога няма да се примиря с този чудовищен брак, Торн — каза Улоф. — Кажи на твоята курва да не се доближава до мене. Отказвам да я приема за твоя съпруга или да призная християнския ти брак.

Изсечените черти на лицето на Торн помрачняха.

— Ще напуснем къщата ти, след като построя нов дом за мене и Фиона.

И той се отдалечи с натежало сърце. За първи път разменяше толкова остри думи с баща си, за първи път се скарваха така сериозно.

— Той е полудял — каза Туролф, вгледан в гърба на отдалечаващия се Торн.

— Или омагьосан — допълни Улоф.

— Или нищо подобно — изрече сухо Роло. — Сега ще отида да говоря с Брита.

— Какво, в името на Один, искаше да каже Роло? — запита Туролф, след като Роло се отдалечи. — Ако Торн не е нито полудял, нито омагьосан, тогава какво е станало с него?

Улоф не отговори. Изглежда свирепо Туролф и също се отдалечи.

Фиона видя Торн да влиза в залата. Стъпките му бяха твърди и сърдити. Запита се какви ли думи е разменил с баща си и реши, че не иска да узнае. Навярно не са били приятни, като знаеше какво е отношението на Торн и цялото му семейство към нея. След миг в залата влезе и Роло. Изглежда я сурово и отиде при сестра си. Фиона ги загледа, потръпвайки вътрешно, докато Роло и Брита говореха тихо, а след това напуснаха залата. Тя нямаше представа какво готви бъдещето за нея и Торн и се запита дали той ще се поддаде на натиска на семейството си и ще се разведе с нея. Ако го направеше, нямаше да го обвини. Той беше уредил брака им в момент на слабост, без да помисли какво може да последва.

— Какво става тук? — запита Брита, излизайки от залата след Роло.

— Чакай малко — отвърна той, повеждайки я към едно място, където никой нямаше да ги чуе.

— Нещо се е случило — каза Брита, спирайки на място. — Ако ме засяга, настоявам да го узная още сега.

Роло също спря и се обърна рязко към сестра си. Не беше лесно да ѝ каже какво се е случило, затова реши да не извърта.

— Торн и Фиона са се оженили снощи. С християнски свещеник. Брита изкрещя високо:

— Не! Няма да го допусна. Той не може да ми стори това.

— Свършено е. Той предлага да се омъжиш за Туролф. Не искам този съюз, Брита. Няма значение дали е по-големият или по-малкият.

— За мене има значение! Торн ще наследи земите и титлата от баща си. Туролф е вторият син.

— Улоф каза, че ще даде добри имоти на Туролф. И твоята зестра не е малка; няма да тръгнеш по просия.

— Не е същото. И не е достатъчно. Искам Торн. Фиона може би го е омагьосала; той не е с ума си. Нямаше да се ожени за нея, ако тя не беше му направила магия.

— Може би си права. Както и да е, Торн упорито отказва да се разведе с Фиона или да я отпрати.

— Те са се оженили с християнски свещеник — подметна лукаво Брита. — Бракът им не е валиден в нашата страна. Улоф склонен ли е да приеме Фиона като съпруга на Торн?

— Не, и на него това не му харесва. Но Торн е възрастен мъж и прави каквото си иска.

— Ще чакам той да си възвърне разума — заяви Брита.

— Ще вземеш Туролф — каза тихо, но настоятелно Роло. — Внимавай добре какво ти казвам, Брита. Торн е безстрашен мъж. Решителен воин. Винаги се хвърля там, където е най-горещо в боя. А мъжете умират в битките. Умират и в морето. Торн няма да се чувства добре, ако стои дълго време на суша. Скоро пак ще тръгне на поход и може да не се върне... Туролф е земеделец по сърце. Смел е, но няма бойната душа на Торн. — Роло направи драматична пауза. — Много неща може да се случат. Торн може да се разболее и да умре. Става

така с хората, знаеш го. Ако нещо *непредвидено* се случи на Торн, Туролф ще наследи всичко. Тогава ще бъдеш господарка тук.

Брита присви очи, премисляйки думите на Роло и това, което се криеше зад тях.

— Започвам да разбирам, братко. Наистина мислим еднакво. Не е тайна, че искаш Фиона. Без покровителството на Торн за нея няма да има място в тази къща. Улоф с радост ще ти я даде.

Роло ѝ се усмихна лукаво.

— Бързо разбра какво ти казвам. Да съобщя ли на Улоф, че ще се омъжиш за Туролф?

— Да. Ще се омъжа за Туролф в края на лятото. Кой знае какво ще ни донесе бъдещето. Ако с Торн се случи *непредвидено* нещастие, Туролф ще стане наследник на Улоф.

8

— Значи, свършено е? — запита Бран, когато Фиона го намери в залата. Острият му, пронизителен поглед като че ли проникваше през нея. — Съпругът ти взе ли твоята девственост?

Фиона, смутена, наведе очи.

— Да. Свършено е.

— Нарани ли те? Груб ли беше?

— Не, не ме нарани. Беше внимателен и мил.

— Брита знае ли?

— Роло говори с нея точно сега — каза Фиона. — Видях ги да излизат заедно от залата. Не мога да повярвам, че Брита ще приеме това.

— Ако Торн откаже да се разведе с тебе, ще имаш неприятности. Пази се, дете.

Той видя Торн да се приближава и се отдалечи, преди Фиона да успее да го спре.

— Вече се разнасят клюки за женитбата ни — каза той. После протегна ръка към нея. — Ела ще седнеш до мене на масата и ще споделиш храната ми.

Фиона отстъпи назад.

— Разумно ли е това? Нека роднините ти свикнат с нашия брак, преди да седна да се храня с тях.

Бран изведнъж се озова до тях.

— Иди със съпруга си, Фиона — посъветва я той. — Викингът ще те закриля.

Торн изгледа свирепо Бран.

— Доволен ли си, мъдрецо? Беше по-силно от мене. Разумът ми беше притъпен и мисълта ми беше заблудена от двама магьосници. Сега Фиона е моя съпруга и въпреки желанието на баща ми чувствам, че не мога да я отпратя. Надявам се, че си доволен.

Бран се усмихна снизходително на Торн.

— Да, господарю викинг, това е много хубаво. Ако погледнеш в сърцето си, ще видиш, че не съм го направил аз, нито пък Фиона. Хората изпълняват това, което иска бог.

— Пфу! — намръщи се Торн. — Не вярвам в твоя християнски бог. Колкото до сърцето ми, то е защитено срещу всякакви магьосници. Можеш да оплиташ с магии ума ми, но сърцето ми си остава само мое.

— Упорството не е добродетел, господарю викинг. Послушай ме и ме чуй добре. Има опасност. Още не мога да разбера дали е насочена срещу тебе или срещу Фиона.

— Говориш с гатанки, старче. Обясни ми.

— Де да можех! Усещам някаква опасност, но не знам нито откъде идва, нито кого заплашва.

— Нищо не виждаш, шарлатанино — нападна го Торн. И хвана Фиона за ръка. — Махни се от тоя луд човек.

Потегли я към дългата маса наред залата и намери място за двама им на пейката. Веднага седящите от двете им страни станаха и си намериха други места.

— Те не ме харесват — каза Фиона.

— Можеш ли да ги обвиниш? Виждат какво е направила с мене твоята черна магия и се страхуват, че ще ги урочасаш.

— Нищо не съм ти направила, господарю. Напрасно ме обвиняваш. Нямам никакви необикновени сили.

— Нима сънародниците ти не те наричат Фиона Учената?

— Да, но...

— Нямах ли необикновени сили, които ти позволяват да предвиждаш неща, които още не са се случили?

— Понякога, но...

— Значи си магьосница.

— Аз съм лечителка.

Докато Торн и Фиона спореха, Улоф влезе в залата, видя Торн да седи до Фиона и се отправи към тях. Бе стиснал гневно юмруци, походката му беше войнствена.

— Какво прави тя на моята маса? Ти оскърбяваш семейството си и Брита, като ни натрапваш твоята курва. Прати я да яде при кучетата.

Фиона усети как гневът се надига у нея, но се постара да го обуздае. Искаше да види как ще реагира Торн на суровите думи на баща си.

Той се обърна и изгледа сурово Улоф.

— Най-напред, татко, Фиона е моя съпруга. — Дръзкото изявление на Торн в подкрепа на клюките, които се разнасяха из залата, изтръгна изумено ахване от седящите около масата. — Тя ще остане моя съпруга, докато ми харесва да я държа при себе си. Второ, сега Брита е годеница на Туролф. Какво правя — това не я засяга. Трето, никога повече няма да наричаш Фиона курва.

Улоф целият почервеня от гняв. Синът му никога не му беше говорил с такова неуважение. Той обърна неприязънта си към Фиона. Вярваше, че тя е откраднала ума на сина му.

— Чуй ме добре, вещице. Само да навредиш на сина ми, ще проклинаш деня, в който си се родила.

Фиона преглътна конвулсивно. Заплахите на Улоф не бяха изречени лекомислено, а и тя не ги приемаше така. Докато Торн беше склонен да я задържи като своя съпруга, тя щеше да има един враг. Изведнъж Фиона усети още един вероятен враг. Премести поглед към Брита, която я гледаше с такава омраза, че тя не можа да потисне неволното потреперване, Фиона знаеше какво точно може да очаква от бащата на Торн, но скритата заплаха от Брита беше много по-опасна.

— Нямам намерение да навреждам на Торн — възрази тя.

Улоф се отдалечи, без да каже и дума. Фиона погледна към Брита и я видя да разменя таен знак с брат си. След това тя едва усещаше вкуса на храната, опитвайки се да не обръща внимание на разговорите наоколо.

След като всички се нахраниха, тя стана, за да помогне на жените да раздигнат масата и да изнесат храната. Тайра се плъзна подир нея.

— Радвам се за тебе, Фиона. Торн е прекрасен любовник. Ще те направи щастлива, ако баща му и Брита му позволят. Наистина ли си го омагьосала?

Фиона за миг се обърка. Подозираше, че Торн е спал с Тайра, но да го чуе, изказано с думи — това я обезпокои. Запита се с колко ли други робини и прислужнички е спал. Ще продължи ли да спи с тях и сега? Тази мисъл я накара да се почувства физически зле.

— Тези викингци ще вярват в каквото си искат, Тайра, независимо колко пъти ще отрека, че съм магьосница. Мога да излекувам болестите им, да се погрижа за раните им, но нямам силата да хвърлям

магии върху тях. Торн се ожени за мене просто защото искаше да спи с мене, а аз му казах, че ако ме иска, ще трябва или да се оженим, или да ме изнасили. Изненадана съм, че избра да се оженим.

— Говорят, че потърсил християнски свещеник, за да ти достави удоволствие — напомни й Тайра. — Мисля, че си много важна за него. — И тя въздъхна замечтано. — Ти си щастливка, Фиона. Сега, когато Торн ме отстрани от себе си, ще стана лесна плячка на всеки, който поиска да спи с мене. Аз съм робиня и не ми е позволено да им отказвам.

— Нищо ли не можеш да направиш? — запита Фиона, усещайки съчувствие към робинята. — Няма ли към кого да се обърнеш за помощ?

— Никого си нямам, само тебе. Улм ме гледа с желание. Страх ме е от него. Той е груб и суров. Не съм познала друг мъж освен Торн. О, не мисли, че той ме е обичал, няма такова нещо. Но не е груб любовник и не ми беше неприятно.

— Ще направя каквото мога за тебе — обеща Фиона, макар да знаеше, че не може много да разчита на съпруга си. — Има ли някой мъж сред тези викинги, когото да харесваш?

Фиона метна поглед през залата към Торн. Той трябва да беше усетил, че тя го гледа, защото вдигна очи и ги впи, пламтящи и напрегнати, в нейните. Тя бързо погледна на другата страна.

— Освен Торн, разбира се — добави тя бързо. — Каж ми името му и ще говоря със съпруга си.

Тайра се изчерви.

— Младият викинг на име Арен изглежда по-мил от другите. Той е братовчед на Торн. Мисля, че ме харесва. Никога не се доближаваше до мене, когато Торн все още ме харесваше, но съм забелязвала, че напоследък ме заглежда. Нямам нищо против такъв мъж като Арен.

— Ще... — Думите й секнаха, когато видя Торн да се приближава към тях. — Ще поговорим по-късно за това.

— Ела с мене — каза Торн без никакви предисловия.

Обърна се и тръгна, без да си даде труд да види дали Фиона го следва. Стигна до стаята си, изчака я да влезе и затвори вратата.

— Какво има? Случило ли се е нещо? — запита тя загрижено.

— Свали си туниката.

Виолетовите очи на Фиона се разшириха.

— Сега? Искаш сега да спиш с мене?

— Отказваш ли ми? — Прозвуча така, сякаш му се искаше тя да откаже.

— Не.

Той издаде тих стон, разкъсан от желание. После я грабна и просто съдра грубата туника от раменете ѝ. След секунди и неговите дрехи лежаха на купчина на пода.

— Само себе си трябва да виниш за това — каза той. — В един миг говорех с роднините си, а в следващия усетих погледа ти върху себе си. Ти ме повика, без да си казала и една дума. Но аз усетих зова ти, точно както тогава, на Ман. Силата ти е по-голяма, отколкото допусках.

— Нищо не съм направила — оправда се Фиона. — Имаш силно въображение. Говорех с Тайра.

Той махна с ръка.

— Знам какво видях. Какво почувствах. Ти ме искаш, Фиона, и аз само изпълнявам желанието ти.

Положи я внимателно на леглото.

Целувката му не беше никак нежна, когато устата му завладя нейната и езикът му се вмъкна между зъбите ѝ. Топлината му я изгаряше, твърдото му тяло беше натежало от желание. Тя изстена срещу устата му, докато горещината проникваше в нея на тежки вълни.

Той изруга пресипнало и твърдостта му потърси влажната цепнатина на нейната женственост. Фиона заби пръсти в гърба му. Тогава неговата твърдо, разпъващо острие я разтвори и я изпълни. Тя се изви нагоре, притискайки се към твърдите му гърди, към плътните очертания на тялото му. Извика името му, когато той започна да влиза и да излиза, отвеждайки я там, където я очакваше насладата.

Залитна на ръба на вечността, замаяна, докато Торн държеше здраво хълбоците ѝ и навлизаше в нея. После падна в някаква тъмна бездна, докато в главата ѝ избухваха светкавици и я изпълваше екстаз. Торн се присъедини към нея само след броени мигове, изливайки се вътре с горещи, мощни тласъци.

Изричаше едва чути, дрезгави думи на родния си език, думи, които тя не разбираше.

Много по-късно той се раздвижи и се надигна на лакти, за да я погледне в лицето. Изражението му беше свирепо и сурово; в очите му

се таеше недоумение.

— Как го направи? Как успя да откраднеш ума ми и да завладееш тялото ми? Не би трябвало да те искам така. Ти използва своята магия, за да ме накараш да се ожения за тебе, а това не ми харесва.

Фиона въздъхна и се опита да сдържи раздражението си.

— Не си спомням да съм те насилвала да спиш с мене посред бял ден. Или да късаш дрехите от гърба ми.

Торн внезапно се изправи и започна да се облича, Фиона би направила същото, но туниката ѝ лежеше съдрана на пода.

— Какво ще облека?

Той изгледа с презрение остатъците от грубата домашно тъкана дреха.

— Не и това. Ще носиш нещо, което отговаря на новото ти положение в живота. Ще пратя Тайра да ти донесе платове от склада. Ще ти помогне да си приготвиш дрехи, достойни за съпругата на един бъдещ ярл.

Той се обърна и излезе от стаята, преди Фиона да успее да отговори.

На вечерята Фиона се появи в новата си туника и риза. Беше избрала тъмно пурпурна коприна от трите топа плат, които Торн беше наредил да ѝ донесат в стаята. Двете с Тайра бяха работили цял ден, докато завършат туниката без ръкави и ленената риза с тесни, дълги ръкави, които свършваха при тънките ѝ китки. Тайра беше измъкнала отнякъде един колан, украсен с ковано сребро, и също такава тока.

Когато влезе в залата, разговорите секнаха. С тъмната коса, разпиляна по раменете, Фиона беше красиво видение, затъмняващо светлокосата Брита. Торн изгуби дар слово, но бързо се съвзе, когато видя какъв поглед хвърля Роло към съпругата му. Веднага разбра, че е направил голяма грешка, като е позволил на Фиона да се облече в дрехи, които подчертаваха красотата ѝ. Изведнъж му хрумна една мисъл.

Единственият начин, по който можеше да се измъкне от опияняващата магия на Фиона, беше да се отдръпне от нея и емоционално, и физически.

Ако позволеше на страстта си да се вихри и по-нататък, страхуваше се, че ще изпадне още повече под властта на магията ѝ и ще загине безвъзвратно. Душата му вече няма да му принадлежи. Дори набезите вече не му носеха предишната радост или вълнение. Беше изгубил желание за всичко, с изключение на Фиона. Животът му се разпадаше и той трябваше да предприеме нещо, за да престане да се плъзга надолу.

Фиона ясно осъзнаваше как я гледа Торн. Да не би да е направила нещо лошо? Сърди ли ѝ се? След като се бе любил с нея през деня, изглеждаше далечен и загадъчен. Изключително трудно ѝ беше да повярва, че този мъж е предназначен да бъде неин спътник в живота. Понякога се питаше дали звездите не са я излъгали. Или Бран ги е разчел погрешно. За да превърне Торн в мъж, когото би могла да обича, щеше да ѝ трябва доста повече време, отколкото си бе представяла. Може би цял живот.

След продължителната вечеря, на която бяха поднесени риба, дивеч, овнешко, сирене и хляб, Фиона отиде при Бран, докато викингите продължаваха да се наливат с бира и да слушат как скалдът пее следващата сага за викингските подвизи. Едва бе седнала до Бран, когато Торн внезапно стана и се отправи към тях. Фиона се загледа напрегнато и мълчаливо пред себе си, с ядосано изражение. Не можеше да си представи какво е могло да го ядоса пък сега.

— Тази вечер и всички следващи вечери ще спиш в залата — изрече троснато Торн.

Изглежда я сурово и се върна при веселящите се.

Фиона веднага забеляза, че Брита се присламчи към него още когато той се върна на масата. Но макар че Торн почти не ѝ обърна внимание, тя продължи да му се натрапва, пренебрегвайки Туролф, който като че ли нито забелязваше това, нито го беше грижа. Когато мъжете започнаха да се оттеглят към пейките и да се приготвят за сън, Брита остана на мястото си почти цял час, а после тръгна след Торн. Понеже беше седнала на удобно за наблюдение място, Фиона забеляза, че Брита подминава вратата на спалнята си и влиза в тази на Торн.

— Вярвай на Торн — посъветва я Бран, когато видя накъде гледа тя.

— Не съм сигурна, че мога — отвърна Фиона. — Той е упорит като муле и двойно по-непредвидим. В един миг се държи така, сякаш

се интересува от мене, а в следващия ме пъди от спалнята си. Той е надменен, властен и ревнив. Ожени се за мене само за да задоволи страстта си, а после ме обвини, че съм го омагьосала. Няма да доживея деня, когато ще го превърна в мъж, какъвто мога да обичам.

— Имай вяра, дете — каза снизходително Бран. — Викингът се ожени за тебе, нали?

— Да — призна намусено Фиона. — Но не смята да спази обетите си. Сега видях Брита да влиза в стаята му.

Бран се взря в нещо невидимо над рамото на Фиона и се усмихна.

— Това е само изпитание за характера на съпруга ти. Имам голяма вяра в неговата сила.

— Да, силата му е голяма — съгласи се кисело Фиона. — Сигурна съм, че Брита ще оцени издръжливостта и сръчността му в леглото.

* * *

Торн се разхождаше из стаичката си като лъв в клетка, вече съжалявайки за решението да отстрани Фиона от леглото си. Въпреки че се беше любил с нея още веднъж през деня, тялото му отново я искаше. Нямаше ли почивка за него? Никога би нямаше да дойде краят на това мъчение?

Чу щракването на резето и се извърна рязко, виждайки с учудване Брита, облежната на затворената врата.

— Брита! Какво, в името на Один, означава това? Туролф знае ли, че си тук?

— Туролф не ме интересува — каза Брита с нисък, съблазнителен глас. — Цялата зала жужи от клюки. Говорят, че си изгонил съпругата си от леглото си, защото вече не ти харесва. На Роло това много му допадна. Нали знаеш, че я иска. Ще се разведеш ли с нея и ще се ожениш ли за мене? Още те искам, Торн. Винаги съм искала тебе.

Брита се притисна към Торн. Топлината му я изненада, от устните ѝ се изтръгна лек стон. Беше висока почти колкото него и

идеално си подхождаха, гърдите им се докосваха, слабините също. Когато тя обви ръце около врата му, Торн я изгледа безстрастно.

— Аз съм женен, Брита — каза той хладно, — а ти си годеница на брат ми. Няма да го предам.

— Няма нужда да предаваш Туролф, ако се разведеш с Фиона. Оженил си се с християнски свещеник. Никой няма да те обвини, ако се откажеш от нея. Нека те освободя от злата магия на тази вещица. Когато се освободиш между бедрата ми, никога повече няма да потърсиш Фиона.

Сръчните ѝ пръсти понечиха да разкопчат токата на рамото му, но Торн хвана ръката ѝ и я спря.

— Ти си красива жена, Брита. Преди да срещна Фиона, бях доволен от това, че баща ми избра тебе за моя годеница. За съжаление, само Фиона може да ме освободи, а тя настоява, че не може да премахне магия, която не е направила. Може да не съм доволен от съпругата си, но нямам намерение да си вземам любовница. А ти ще бъдеш само това за мене. Върви и бъди щастлива с Туролф.

— Никога! — изсъска Брита, отстъпвайки назад разгневена. — Ти ми нанесе оскърбление, което никога няма да забравя. Пази се, защото ще си платиш за това предателство.

С високо вдигната глава Брита изхвърча като вихрушка.

Торн усети тръпка на боязън да пролазва по гърба му, но веднага се отърси. Не се страхуваше от никоя жена. Дори и от Фиона. Това, от което се страхуваше, бяха само нещата, които не можеше да разбере.

* * *

На следващия ден Брита си постави за цел да следи Бран. Когато той отвори сандъчето си с лекарства, за да се погрижи за раната на един роб, тя започна да го разпитва как се използват някои от лекарствата.

Бран, разсеян, спомена имената на някои от тях, каза по една-две думи за свойствата им, без да мисли, защото същевременно лекуваше роба. След няколко минути Брита се престори, че ѝ е омръзнало да го слуша, и се отдалечи. Но вече беше научила нещо ценно. По-късно, когато Бран излезе от залата и вътре останаха само няколко роби, заети

с приготвянето на храната, Брита отвори сандъчето му и извади едно шишенце, за което лечителят беше казал, че е силно лекарство, което може да бъде смъртоносно, освен ако не се дава в много малки количества, и то извънредно предпазливо.

След два дни повикаха Бран в селото да се погрижи за един мъж, страдащ от разстройство на храносмилането. В негово отсъствие Брита се възползва от възможността да задейства плана, който беше измислила.

След известно време Бран се върна от селото. Докато лекуваше болния, бе получил ясното усещане, че над главата му е надвиснала опасност. Предположи, че тя застрашава Фиона, и побърза да се върне, за да я предупреди. Нямаше представа откъде ще дойде тази опасност, но ѝ каза да бъде предпазлива. Фиона взе присърце думите на стареца и на вечеря почти не докосна яденето в чинията си. Не пи и от чашата си.

Не знаейки за опасността, Торн отпи голяма глътка от собствената си чаша, опитвайки се да удави в бира ненаситната си жажда за Фиона. Когато каната пред него се изпразни, Брита бързо я взе, преди той да помоли слугата да я напълни пак.

— Ще ти донеса — каза тя и се отправи към бъчвата с бира.

Ръката ѝ трепереше. Това беше моментът, който бе чакала. Ако всичко вървеше според плана ѝ, Туролф скоро щеше да стане безспорният наследник на Улоф.

Никой не я видя да сипва в каната течност от едно малко шишенце и да го прибира после в джоба си. Бран беше толкова зает да предпазва Фиона, че не забелязваше опасността за Торн. Брита сложи каната с отровната бира пред Торн и побърза за излезе от залата. Той остана последен и дълго пи, докато не изпразни каната. Нямаше жив човек край него, когато след няколко часа той се опита да стане и падна по лице. Остана там до сутринта, когато Улоф го откри и изрева така силно, че събуди цялата къща.

— Торн е мъртъв!

Фиона се надигна, изтръгната от дълбокия си сън. Трябваша ѝ няколко мига, за да проясни погледа си, но когато го направи, сърцето едва не изскочи от гърдите ѝ. Торн мъртъв! Не, не може да е вярно.

Въпреки преклонната си възраст Бран профуча като вихрушка край нея и коленичи при Торн.

— Диша — обяви той.

— Какво му е? — запита Улоф. — Нищо му нямаше снощи.

Бран повдигна клепача на Торн и видя, че зениците му са разширени. Пулсът му беше слаб, едва се долавяше, кожата му беше станала въз синкава. Той се изруга мислено. Снощи опасността не е застрашавала Фиона, а Торн, само че той беше пропуснал да го забележи.

— Трябва да го прегледам по-внимателно, за да разбера какво му е станало, господарю Улоф. Има голяма опасност синът ти да умре. Трябва веднага да почна да го лекувам.

— Да умре! — изрева Улоф невярващо. — Вещицата го е направила. — Очите му святкаха в невъобразима ярост. — Тя е хвърлила магия върху сина ми.

— Нека прегледам Торн, моля те — поде отново Бран. — Ако има лек, ще го откроя.

— Не! И ти, и онази вещица да не сте докоснали сина ми!

— Господарю, моля те — обади се и Фиона. — Бран може да спаси Торн, ако му позволиш.

— Загрижеността ти е трогателна — изфуча Улоф. — Но не е за вярване. Ти съблазни сина ми и го отдели от годеницата му. После използва магиите си, за да му докараш тази загадъчна болест. Мислеше ли, че ще те остави богата вдовица? Или просто това е в природата ти, да вършиш злини?

— Мислиш, че аз съм направила нещо на Торн ли?

— Или ти, или старецът, все едно е. Има лечител в селото, Туролф ще го доведе. — Той махна на Улм, който стоеше наблизко. — Заклучи вещицата и тоя старец в склада — заповяда със строг тон. — По-късно ще се разправам с тях.

Наведе се, вдигна Торн и двама роби побързаха да му помогнат.

— Няма време за губене — извика Фиона във все по-нарастваща паника. — Торн ще умре, ако не го лекуват както трябва. Бран и аз сме единствените, които знаят как да го спасят. Ако не ми вярваш, поне на Бран позволи да му помогне.

Улоф изрично отказа да позволи на Бран и на Фиона дори да докоснат Торн, а още повече — да го лекуват. Брита, която дотогава ги наблюдаваше мълчаливо, се обади:

— Мъдро постъпваш, господарю Улоф, че не позволяваш на тази магьосница да се доближава до Торн. Тя е зла.

Фиона протестира с все сила, когато Улм и двама войници повлякоха нея и Бран към изхода на залата. Мъжете не се държаха никак любезно с тях. Когато двамата се озоваха заключени в склада, бяха целите покрити със синини и драскотини.

Тя се отпусна на един чувал с жито и се вгледа отчаяно в Бран.

— Ще умре ли?

— Трябваше да го разбере — изрече с угризение в гласа старият мъдрец. — Опасността, която усещах, не е била за тебе. Никога нямаше да ми хрумне, че някой ще иска Торн да умре.

— Кого подозираш? Какво го е разболяло?

Бран я изгледа невиждащо.

— Голяма доза от някакво силно лекарство. Опитен лечител би могъл да го спаси, но се страхувам, че тези хора не разбират от лекуване.

— Боже господи! Кой ще иска смъртта на Торн?

— Някой, който ще има полза от нея.

— Но кой... — Тя отвори широко очи, когато прозря истината. — О, не. Брита и Туролф ще имат полза. Туролф ще стане наследник, ако Торн умре, а Брита ще се омъжва за Туролф.

— Брита е била — каза с убеждение в гласа Бран. — А лекарството, което е използвала, за да го отрови, най-вероятно е дошло от моето сандъче. Тя го е откраднала, когато не съм бил наблизо. Сандъчето винаги стои под пейката, на която спя. Трябваше повече да внимавам.

— Не си виновен ти. — Фиона преглътна едно ридание при мисълта, че Торн лежи на смъртно легло. — Как можем да го спасим, когато Улоф отказва да ни позволи да се доближим до него?

— Ще се молим да стане чудо, дете.

Чудо не стана. На следващата сутрин Фиона и Бран бяха извлечени от навеса, за да понесат наказанието си. Всички обитатели на къщата се бяха събрали около Улоф и Туролф. Улоф излезе напред с мрачно изражение и сърцето на Фиона трепна.

— Торн... той дали...

Тя не можа да изрече думата. Ако Торн умреше, щеше да умре и нещо в нея. Кога бе започнала да го обича?

— Торн е още жив, но лечителят не може да направи нищо за него. Той лежи неподвижен и безчувствен. Готов е всеки момент да тръгне по пътя си към Валхала. Вие двамата ще умрете заради това, което му сторихте. Боецът трябва да умре с меч в ръка. Да умре в леглото си е позор за мъж като сина ми.

Бран пристъпи напред, с мрачен блясък в очите.

— Ако убиеш Фиона, няма да постигнеш нищо. Тя е съпруга на сина ти.

— Тя е курва на сина ми.

— Само я убий и ще бъдеш прокълнат завинаги.

— Говориш глупости, старче! — изрева Улоф.

— Фиона и Торн си принадлежат. Общото им бъдеще ми бе разкрито още преди Фиона да се роди.

Улоф се изсмя сухо.

— Ти си не само зъл прокобник, ами и луд човек. Фиона трябва да умре.

Той я сграбчи за китката и я принуди да падне на колене. Изтегли меча си.

— Чакай! — втурна се Роло, заставайки между Фиона и Улоф. — Ами ако Бран е прав? Ако животът на Торн зависи от живота на магьосницата? Може да не е в негов интерес да убиеш Фиона.

— Не мога да я гледам — отвърна Улоф. — Заради нея синът ми се измъчваше месеци наред. Полудя по нея още откакто я видя за пръв път.

— Дай ми я — предложи лукаво Роло. — Искам я за любовница. Ще я отведа и вече никога няма да я видиш.

— Не! — изкрещя Фиона, изпаднала в ужас. — Отказвам да стана любовница на Роло! Аз съм съпруга на Торн, не негова вдовица. Той е още жив, нали?

— Диша, но това не е живот — възрази Улоф. — Аз не признавам вашия християнски брак.

— Ако убиеш Фиона, ще е на твоя отговорност — предупреди го Бран.

Гласът му звучеше заплашително, докато старецът размахваше ръце във въздуха. На околните им се струваше, че сякаш призовава

боговете да стоварят наказание върху главите на викингите.

Заплахата подейства на Улоф точно както Бран се бе надявал. Стариият викинг не се страхуваше от никакво живо същество, но магьосниците и проклятията бяха нещо, с което не можеше да се бори — нито с меч, нито с боздуган. Той смъкна меча.

— Твоя е, Роло вземай я! Ако още веднъж ми се мернете пред очите, ще ви убия и двамата.

Роло не чака Улоф да промени намерението си. Дръпна Фиона и я метна на рамо, сякаш беше чувал жито. Бутна я в ръцете на Туролф и го помоли да я пази за малко. И тръгна към залата, за да вземе нещата си и да се сбогува със сестра си.

Брита го посрещна на вратата.

— Скоро ще бъдеш господарка тук — каза ѝ с тих глас Роло. — Смятай Торн за мъртъв.

— Да, а пък ти ще имаш Фиона в леглото си. Наслаждавай ѝ се, братко.

След тези думи двамата се разделиха.

Фиона не можеше да повярва, че това се случва. Торн щеше да умре, освен ако не оставеха Бран да го излекува. Никакво наказание нямаше да бъде по-страшно от това, да знае, че Торн е мъртъв. Тя видя Туролф да я гледа и осъзна, че той е единствената ѝ надежда. Заговори му, но той не ѝ обърна внимание. След миг обаче любопитството надделя и той се вслуша в молбите ѝ.

— Моля те, изслушай ме, Туролф. Ако обичаш брат си, трябва да убедиш баща си да позволи на Бран да излекува Торн. Бран е единственият освен мене, който може да го спаси. Умолявам те, Туролф, не оставяй Торн да умре. Той е мой съпруг; никога не бих му навредила.

Можа да каже само това, защото след миг Роло се върна с един вързоп и я повлече след себе си. Тя дори не успя да се примили за живота на Бран. Ако никой не попречеше на Улоф, Бран щеше да умре.

9

Торн беше на прага на смъртта. Улоф се бореше с безсилния си гняв, гледайки сина си да лежи безпомощен в леглото. Макар че викингският лечител от селото се бе отказал да го лекува, Бран още настояваше, че може да го спаси. Но Улоф се боеше от това, че Бран и Фиона имат пръст в болестта на Торн, ето защо не можеше да позволи на стария лечител да докосне сина му. Странно, но безпокойството му не намаля, след като отведоха Фиона. Струваше му се, че отстраняването ѝ е фатална грешка.

Дните минаваха, а състоянието на Торн не се подобряваше. Улоф и Туролф оставаха в залата, след като другите отидоха да спят, и разговаряха с тихи гласове.

— Изглежда безнадеждно — каза Улоф и отчаяно тропна с юмрук по масата.

— Може би някой друг лечител... — предложи Туролф.

— За какво? Само ще потвърди, че състоянието на Торн е безнадеждно.

Туролф дълго се бе борил с желанието да проговори. Сега вече не можеше да таи това в себе си и изрече молбата си пред Улоф.

— Нека мъдрецът да се опита да излекува Торн, татко. Какво може повече да навреди? Сигурен съм, че брат ми ще умре, ако Бран не се заеме с него.

— Не мога да понеса мисълта, че този старец ще докосва Торн. Откъде да знаем дали той няма да ускори смъртта му?

— Не знаем, но аз съм склонен да поема риска. Нищо друго не ни остава.

Улоф се намръщи, размишлявайки над думите на Туролф. Още се колебаеше, когато към тях се приближи Брита.

— Не мога да спя — оплака се тя, сядайки до Улоф.

— Никой от нас не може — измърмори той. — Не и когато Торн всеки момент ще отиде във Валхала. Вече наредих да приготвят дракара за прощалната церемония. Ще го изпратим като воин,

достойно за ранга му. Тъжно е, че няма да умре от викингска смърт, с меч в едната ръка и боздуган в другата. Той не би искал да умре така, прикован на легло.

— Предложих на татко да позволи на Бран да го лекува — обърна се Туролф към Брита.

— Шегуваш се! — възкликна Брита в престолен ужас. — Страхувах се да го спомена, но видях Бран и Фиона да заговорничат в нощта, преди Торн да се разболее. И сега си спомням, че видях как Бран пъхва в ръката на Фона едно шишенце от сандъчето си с лекарства. За мене е ясно, че тя е дала отрова на Торн.

Лицето на Улоф стана мрачно като буреносен облак. Твърдението на Брита наля масло в огъня на омразата му към Бран и Фиона.

— Не, няма да позволя на Бран да докосне сина ми! Не искай това от мене, Туролф.

Той стана и излезе навъсен от залата.

— Защо не ми каза какво си видяла, Брита? — запита Туролф.

— Уплаших се да не би Фиона да ми направи нещо, ако го кажа — излъга тя. — Сега, когато вече не е тук, няма причина да си мълча.

— Не се ли страхуваш, че Фиона ще навреди на брат ти? Роло не изглеждаше разтревожен от това, че ще заведе Фиона в дома си и ще я направи своя любовница.

— Той е силен. Може сам да се грижи за себе си. Няма да позволи на Фиона да го омагьоса, както е направила с Торн.

— Върви да спиш, Брита — изръмжа Туролф. — Трябва да помисля.

— За какво? Когато Торн умре, ти ще станеш наследник на баща си. Никога ли не си искал да имаш това, което принадлежи на брат ти?

— Торн е бъдещият ярл — възрази Туролф. — Никога не съм завиждал на положението му като наследник на баща ни. Не говори за него така, сякаш вече е мъртъв.

Брита само сви рамене. Мислеше, че е дала на Торн достатъчно отрова, за да го убие. Това, че беше още жив, се дължеше на големината на тялото му и на желязното му здраве. Тя реши да не говори повече за близката смърт на Торн. Стана и остави годеника си на мрачните му мисли.

Тази нощ настроението на Туролф не се подобри. Също и на следващия ден, когато отиде да види Торн и го намери в безсъзнание,

на косъм от смъртта. Реши да не настоява отново пред баща си да позволи на Бран да го лекува. Беше намислил нещо.

Тази нощ Туролф изчака, докато цялото домакинство потъна в сън, и едва тогава излезе от залата. Потъна в пурпурните сенки на нощта и бързо стигна до склада, където Бран чезнеше заключен в самота. Улоф беше твърде разсеян и забрави да реши какво да прави с мъдреца, затова временно го бяха затворили там. Той се надяваше да са му оставили вода и храна, защото според него Бран наистина знаеше как да спаси живота на Торн.

Туролф отлости вратата и я отвори. Затърси мъдреца във влажните тъмни ъгли на склада. Видя го да лежи на един чувал с жито, крехкото му тяло зъзнеше от студ.

— Чуваш ли ме, мъдрецо?

— Да, чувам те, Туролф. Чаках те. Много време ти отне, докато потърсиш помощта ми.

Туролф преглътна страха, който усети да се надига в гърдите му. Животът на брат му висеше на косъм; не можеш да остави суеверието да го отклони.

— Откъде знаеше, че ще дойда?

— На Торн още не му е време да умира. Знаех, че някой ще дойде да потърси помощта ми.

— Баща ми не иска да използвам уменията ти, но аз не мога да позволя брат ми да умре. Можеш ли да го излекуваш? *Съгласен ли си да го лекуваш?*

— Мога и съм съгласен — увери го Бран.

Но когато старецът понечи да стане, Туролф се изненада колко беше отслабнал. Явно го бяха забравили през тези няколко дни. Той се втурна да му помогне да се изправи на крака.

— Сигурен ли си, че можеш да го направиш? — запита загрижено той. — Трябва да те вмъкна тайно в залата покрай тези, които спят там.

— Ще го преживея — каза сухо Бран. — Щом влезем в залата, намери сандъчето ми с лекарства и го донеси в стаята на Торн. Готов съм, господарю викинг. Трябва да спасим Торн заради Фиона.

Бран излезе бавно от склада подир Туролф. Спря при кладенеца, напи се до насита и си възвърна силите. В залата цареше тишина. Бран

отиде направо в стаята на Торн, докато Туролф търсеше сандъчето с лекарства под пейката, където иначе трябваше да спи старецът.

— Донеси шише с топла вода — каза мъдрецът, когато Туролф се появи в стаята на Торн и сложи сандъчето в краката му. Той излезе и след малко се върна с водата. — Сега върви. Остави ме сам, за да мога да спася Торн.

— Ще остана — настоя Туролф.

— Не. Върви да спиш. С нищо не можеш да ми помогнеш.

Викингът се поколеба, после излезе нерешително от стаята. Когато вратата се затвори зад гърба му, Бран се залови за работа, за да спаси любимия съпруг на Фиона. Трябваше да излекува Торн, за да може той да спаси съпругата си от Роло. Междувременно старецът не се съмняваше, че Фиона ще може да се справи с Роло. Той дори се усмихна, като помисли какво можеше да му направи тя, без той да знае.

Провери едва напипващия се пулс на Торн, вслуша се в слабо биене на сърцето му, повдигна клепачите му, за да се взре в разширените му зеници. Състоянието му беше толкова лошо, че Бран се уплаши да не би вече да е късно и да не може да спре действието на отровата. Едно лекарство за хора със слаби сърца, напръстник, действаше добре, ако се прилага предпазливо, но по-големи количества от билката можеха да бъдат фатални. Като разбра какво е причинило болестта на Торн, Бран извади треви от няколко бурканчета, сложи ги в чаша, напълни я с гореща вода и остави сместа да кисне.

Когато сметна, че настройката е готова, той започна предпазливо да я налива в устата на Торн. После масажира гърлото му, за да го накара да преглътне. Повтори процедурата няколко пъти, докато Торн погълна една четвърт от течността, която беше приготвил. После старецът седна и зачака. Малко преди зазоряване отново предприе същите действия. Когато приложи всички лечебни методи, които познаваше, той притегли една пейка близо до леглото и започна да се моли на старите друидски богове.

Когато Туролф влезе в стаята след малко, завари Бран да спи на пейката, а Торн да се мятва в леглото. Това беше първият признак на живот, който показваше той, откакто се беше разболял.

Туролф разтърси Бран, за да го събуди.

— Какво си му направил, старче?

— Дадох му противоотрова срещу това, което е погълнал — обясни Бран. — То е мощна отрова, ако се използва нарочно.

— Отрова! — ахна Туролф. — Брита беше права, Фиона е отровила Торн. Ще оживее ли?

Видения затанцуваха пред очите на Бран и той изпадна в транс. После мракът се разпръсна и той можа да зърне бъдещето.

— Да, Торн ще оживее — каза старецът бавно. — Синовете му ще станат велики вождове. Когато дойде тяхното време, ще управляват остров Ман мъдро и смело.

— Не говори за бъдещето, старче. Торн няма да има синове, ако умре.

Бран бавно излезе от трансa.

— Видях каквото видях. Доведи стария Улоф. Кажи му, че синът му ще оздравее.

Туролф побърза да намери баща си.

Докато Бран отново даваше на Торн от противоотровата, болният отвори очи. Опита се да каже нещо, но не успя. Опита се да изрече едно име, което искаше да произнесе преди всички други, когато Улоф и Туролф влязоха в стаята. Улоф видя, че Торн е отворил очи, и дъхът му секна от смайване.

— Когато Туролф ми каза, че ти е позволил да лекуваш Торн, се уплаших, че ще го убиеш, и бях готов за възмездие. Но сега синът ми е в съзнание и съм склонен да бъда милостив. Ако Торн оживее, животът ти ще бъде пощаден.

— Торн ще оживее — изрече убедено Бран. — Но трябва да мине много време, преди да оздравее напълно. Необходими са му специални грижи, каквито само аз мога да му осигуря.

— Защо не може да говори? — запита Улоф, гледайки как Торн се мъчи да произнесе някакви думи.

— Гърлото му е парализирано от действието на силното лекарство, което е погълнал.

— Да не искаш да кажеш, че синът ми е бил съзнателно отровен, човече?

— Да, така смятам.

Улоф стисна юмруци.

— Обвиненията на Брита бяха верни. Трябваше да убия магьосницата още когато имах възможност. Защо даде на Фиона отровата, когато знаеше, че тя ще я използва върху Торн?

Бран се отпусна безпомощно на пейката.

— Мислиш, че Фиона го е направила?

— *Знам*, че е тя — натърти Улоф. — Никой друг в тази къща няма достъп до отрови и не знае как се използват. Никой друг няма причина да иска смъртта на Торн. — Той присви очи. — Ти ли я подтикна, мъдрецо?

— Бран нямаше да предложи да лекува Торн, ако е искал той да умре — възрази Туролф. — Не, аз се съмнявам, че Бран е виновният. Това е работа само на Фиона.

Бран не каза нищо. Докато не успееше да докаже, че Брита е откраднала настройката от напръстник от сандъчето му, нямаше да я обвини.

Улоф изгледа заплашително Бран.

— Заповядвам да върнеш здравето на сина ми. Междувременно, няма да излизаш от тази стая. Ако Торн умре, и ти ще умреш.

Бран се обърна отново към болния, докато Улоф и Туролф напуснаха стаята. Щеше да спаси Торн, но не защото му беше заповядано. Не, той щеше да го спаси, защото Фиона имаше нужда от викинга.

Торн се възстановяваше бавно. Малко по малко парализата отпускате тялото му и той започна да движи ръцете и краката си. В деня, когато изрече първата дума, Улоф и Туролф бяха в стаята заедно с Бран.

— Какво стана? — Гласът му беше слаб и дрезгав. Облекчение изпълни сърцето на Улоф. Беше започнал да мисли, че Торн никога няма да си възвърне способността да говори.

— Бяха ти дали отрова.

На Торн му трябваше един миг, за да разбере какво означаваше отговорът на баща му.

— Кой?

— Фиона — изрече нападателно Улоф.

Бран енергично поклати глава.

— Не, не вярвай на това.

— Вярно е — натърти Улоф.

За първи път от много дни насам мозъкът на Торн започна да работи нормално. Страхът за Фиона го връхлетя в миг. Какво беше направил с нея Улоф? Като познаваше баща си, Торн си представи какво наказание е наложил на съпругата му, задето е извършила нещо толкова ужасно. Смърт. И той отново потрепери.

— Какво има, господарю викинг? — запита Бран с явна загриженост в гласа. — Боли ли те нещо?

— Фиона. Какво стана с нея? Тя дали е... Татко?

— Мъдрецът ме убеди да пощадя живота на магьосницата — изрече намръщен Улоф. — Макар че нямах такова намерение. Не се страхувай, сине. Тя напусна живота ти веднъж завинаги. Роло я взе за любовница. Ще се отнесе сурово с нея, ако се опита да хвърли магия върху него.

Торн затвори очи, агонизирайки от загубата, която го бе връхлетяла. Ужасно беше да си представи, че Фиона му е дала отрова, но тя беше единствената освен стария мъдрец, която знаеше как да използва подобни неща. А той се съмняваше, че Бран ще си даде труда да му спасява живота, ако е искал смъртта му. Не, трябва да е била Фиона. Нищо друго нямаше смисъл. Защо така го болеше от това?

— Ще поговорим по-късно — каза Улоф, усещайки, че Торн е изтощен.

— Брита много искаше да те посети — обърна се Туролф на излизане. — Искаш ли да я видиш?

Торн поклати глава. Нямаше желание да вижда Брита. Въпреки времето и разстоянието магията на Фиона още му въздействаше. Той знаеше без никакво съмнение, че споменът за нея ще продължи да го измъчва дори след смъртта.

Домът на Роло

Фиона усети момента, когато Торн започна да се възстановява. Бе затворила очи и го бе видяла да говори с Бран. Радост се разля из тялото ѝ. Торн беше жив! Нищо друго нямаше значение. Тя бе потърсила дълбоко в себе си силата, която да ѝ позволи да използва изключителните си дарби, и бе възнаградена с видението за Торн. Двамата щяха да бъдат заедно; беше убедена, че ще стане така. Съдбата щеше да вземе връх. Имаше още препятствия, които да бъдат

преодолени, включително и самият Торн, но в края на краищата те двамата щяха да намерят заедно щастието си.

— Фиона, къде си?

Тя трепна силно. Роло я беше намерил. Гласът му прозвуча застрашително и тя затрепери. Предположи, че пак ще се опита да легне с нея. Бяха минали няколко дни от пристигането ѝ в дома му и гневът на Роло вече преминаваше в бяс.

— Ето те къде си била — каза гигантът, влизайки в малката стая, където я бяха настанили. — Сваляй туниката и лягай на леглото. Чувствам се силен като бик днес. Когато свърша с тебе, няма да можеш да ходиш поне една седмица.

Тя само го изгледа и това, изглежда, удвои гнева му.

— Веднага! — изрева той и я зашлеви силно.

Фиона залитна от удара и побърза да се подчини. Вече знаеше какво ще последва. Трябваше да легне гола на леглото и да чака Роло. Щом той се съблечеше, щеше да се стовари върху нея като побеснял звяр. А после щеше да се опита да вкара огромния си член в нея. Но нямаше да успее, както се беше провалял всеки път, когато опиташе да проникне в нея. Тя благодари на бога, че познаваше растения, с които го правеше безсилен.

По навик Роло отнасяше всяка вечер в стаята си кана с медовина и всяка вечер тя успяваше да капне вътре по няколко капки отвара, която не му позволяваше да легне с никоя жена. Дори една-две вечери да пропуснеше да си пийне, в тялото му оставаше достатъчно от отварата, за да не позволи на члена му да се надигне.

Фиона направи отвратена гримаса, когато Роло смъкна туниката, развлечените панталони и обувките. Тялото му беше огромно и започнало да затлъстява. Гърдите и гърбът му бяха нашарени с белези от рани, губещи се под гъсти червеникаво-руси косми. Брадата падаше на гърдите му, по ръцете и краката му изпъкваха огромни мускули. Въпреки явната сила на масивното му тяло членът му висеше като безжизнен между краката. Фиона едва се въздържаше да не се разсмее.

В гърдите на Роло бушуваше неимоверен гняв, който заплашваше да се разрази в насилие. Такова нещо никога не му се беше случвало. Обикновено той връхлиташе върху жените и ги обладаваше в продължение на часове, без да се умори. Имаше сила колкото за десетима мъже. Когато някоя жена влезеше в леглото му,

след това почти не можеше да ходи; той винаги се хвалеше с огромната си сексуална енергия. Само Фиона е виновна, мислеше Роло. Тя беше му направила магия и затова той не можеше да легне с никоя жена.

Мисълта, че една крехка жена може да го обезсилва с черни магии, го вбесяваше. Затова той упорито се стремеше поне веднъж да успее да я обладае. Отчаяно искаше да докаже, че никоя жена не може да отнеме мъжествеността му.

— Отвори си краката — заповяда Роло, стоварвайки се върху нежното тяло на Фиона. — Никоя жена няма да ми се противопоставя.

Тежината му едва не я задуши. Тя не можеше да диша, какво оставаше да се подчинява на заповеди. Роло изруга, пъкна коляно между краката ѝ и ги отблъсна настрана, опитвайки се да влезе в нея. Членът му беше сбръчкан и отпуснат, невъзможно му беше да проникне в сухия ѝ отвор. Роло изрева ядно и се надигна.

— Какво си ми направила? — изръмжа той. — Това е магия! Улоф беше прав. Но аз ще те покоря, вещице. Ще те имам.

Той грабна дрехите си и излезе гол от стаята.

Същото се повтори и на другата нощ, и на следващите. Тогава Роло се опита да легне с една от робините, но се провали. След това той започна наистина да се страхува от Фиона и магиите ѝ. Когато я заплаши, че ще я набие, ако продължава да му прави черни магии, тя само се усмихна и каза:

— Направи го, но на свой риск, господарю Роло. Няма да ми трябва много, за да те оставя безсилен за цял живот.

Тази ужасна мисъл явно изплаши гиганта и след това той вече не я закачи.

Домът на Торн

Торн се чувстваше достатъчно добре, за да стане от леглото. Макар че беше отслабнал и безсилен от почти пълното гладуване, той беше решен да си възвърне предишната сила. Затова изяждаше огромни количества храна и започна да се упражнява с меч и боздугана. Състезанията с приятелите му даваха отдушник на напрежението. Ужасното нещо, което Фиона беше направила с него, не го оставяше на мира. И колкото и да се опитваше да я забрави, не можеше да прогони образа ѝ от ума си.

Първата вечер Торн седна на масата заедно със семейството и приятелите си. Улоф го насърчи публично да се разведе с Фиона. Това едва не го задави, но след вечерята той се подчини на баща си и на висок глас обяви развода си в спалнята, а после и пред вратата на имението. Това като че ли задоволи всички в къщата. С изключение на самия него. Но след това, което му беше сторила Фиона, той усещаше, че няма друг избор, освен да се разведе с нея. За съжаление, разводът не му гарантираше, че ще я забрави.

Торн непрекъснато се тревожеше за това, че Фиона е станала любовница на Роло. Представяше си я гола под грамадното тяло на Роло, представяше си я как се люби с Роло така, както го беше правила със самия него. През най-тъмните нощи той дори си въобразяваше, че чува виковете ѝ на екстаз, докато Роло я довежда до безпаметство. Животът му се превръщаше в кошмар и той не знаеше какво да направи.

Нещастieto му стана огромно, когато Брита лукаво подметна, подкрепена и от баща му, че той трябва да спази тържественото си обещание да се ожени за нея. Туролф не каза нищо, но Торн енергично възрази.

— Нека Туролф да се ожени за Брита, татко — заяви той енергично. — Нямам желание да се женя.

Това, което премълча, беше, че загубата на Фиона още болеше като кървяща рана и не можеше да бъде излекувана просто като си вземе друга съпруга. Още не бе успял да възприеме това, че Фиона се беше опитала да го убие. Споменът за нея вероятно щеше да го преследва до края на живота му.

Брита прикри яростта си. Заболя я, че Торн я отхвърли. Не можеше да повярва, че той е надвил отровата, която му беше дала. Имаше телосложение на бик. Нищо не беше станало според плановете ѝ. А сега той дори имаше нахалството да отхвърли ръката ѝ. Тя се надяваше, че брат ѝ редовно бие Фиона.

Торн остана в залата, след като всички останали отидоха да спят. Нещо го накара да се насочи към пейките покрай стените. Намръщи се, като видя Бран да го гледа осъдително. Повика го с пръст и старецът полека се приближи към него.

— Любопитен съм, старче. Каж ми защо Фиона ме отрови? Това не ми дава мира.

— Фиона не те е отровила, господарю викинг.

— Така си и знаех, че ще излъжеш заради нея.

— Трябва да потърсиш друг човек, който е причината за болестта ти.

Торн сви вежди.

— Няма друг. Ако знаеш нещо, което аз не знам, по-добре ми го кажи.

— Няма да ми повярваш. А и нямам доказателства, които да потвърдят думите ми.

— Кой? — изсъска тихо Торн. — Кажи ми името на негодника, който се опита да ме убие.

— Добре, щом настояваш. Беше Брита. Тя открадна едно силно лекарство от сандъчето ми и ти го наля в бирата.

Торн замръзна. После избухна в смях.

— Говориш глупости. Брита няма причина да ме убива.

— Няма ли? Помисли, господарю викинг. Отговорът ще дойде сам. Прочетох руните и посъветвах със звездите. Ще узнаеш истината, когато я потърсиш. Лека нощ, господарю викинг. Сега ще си почивам.

Торн се взря в превития гръб на Бран, докато старецът се отдалечаваше, накуцвайки, към пейката си. Длъжен ли беше да повярва на мъдреца, запита се той. Смешно беше дори да си помисли, че Брита го е отровила, но не можеше да не си припомни нощта, когато я бе отблъснал, и недоизречената заплаха, която тя бе оставила да виси във въздуха помежду им. Но дали беше отишла толкова далеч, че да го отрови? Отговорът на този въпрос го мъчеше като лош сън. Той негласно се закле да научи истината.

Думите на Бран преследваха Торн през целия следващ ден и деня след него. Той наблюдаваше внимателно Брита. Външно тя изглеждаше доволна от годежа си с Туролф, но имаше моменти, когато той улавяше погледа ѝ, отправен към него със смесица от копнеж и ненавист. Торн реши, че никога няма да разбере сложната душа на тази красива жена.

Обърканите му мисли го доведоха до едно-единствено заключение. Бран бе намекнал, че има доказателство за вината на Брита. Ако то наистина съществуваше, Торн щеше да го открие.

На следващия ден Брита отиде до селото заедно с Туролф да видят как върви строежът на новия дракар, чието построяване бе

поръчано от Туролф. Поканиха и Торн да дойде, но той отказа, защото сметна, че отсъствието на Брита ще му даде възможност да се поразрови. Най-напред намери Бран и го накара да му опише откраднатото от сандъчето му шишенце.

После се вмъкна в стаята на Брита, за да потърси окончателното доказателство за вината ѝ.

Нямаше много места, на които да търси. Стаята беше малка, вътре имаше само едно легло с кожени завивки, два сандъка за дрехи, маса и дълга пейка. Торн претърси единия сандък и намери вътре само женски принадлежности. В другия имаше няколко сгънати туники и почти нищо друго. Тъкмо щеше да спусне капака и да се откаже от търсенето, когато една издупчина в най-горната туника привлече вниманието му. Без колебание той бръкна в джоба на туниката и извади шишенце — точно като това, което Бран му беше описал.

Кръв нахлу в главата му. Сърцето му се заблъска в гърдите.

Значението на находката му го караше да крещи от радост, Фиона не го беше отровила! Този вик танцуваше в жилите му и се разливаше в кръвта му.

В този миг Улоф мина покрай отворената врата на стаята на Брита и видя Торн да стои вътре пред нейния сандък с дрехи.

— Какво, в името на Один, правиш в стаята на Брита? — запита Улоф, застанал на прага.

— Откривам нещо, което ще те изненада — отвърна Торн.

— Не разбирам. Да не си се разболял пак?

— Не съм болен, татко. Просто поумнял. — Той протегна ръка, показвайки шишенцето в отворената си длан. — Намерих това в туниката на Брита. Това е шишенцето, откраднато от сандъчето с лекарства на Бран. То съдържа отвара, която ме парализира и едва не накара сърцето ми да спре. Брита ме е отровила, татко.

— Откъде знаеш, че е същото шишенце? — запита ядосано Улоф, отказвайки да приеме, че бъдещата му снаха може да извърши подобно страшно престъпление.

— Бран ми го описа.

— Някой друг го е сложил в сандъка, не е била Брита.

— Не. Точно тя го е сложила вътре.

— Какво става? — запита Брита, влизайки в стаята, за да намери изненадана Торн и Улоф вътре.

Торн пхна шишенцето под носа ѝ.

— Познаваш ли това?

Брита пребледня. Тя имаше намерение да се отърве от шишенцето, но досега не ѝ се беше представила възможност.

— Откъде го взе?

— От джоба на туниката ти — отвърна мрачно Торн.

Тя облиза внезапно пресъхналите си устни. Торн изглеждаше готов да я убие.

— Това е едно лекарство, което знахарят ми даде, преди да дойда тук. Вземам го за главоболие, защото внезапно ме заболява глава.

Улоф погледна многозначително Торн.

— Нали виждаш, има си правдоподобно обяснение.

Торн отпуши шишенцето и го поднесе към устните на Брита.

— Пий. Вътре има малко лекарство.

Брита се опита да се извърне, но Торн хвана главата ѝ с огромната си ръка и я задържа здраво.

— Нямам главоболие — извика тя отчаяно.

— Пий! — повтори сурово Торн и притисна шишенцето към устата ѝ.

— Не! Не искам да умра!

Улоф отпусна глава на гърдите си, а Торн изгледа кръвнишки Брита. Доказателството беше неопровержимо.

— Защо, Брита? — поиска да узнае Улоф.

— Исках Торн, но той не ме искаше. Обидата бе твърде тежка, за да я приема. Той спа с Фиона, въпреки че му предложих да споделя леглото му. Прости ми, господарю. Не бях с ума си. Бях полудяла от любов към Торн и исках да го накарам да страда, задето ме даде на брат си. Не съм искала да го убивам.

Тя падна на колене, съвършен образ на смирение и покаяние. Знаеше, че Улоф има пълното право да я убие заради това, което беше направила, и се страхуваше за живота си.

— Ставай, жено! — изрева Улоф. — Връщаш се при брат си. Няма да има годещ. Как съм можал да храня усойница в пазвата си! Ще тръгнеш след час. Роло да се оправя с тебе.

Улоф излезе от стаята. Торн отправи тежък поглед към Брита и последва баща си. Знаеше, че ако остане само още миг с нея, няма да

отговаря за действията си. Мина заедно с Улоф през залата и двамата излязоха навън, под слънцето, оставяйки вътре всичко мрачно и зло.

— Отивам да взема Фиона, татко — каза Торн. Думите му накараха Улоф да застине на място. — Тя не ми е направила нищо.

— Фиона сега е любовница на Роло. Ти се разведе с нея, не помниш ли? Всички в къщата чува как се отрече от нея. Защо ще искаш остатъците от друг мъж?

— Не знам — призна Торн. — Но иначе не мога. Тормозя се, когато сме разделени. — Той изскърца със зъби от отчаяние. — Като си я представя в леглото на Роло, ми иде да го убия.

Улоф изсумтя презрително.

— Явно, че още си омагьосан. Но аз няма да си променя мнението, Торн. Заклевам се, че ще те лиша от наследство и ще направя Туролф мой наследник, ако върнеш Фиона в къщата ми. Забрави я. Ще ти намерим друга съпруга, която да подхожда на положението ти.

Торн замря. Ултиматумът на баща му го шокира и в същото време го ядоса. Той винаги беше отговарял сам за себе си и сам беше вземал решения.

— Предложих да освободя мястото си на наследник в полза на Туролф, но ти отказа. Не ми трябва нито наследството ти, нито титлата. Имам достатъчно собствено богатство и ще правя каквото ми харесва.

— Така да бъде — каза Улоф с глас, от който повечето мъже биха потреперили.

Къщата на Роло

Роло продължаваше да тормози Фиона. Понеже не можа да легне с нея, той правеше живота ѝ ад, като непрекъснато ѝ подхвърляше жестоки думи. Най-лошото от всичко беше постоянното му напомняне, че Торн е мъртъв. Фиона обаче не усещаше такова нещо. Тя бе надникнала вътре в себе си и бе възнаградена с видение, че той е жив и е добре.

— Какво те кара да смяташ, че Торн е жив? — запита я Роло след още един неуспешен опит да легне с нея.

Искаше да я унижи и да я нарани, точно както тя го унижаваше и нараняваше. Това, което му причиняваше, беше жестоко и той искаше да я накаже. Но се страхуваше от закана ѝ да го направи безсилен завинаги. Викингите много се гордееха със сексуалната си мощ.

— *Не е мъртъв* — каза храбро Фиона. — Видях го жив и здрав.

— Ако е жив, защо не идва да те вземе? — възрази Роло. — Ти си негова съпруга.

— Смята, че аз съм виновна за болестта му.

— Прав е — продължи да я напада Роло. — Виж какво направи с мене.

Той погледна безпомощно отпуснатата си мъжественост и придърпа туниката, за да прикрие срама си.

Фиона също спусна туниката си и скочи от леглото му.

— И двамата знаем, че нямам нищо общо с болестта на Торн.

Роло пребледня под червената си брада.

— Нищо не знаеш!

— Знам всичко.

Той отстъпи изплашен. Мислеше, че може да се справи с черните магии на Фиона, но страховитата му сила не беше нищо в сравнение с нейните тайнствени познания. Бавно се дръпна още една крачка назад.

— Ако обещаеш повече да не те докосвам, ще възстановиш ли мъжествеността ми?

— Ще си помисля — каза Фиона снизходително.

Роло отвори вратата и едва не се сблъска с една слугиня.

— Махай се от пътя ми! — изрева той.

— Господарю, сестра ти се върна — едва изрече слугинята, треперейки пред гнева на Роло.

— Брита е тук?

Той тръгна към залата, за да посрещне сестра си. Фиона го последва с любопитство.

— Защо не си с годеника си Туролф? — запита Роло.

— Торн е жив — каза Брита вместо обяснение.

Роло присви очи.

— Но аз мислех...

— Грешал си. Този човек е здрав като бик.

— Значи те знаят?

— Да, знаят. Намериха шишенцето в стаята ми.

Фиона ахна възмутено.

— Каква жена си ти? Какво се надяваше да спечелиш, като убиеш Торн?

— Туролф щеше да стане наследник на Улоф след смъртта на Торн. Имаше какво да спечеля — изсъска Брита. — Прогониха ме завинаги от дома на Улоф и нямам изгледи да си намеря мъж.

— Защо не си внимавала?! — избухна Роло. — Цяло чудо е, че Улоф не те е убил.

— Трябваше да се моля за живота си. Сега всичко е изгубено. — И тя изгледа Фиона на кръв. — И тебе трябва да обвинят наравно с Бран, магьоснице! Защо не бях тук да те видя как се молиш за милост, когато брат ми те е направил своя курва! Както са ми казвали, Роло не е внимателен с жените.

Срамувайки се да признае, че Фиона е унищожила мъжествеността му със своите магии, Роло каза навъсено:

— Фиона се научи да се подчинява. Много съм доволен от нея.

Тя го изгледа стреснато, отвори уста, за да отрече, но огромното ръчище на Роло веднага я запуши. Свирепият поглед, който ѝ метна, я предупредяваше, че дори заплахата да го остави завинаги немощен няма да му попречи да ѝ направи нещо, ако тя разкрие истината пред всички в къщата.

— Какво става тук? — поиска да узнае Брита.

— Опитвам се да науча Фиона на подчинение — обясни Роло. — Тя не трябва да продумва, освен ако не я заговоря.

— Съмнявам се, че ще успееш, братко — подразни го Брита. — Както и да е, не ме е грижа какво правиш с твоята курва, стига да не пречи на плановете ми да си намеря нов съпруг в алтинга следващия месец. Надявам се, че я биеш редовно и по много. — Обърна се да излезе, но внезапно се извъртя към тях. — Впрочем, Фиона, може да ти е интересно да знаеш, че Торн се разведе с тебе пред цялата къща. Вече не си негова съпруга.

Смехът ѝ заглъхна, докато излизаше вдигнала царствено глава.

Отначало Фиона беше разтърсена от новината. После се ядоса. Торн беше истински глупак. Явно не знаеше, че християнските бракове са за цял живот. Викингите можеха да се отнасят лекомислено към брака, но християните — не. После една ужасяваща мисъл ѝ мина през главата. Ако Торн вече не я иска, какво ще стане с нея? Къде ще отиде? Беше успяла да накара Роло да се бои от магиите ѝ, но какво щеше да стане, когато един ден свършеха билките, които му даваше? Нямахше представа дали тези билки растат тук, в този суров климат, не знаеше и къде да ги търси.

Не, реши тя. Нямахше да остане тук, в дома на Роло. Някак трябваше да намери обратния път към Ман. Копнееше да види Бран, да почувства успокоение от присъствието му. Бран бе настоявал, че Торн е избраникът за нея, и тя вече бе започнала да вярва в това.

Защото бе започнала да го обича.

Домът на Торн

Зазоряваше се, когато Торн затъкна боздугана в широкия си кожен колан и пъхна Кръвопиеца в ножницата. Лицето му беше изопнато и решително. Отиваше да вземе Фиона и никой нямаше да го спре. Беше изминал целия път до остров Ман за нея и никой мъж нямаше да му отнеме. Мястото ѝ беше в *неговото* легло, не в това на Роло. Нямахше значение, че се беше развел с нея пред свидетели. Ако не можеше да я има като съпруга, щеше да я вземе за любовница.

Почти всички негови бойци бяха предложили да го придружат до дома на Роло. Не защото вярваха в справедливостта на начинанието му, а защото предвкусаха добра битка. Повечето от тях все още бяха

убедени, че Торн е обсебен от нечиста сила. Но вероятността да се разгори хубав бой надделяваше над задръжките им.

Торн нямаше търпение да тръгне. Беше се колебал дни наред, докато не разбра, че не може да живее без Фиона. Не можеше да спи. Нямаше апетит за нищо — нито за храна, нито за пиене, нито за жени. Образът на Фиона непрекъснато беше пред него, преследваше го със сладката си усмивка и съблазнителния поглед. Магията ѝ беше съдбовна. Единствената противоотрова беше да се зарови в сладката ѝ плът, докато тя не се прости с душата си или докато той не умре от наслада. Копнежът му по нея го подлудяваше.

Торн тъкмо бе пхнал ножа във връзката на сандала си, когато видя баща си и Туролф да идват към него. Изправи се и зачака да се доближат.

— Значи отиваш за нея — поде с рязък глас Улоф.

— Така е. Не мога да я оставя на Роло.

— Говорех сериозно, когато казах, че ще направя брат ти наследник на твое място, ако съзнателно ми се противопоставиш.

— Да, знам.

— И още си решен да извършиш тази глупост?

— Нямам избор. Искам Фиона.

Улоф въздъхна.

— Надявах се, че ще намериш сили да преодолееш магията на тази вещица, но съм се лъгал. Не ми оставяш никакъв избор, Торн. Аз държа на думата си.

— Не го прави, Торн — настоя и Туролф. — Ти си наследникът на татко. Единственият начин, по който можеше да премахнеш магията на Фиона, е ако останем единни срещу нея.

— Съжалявам, Туролф. Не мога да изоставя Фиона, нито заради тебе, нито заради когото и да било. Ти напълно заслужаваш да бъдеш наследник на татко.

— Това последната ти дума ли е? — запита мрачно Улоф.

— Да.

Улоф му обърна гръб и заговори с достатъчно висок глас, за да привлече вниманието на всички наоколо:

— Чуйте ме! Заявявам тук пред свидетели, че Торн вече не е мой наследник. Когато ме повикат във Валхала, титлата и богатството ми трябва да преминат към втория ми син Туролф. Нека това бъде

съобщено на краля, за да не оспори никой моето решение след смъртта ми.

Обърна се пак към Торн, а на лицето му бе отпечатана тъга.

— Не е защото те обичам по-малко, просто се страхувам, че си обсебен.

— Съжалявам, Торн — каза и Туролф. — Нямам пръст в това. Заради собственото ти спасение не мога да ти пожелаая успех.

След миг Торн вече възсядаше коня си. Хората му вървяха редом с него. Малцина от тях умееха да яздят добре.

Домът на Роло се намирал на няколко левги от този на Улоф. Земите им граничеха и това ги правеше естествени съюзници. Много пъти в миналото си бяха помагали при нападенията на датчаните. Но сега това нямаше никакво значение за Торн, защото Роло държеше нещо, което беше негово.

* * *

Роло се упражняваше в двубой с меч с един от своите хора, когато видя приближаващата въоръжена дружина. Отначало помисли, че датчаните са дошли да го нападнат в търсене на плячка и нови земи. Издаде предупредителен вик и хората му моментално се въоръжиха. Но вече беше късно, неприятелите ги бяха обградили. Един конник излезе напред и вдигна предизвикателно боздугана си.

— Роло! Чуваш ли ме?

Роло пребледня. Беше по-лошо, отколкото си мислеше.

— Торн Безмилостни, ти ли си?

— Аз съм. Дойдох за онази магьосница, която ми принадлежи. Дай ми я с мир или излез да се биеш с мене.

— Ако става дума за Брита, вземи си я.

— Не искам Брита и ти го знаеш много добре. Дошъл съм за Фиона.

— А, искаш да кажеш, за моята курва — подразни го Роло. — Може би тя ме предпочита като любовник. Такова страстно парче... Никак не ми се ще да се разделям с нея.

Роло нарочно дразнеше Торн. В никакъв случай не искаше той да разбере колко му се иска да се отърве от тази вещица. Беше убеден, че

щом Фиона излезе от живота му, ще възстанови напълно мъжествеността си.

— Тогава се пригответи да се биеш за нея — каза Торн, стиснал здраво боздугана. — Смятам да те пратя във Валхала.

— Стой! — извика Роло. — Твърде отдавна сме съюзници и приятели, за да оставим една жена да ни раздели. Имам робини, които са много по-красиви от нея. Вземи си я. Колкото повече я опознавам, толкова повече се убеждавам, че е способна да върши злини. Тя ми направи магия и няма да позволя да ми се качи на главата, както на тебе. Ще ти я дам.

— Никакви мошеничества — предупреди го Торн, изненадан от отстъпчивостта на Роло.

Какво ли му е направила Фиона, че иска да се отърве от нея?

— Нищо такова — увери го Роло. — Държа на думата си.

Фиона беше в малката си стая без прозорци в противоположния край на двора и не чу разговора между Торн и Роло. Нямахше никаква представа, че Торн е дошъл да я вземе. Затова много се изненада, когато Роло отвори вратата на стаята и ѝ заповяда да излезе.

Тя го изгледа непокорно.

— Какво искаш?

— Любовникът ти е дошъл за тебе — изсъска Роло. — Честит да ти е. Побързай, да не вземе да изгуби търпение и ни нападне.

— Торн е тук? — запита Фиона с широко отворени очи.

— Глупаво постъпих, че не повярвах в магическите ти сили — забеляза Роло. — Торн е твърд мъж, не се поддава на чувства. Само един обсебен мъж ще иска някоя жена така силно, както той те иска. Вземи си наметалото. Радвам се, че ще се отърва от тебе.

Фиона се обърна, за да вземе наметалото, и побърза след Роло. Брита се изпречи пред нея и я накара да спре.

— Върви при любовника си — изсъска тя. — Сега можеш да бъдеш само негова курва. Няма вероятност да се ожени втори път за тебе.

Фиона стисна зъби и заобиколи съперницата си с високо вдигната глава. Торн може и да мислеше, че вече не са женени, но тя си знаеше. Както и да е, нямахше да му бъде лесно с нея. Ако не я искаше за съпруга, можеш да я задържи само като своя курва. Когато пристъпи

през прага, вече кипеше от яд. Как смее Торн да я принизява до проста любовница!

Трябваше обаче да признае, че се зарадва да го види жив и здрав, възстановил предишните си сили. Благодарни на бога, че някой е проявил разум да потърси помощта на Бран, иначе днес Торн нямаше да бъде тук.

— Върви, Торн те чака — подкани я Роло и я побутна. — Но първо премахни магията от мене и ми върни мъжествеността.

Фиона едва се удържа да не се разсмее.

— Добре. — Махна с ръка. — Готово. Изчакай две седмици, преди да вземеш жена, и се заклевам, че силата ти ще се възвърне напълно.

Роло едва не припадна от облекчение. Ако Торн не беше дошъл да вземе Фиона, той не знаеше какво да прави с нея. Беше толкова отчаян, че дори мислеше да я върне на Ман.

— Фиона!

В гласа на Торн се долавяше облекчение. Той слезе от коня и се насочи към нея.

Тя искаше да се втурне в прегръдките му, но не го направи, защото още му беше сърдита, задето беше прекратил брака им. Затова го остави той да се приближи към нея.

Торн едва се сдържаше — най-голямото му желание беше да я грабне, да я отнесе някъде на усамотено място и да се люби до безкрайност с нея.

— Добре ли си?

Погледът му я обгърна с такава жажда, че тя усети как кожата ѝ пламва.

— Да, нищо ми няма.

Той се взря в нея с напрегнато изражение, Фиона изглеждаше учудващо добре за жена, изложена на суровите сексуални набези на Роло. Беше чувал, че Роло е груб любовник, и сам беше виждал доказателства за това. Страхуваше се, че Фиона таи в себе си рани, за които не говори.

— Ако ти е направил нещо лошо, ще го убия — каза Торн. — Моите хора са готови за битка.

Фиона поклати глава.

— Не се бий заради мене. Роло се отказва доброволно от мене, това е достатъчно.

— Да, достатъчно е — съгласи се неохотно Торн.

После я изненада, като я грабна и я метна на коня. Сложи я да седне по мъжки и скочи на седлото зад нея. Смушка коня и той тръгна.

Пътуваха в мълчание чак докато Торн даде заповед да спрат за нощувка. Можеха да продължат, но мъжете бяха уморени, защото бяха вървели цял ден до имението на Роло, без никаква почивка. Торн слезе от коня и подаде ръка на Фиона. Тя се спусна без усилие, но веднага се дръпна от него.

— Сърдита ми се виждаш — каза той, озадачен от държанието ѝ. В края на краищата, нали я беше спасил!

Фиона се взря в очите му, в които танцуваха ледени пламъци, и усети как я поглъща водовъртежът на тъмните му желания. Сякаш всяко събитие в живота ѝ водеше до този момент — да попадне в плен на жаждата си за този мъж. Тя бързо отмести поглед, преди гневът ѝ да се превърне в изгарящо желание.

— Какво очакваш? — нападна го тя. — Вече не сме женени. Сега твоя любовница ли ще ставам?

— Значи Брита ти е казала. Трябваше да се досетя. Нямах друг избор, освен да се разведа с тебе. Бях убеден, че ти си се опитала да ме убиеш.

— И докъде стигнахме сега с тебе, господарю викинг?

Той се замисли, но не намираше отговор на въпроса ѝ, затова умело смени темата.

— Какво си сторила на Роло? Намекна, че си му направила магия. Изглеждаше облекчен, че се отървава от тебе.

— Не съм направила нищо, което да не е заслужил — изсумтя Фиона.

Торн кимна.

— Точно както подозирах. Ти си магьосница. Аз съм обсебен. Умът и тялото ми вече не ми принадлежат. Каква магия ще ми направиш сега?

— Още не съм решила — каза загадъчно Фиона и тръгна.

Торн я сграбчи за ръката и я накара да се обърне към него. От изсечените черти на лицето му лъхаше нещо мрачно.

— Хареса ли ти Роло? По-добър любовник ли е от мене? По-издръжлив ли е? Наслади ли се на уменията му?

Фиона погледна право в пламтящите му зеници и отговори:

— Не знам. Роло не е спал с мене.

Торн се изсмя сухо.

— Толкова ли те е страх от мене, че да ме лъжеш? Никой мъж, който е с ума си, няма да ти устои. Роло никога не е отричал, че те иска в леглото си.

Думите му я изпълниха с хладен гняв. Тя се опита да се дръпне от него, но той я държеше здраво.

— Отговори ми! Хареса ли ти това, което той правеше с тебе?

Щом я питаше така, Фиона не можеше да отрече истината. Не бе могла да понесе нищо от това, което Роло бе правил с нея. Наистина той не можа да я унижи по най-крайния начин, но и докосването му предизвикваше гадене у нея.

— Не, не ми хареса това, което Роло правеше с мене.

Торн рязко я пусна и тя отстъпи пред яростта, която виждаше да се набира в дълбините на измъчените му сини очи.

— Трябваше да го убия.

— Толкова ли ти харесва да убиваш?

— Аз съм викинг — каза той с гордост. — Това правим ние.

Фиона побърза да се отдалечи, докато още чувстваше сили да го стори.

Викингските бойци спяха около догарящия огън. Фиона се уви по-плътно в наметалото си и се помъчи да не обръща внимание на силното тяло на Торн, долепено до нейното, за да я пази от нощния студ. Освен топлината той не й даваше нищо друго. Но тя и не би приела нищо, независимо какво щеше да й предложи. Нейният гняв и неговата неотстъпчивост, недоверието му в нея бяха като мечове, които ги разделяха. Този упорит глупак по-скоро би повярвал, че Роло е спал с нея, отколкото да приеме истината.

Фиона затвори очи, опитвайки се да заспи. Изведнъж трепна, защото под клепачите ѝ започнаха да се въртят видения. Чувството беше мощно и потискащо, толкова силно, че цялото тяло като че ли я болеше. Поддавайки се на свръхестествената сила, която я разтърсваше, тя се отпусна и остави видението да я овладее.

Видя дома на Торн обсаден от нашественици. Усети отчаяние. Торн беше взел повечето бойци със себе си, оставяйки Улоф с опасно малко хора, почти беззащитен срещу нападение. После тя усети студеното присъствие на смъртта и не можа да потисне вика, надигнал се в гърлото ѝ.

Торн се стресна, скочи и посегна към оръжията си.

— Какво има? Нападат ли ни?

Спящите викинги се събудиха моментално и наскачаха, готови да посрещнат атаката на врага.

— Трябва да тръгваме незабавно! — извика Фиона, готова да хукне.

Трепереше така силно, че думите едва излизаха от устата ѝ.

— Какво има? — запита Торн, след като се увери, че не ги заплашва непосредствена опасност.

— Викинги нахлуват от север — едва изрече Фиона, давейки се в потока от думи. — Домът ти... Трябва да побързаме, преди да са избили всички.

Торн сграбчи раменете ѝ и леко я разтърси.

— Полека, Фиона. Кажи ми откъде разбра.

— Понякога виждам разни неща. Не много често, но се научих да възприемам сериозно виденията си. Трябва да побързаме, Торн. Усецам... усецам смърт.

Торн се вгледа в нея, опитвайки се да реши дали да ѝ вярва, или да приеме видението ѝ за лош сън. Хората му се бяха втренчили в нея така, сякаш я смятаха за обладана от духове. Някои дори отстъпиха страхливо назад. Но колкото повече я гледаше, толкова повече се убеждаваше, че тя наистина е имала свръхестествено откровение. Кожата му настръхна, сърцето му заби силно. Може би беше луд или обладан от духове, както и Фиона. Но ѝ вярваше. Бързо даде разпореждания и метна Фиона на седлото. Когато се качи зад нея, хората му вече потегляха.

Стигнаха имението точно когато слънцето се подаваше иззад планините. Завариха истинско бойно поле. Гръмовният звън на мечове и бойни секири огласяше околностите. Торн погледна озадачено към Фиона, сякаш се опитваше да разбере плашещата сила, която притежаваше тя. Свали я на земята, каза ѝ да го чака до коня, нададе

бойния вик на викингите и хукна към хората си, които вече се сражаваха с неприятелите.

Нашествениците видяха приближаващите подкрепления и бавно започнаха да се оттеглят. Торн и бойците му се втурнаха във вихъра на битката и северняците разумно решиха да отстъпят. Разпръснаха се, макар и непобедени в боя, и изчезнаха, но Торн знаеше, че ще се прегрупират и пак ще се върнат.

Туролф потупа Торн по гърба, когато двамата братя се видяха след края на битката.

— Дойде в най-подходящия момент, братко. Без тебе нямаше да имаме достатъчно хора, за да отбием нападението.

— Благодарни на Фиона за навременното ни пристигане — отвърна Торн. — Тя имаше видение и ни събуди посред нощ. Тор беше с нас, защото пристигнахме навреме. Къде е татко?

Туролф се огледа из двора, осеян с трупове.

— Биеше се зад гърба ми допреди малко. Може би...

И двамата едновременно забелязаха Улоф наблизо. Лежеше по очи в праха, със забита в гърба му секира, а под тялото му се събираше локва кръв.

— Не! — изкрещя Туролф и падна на колене до баща си.

Обърна предпазливо ранения и с мъка в сърцето видя, че очите му още бяха отворени, но вече бяха започнали да се изцъклят. Не след дълго валкюрите щяха да дойдат, за да го отведат във Валхала.

Торн коленичи в праха до баща си.

— Татко, чуваш ли ме? Аз съм, Торн. Отблъснахме северняците.

— Това е работа на вещицата.

До последния си миг Улоф беше убеден, че Фиона е виновна за всяко зло, което може да им се случи.

— Не, татко — каза Торн. — Тя ме предупреди за нападението. Дойдохме с моите хора навреме, за да спасим имението.

Улоф не се трогна от думите на сина си.

— Умирам — изхърка той. — Обявявам Туролф за мой наследник.

— Но, татко — започна смутено Туролф.

— Не, не говори. Чуй ме, защото нямам много време, преди да тръгна по пътя към Валхала. Вещицата... Убий вещицата.

Кръвта заклокочи в гърлото му и той изпусна последния си дъх.

— Мъртъв е — каза Туролф с хладен и спокоен глас.

— Туролф е новият ярл — извика Улм и размаха юмрук във въздуха, за да наблегне на думите си.

През цялото време беше стоял близо до Улоф и беше чул кого обявява за свой наследник умиращият мъж.

— Да — съгласи се Туролф унило.

— Такава беше волята на татко — потвърди Торн.

Изведнъж Туролф забеляза Фиона, застанала зад Торн, каза:

— Ще изпълня последното желание на татко. — Изтегли меча си. — Дръпни се, Торн, трябва да убия тази магьосница. Ти няма да имаш власт над душата си, докато тя не се озове под краката ти и не я стъпчеш.

Фиона не помръдна. Беше парализирана от страх. Предположи, че Торн е толкова смаян, че няма да може да реагира, за да я спаси, и се приготви да се яви пред своя бог.

Торн наистина беше поразен. Още стоеше на колене до трупа на баща си, когато видя Туролф да изтегля меча си. Преди да успее да помръдне, зърна мълниеносния размах на острието. Изстена от ужас, разбирайки, че няма да стигне навреме до нея. Направи отчаян скок, но мечът вече се снишаваше със свистене. Тогава мярна с ъгъла на окото си как Бран изскача иззад Улм и се хвърля пред Фиона, изблъсквайки я настрана, за да поеме удара върху себе си.

Мечът на Туролф посрещна плът и кости и посече Бран с мощния си удар. Фиона изпищя, хвърли се към стареца и положи главата му на скута си.

— Не ме оставяй, Бран, моля те — изхълца тя сърцераздирателно.

— Още когато тръгнах по този път, знаех, че никога повече няма да видя родната си земя — прошепна Бран с едва доловим, прекъсващ се глас.

— Какво ще правя без тебе?

— Дръж се за твоя викинг. Той е твоето бъдеще. Сега може да се съмняваш в това, но така ще бъде. Остави ме да си ида в мир, дете.

— Бог да е с тебе, Бран — изрече едва чуто Фиона, когато последният дъх напусна гърдите на стареца.

Смъртта на Бран не успокои Туролф. Той беше истински син на баща си.

— Видя ли какво направи Фиона, братко? Нищо добро не се случва, когато тя е тук. Късметът ни измени в деня, когато ти беше примамен на нейния остров и се върна тук обсебен от една жена, която беше видял само веднъж. Не исках да убивам мъдреца, защото той ти спаси живота. Татко щеше да го върне у дома му на Ман. Но тази магьосница се отплаща на приятелите си със смърт. Това ли искаш за себе си?

— Ако не беше Фиона, северняците щяха да избият всички ви — възрази ядосано Торн. — Не вдигай отново меча си срещу нея.

Туролф прибра меча в ножницата и изсумтя недоволно.

— Не мога да се боря срещу магията, но мога да се разпореждам кой да живее в дома ми. Ти си добре дошъл, Торн, но не и твоята любовница.

— Няма да направя нищо, което да внесе раздор между нас — каза Торн. — Лятото отминава, но моретата още са спокойни. Не мога да те оставя да убиеш Фиона. Ще я отведа в родното ѝ място на Ман.

Той огледа лицата, струпани в кръг около тях — мъже, които познаваше от детинство.

— Мнозина от вас нямат земя — продължи Торн. — Тези, които решат да се качат на петте ми дракара, ще намерят богати нови земи, където да се установят, и красиви жени, с които да се любят. От Ман можете да плавате към всички пристанища на света и да трупате богатства. Кой идва с мене?

Повечето от моряците на Торн, които бяха плавали с него в предишните му пътешествия, бяха готови да се впуснат в новото приключение. Които не можеха да заминат заради семейни задължения или по други причини, намериха кой да ги замени. Арен, братовчедът на Торн, се присъедини към него, но Улм избра да остане като помощник на Туролф.

Торн беше доволен от резултата.

— Ще започнем пригответленията, след като изпратим баща ми във Валхала така, както се полага на боец с неговото положение — Той се обърна към Туролф — Одобряваш ли това, братко?

— Да. Но твоята любовница трябва да стои в стаята ти, докато заминете. Още не е късно да си промениш решението, ако размислиш.

Торн не каза нищо, само дръпна Фиона от тялото на Бран и я отведе в къщата. Спря едва когато стигнаха в стаята му.

— Благодаря ти, че ме отвеждаш у дома — каза Фиона, щом вратата се затвори зад тях.

— Аз съм луд или обсебен — измърмори мрачно Торн.

— Съжалявам за баща ти.

— Той умря така, както би искал. Викингът не може да си пожелае по-добра смърт. Не трябва да тъжиш за Бран; той беше стар и много надживя определеното му време.

— Ще ми липсва, но се радвам, че си отивам у дома. Колко време ще останеш на Ман?

Торн сви рамене.

— Поне през зимата. Може би дотогава ще ми омръзнеш и отново ще тръгна на лов за плячка. Или пък ще ме освободиш от магията си.

— Как можеш още да ме обвиняваш, че съм магьосница? — запита Фиона, ядосана на неговото упорство.

— Как да не те обвинявам? Виждаш неща, които другите не виждат, познаваш билките и отварите. Направи нещо на Роло, което го накара да се страхува от тебе. Но въпреки това те искам. Баща ми лежи мъртъв, а аз не мога да мисля за нищо друго, само искам да те хвърля на леглото, да разтворя краката ти и да се вмъкна в горещия ти център.

Без никакво предупреждение той стисна раменете ѝ и я привлече към себе си. Още беше с ризницата и тя усети натиска на всяка полирана брънка, която се вливаше в нежната ѝ плът. Но тази лека болка изчезна, когато той повдигна брадичката ѝ и впи уста в нейната. Тя изстена, протестирайки, когато твърдят му език раздели устните ѝ и се вмъкна зад зъбите, за да изследва устата ѝ. Той продължи да я целува до замайване, докато дишането остана само далечен спомен и тя се отпусна изнемоощяла в ръцете му.

Ръката му обгърна тила ѝ в нежна ласка, така мъчително нежна, че Фиона се уплаши да не би липсата на дъх да я кара да си представя нежност там, където я няма. Викингите бяха варвари; не знаеха какво е мекота. После си спомни, че Торн никога не се беше държал грубо с нея, и това противоречеше на всичко, което някога беше чула или научила за викингите.

— Фиона, сладка Фиона, омайна Фиона — шепнеше той срещу устните ѝ. — Обсебен съм от тебе. Ти владееш душата ми. И макар че

цял живот ще страдам, не мога да те оставя. Няма значение, че Роло те е направил своя любовница, защото ти пак ще бъдеш моя.

Думите му подействаха на Фиона като внезапно плисната студена вода. Когато той я положи на леглото от кожи, тя се изплъзна изпод него с едно сръчно движение. Той се надигна, озадачен, когато тя скочи на крака и го изгледа гневно.

— Вече не сме женени — заяви Фиона и зачака той да го потвърди.

— Вярно е. Но това няма значение. Християнският ни брак не беше обвързващ.

Тя присви очи.

— Вече не сме съпруг и съпруга, така ли? — повтори въпросително.

— Никога не сме били.

— А какво съм аз за тебе? Твоя робиня? Или твоя курва?

Торн се намръщи.

— Не съм видял нищо, което да докаже, че не си магьосница. Дори Роло повярва, че имаш вълшебна сила. Сам видях доказателството. Не искам магьосница за съпруга.

У Фиона избухна гняв. Каквото и да вярваше Торн, тя още беше негова съпруга в очите на своя християнски бог. Но не искаше мъж, който я смята за вещица, или такъв, който иска да я направи своя курва. И тя съвсем съзнателно му обърна гръб.

— Не съм курва на никой мъж — заяви Фиона. — Християнският ни брак още е валиден.

По лицето на Торн се изписа гняв. Нарочно ли го дразни? Да не мисли, че се бои от нейните магии? Не, той не се страхува от никой мъж и от никоя жена. И за да го докаже, изрече:

— Ще те задържа. Ако смяташ, че сме женени, така да бъде. — Знаеше, че изрича това само с устата, но не можеше да повярва, че го е казал.

Лудост!

11

Привечер на същия ден Фиона седеше в стаята на Торн, докато траеше погребението на Бран. Понеже Туролф не искаше да я вижда, тя беше принудена да оплаква отдалече смъртта на своя наставник и приятел. По едно време Тайра се вмъкна в стаята с поднос, отрупан с храна. Държеше главата си обърната и щеше да излезе, без да каже нито дума, ако Фиона не се беше обърнала към нея.

— Съжалявам, че не можах да кажа на Торн за това, за което говорихме, преди да ме отпратят оттук.

Тайра вдигна глава и Фиона ахна. Лявата страна на лицето ѝ беше цялата в драскотини, горната ѝ устна беше подута, сякаш жестоко хапана.

— Боже господи, какво се е случило с тебе?

Тайра сведе очи.

— Нищо.

Изведнъж Фиона се досети.

— Това е от Улм, нали? Само животно може да се отнася така с една жена.

Тайра вдигна примирено рамене.

— Да. Направих грешка, че се съпротивлявах. Вече няма да правя така.

— О, Тайра, толкова съжалявам. Ще говоря с Торн. Ще му кажа, че искам да те вземем с нас на Ман.

Очите на Тайра светнаха.

— Ще го направиш ли? Не смеех да те помоля. Страхувах се, след като ти си отиде. Знам, че и си ти изтърпяла същото отношение като любовница на Роло. Да спиш с него сигурно не е било никак приятно, особено след Торн.

— Роло изобщо не е лягал с мене — каза Фиона и се усмихна.

Тайра отвори широко очи.

— Но как... — Тя притисна ръка към устата си. — Ти си го омагьосала! Да можех и аз да направя това с Улм!

— Не беше магия, Тайра. Познанията ми за билките ме спасиха. Роло вярва, че съм откраднала мъжествеността му, и донякъде е така. Много беше облекчен, когато Торн дойде да ме вземе.

— Трябва да вървя, преди да са ме потърсили — каза Тайра и погледна плахо към вратата.

— Опитай се тази вечер да избягваш Улм. Ще направя каквото мога, за да ти помогна.

— Благодаря ти, Фиона. Остров Ман е близо до родината ми; знам, че там ще бъда щастлива.

Тя се измъкна от стаята, оставяйки Фиона да се пита как ли ще може да ѝ помогне, когато Торн е толкова твърдоглав и opak.

Фиона заспа пред студеното огнище. Бе придърпала една от кожените завивки от леглото на Торн и се бе свила на пода. Спеше дълбоко, когато той влезе в стаята си. Свещта беше догоряла и той запали друга, а после я вдигна високо, докато оглеждаше малката стая, търсейки Фиона. Видя я сгушена в кожената завивка и напрежението се оттече от тялото му. Коленичи до нея и погали бледата ѝ буза с кокалчетата на пръстите си. Ако беше будна, тя щеше да се учуди на ласкавия му жест. Устните му докоснаха меката абаносова коса на слепоочието ѝ. Нежността, която проявяваше, го учуди и той се отпусна назад, търсейки в сърцето си причината за връхлетелите го топли чувства.

Нямаше нужда Фиона дори да бъде будна, за да го омагьосва, помисли той. Беше пленен, примамен и оплетен от сили, които не разбираше. Страхуваше се, че вече никой не може да му помогне, но това нямаше значение. Той я пое полека и я пренесе на леглото си. След миг вече беше гол и лежеше до нея, мъчейки се да свали туниката и ризата ѝ.

Фиона се събуди със силно трепване, когато разбра, че Торн я съблича. Чувствителните ѝ зърна се стегнаха и се втвърдиха, когато той ги оголи за жадния си поглед. После той сведе глава и леко ги засмука, докато в същото време пръстите му се вплитаха в косата ѝ. Торн вдигна глава и се взря във виолетовите ѝ очи.

— Ще ме спреш ли? — запита той. — Толкова време бях лишен от сладкото ти тяло.

Погледът му се върна към зърната ѝ, осветени от свещта и блестящи от влагата от езика му.

— Не мога да те спра, дори да искам. Ти си два пъти по-голям от мене. Лесно можеш да ми пречупиш врата.

— Мога да измисля по-приятни неща, които да правя с тебе.

Тя затаи дъх, когато задебелите му пръсти се плъзнаха между краката ѝ и започнаха да я гаят и милват. Торн наблюдаваше лицето ѝ, по което играеха отблясъците на насладата. Тялото ѝ се стегна и тя извика, когато той пхна пръст в стегнатия ѝ отвор. После дръпна ръка и сведе глава към онова място, където допреди миг се намираше пръстът му. Фиона едва не излетя от леглото.

— Торн! Не! Не можеш. Не искаш да...

— Искам да те вкуся, Фиона. Не ми отказвай това.

Тя не можеше да му откаже нищо и устата му породила в тялото ѝ тръпки, каквито не бе усещала досега. Подлудяващият ритъм на езика му, задълбал се в интимната ѝ плът, дразнейки чувствителния възел, я караше да трепери и да се извива под него. Миглите ѝ трептяха над пламналите ѝ бузи. Главата ѝ се люшкеше насам-натам, докато от устата ѝ излизаха нечути звуци.

Торн усети как мускулите ѝ се стягат и вдигна глава, за да я погледне. Суровите очертания на лицето му изпъкваха под трепкащата светлина на свещта.

— Искам да гледам лицето ти, когато ти давам наслада. Искам да знаеш, че не Роло, а аз карам тялото ти да пее.

После той за последен път пхна пръста си дълбоко в нея и се усмихна доволно, когато тя извика и подскочи. Още преди последната тръпка да напусне тялото ѝ, той раздели коленете ѝ и с мощен тласък навлезе в нея.

Пръстите му се вплетоха в нейните, приковавайки ръцете ѝ отстрани до главата, докато устата му похищаваше нейната. Тя изстена, усещайки собствения си мускусен, сладък вкус на устните му. После той започна да се движи напред и назад в нея, с дълги, силни тласъци, които пронизваха самата ѝ душа.

Когато му се стори, че Фиона ще загине от липса на въздух, той най-накрая прекъсна целувката. Тя зарови лице в шията му, докато той я изпълваше така плътно, че тя не можеше да разбере къде свършва нейното тяло и къде започва неговото. Фиона чу как дишането му се ускорява, докато той продължаваше да влиза и излиза от нея. Гърлен стон се откъсна от устата му, когато отново я доведе до кулминация.

— Хайде, любов моя, последвай ме във Валхала.

Фиона се притисна към него, докато той изливаше семето си в нея, притискайки я към леглото със силата на непресъхващата си жажда.

Свещта беше почти напълно догоряла, когато Фиона се събуди. Лежеше в прегръдките на Торн, заровила лице в шията му, а ръцете му обгръщаха гърдите ѝ. Той се размърда и отвори очи. Тя се запита дали е спял, защото събуждането му беше мигновено. Ръката му обхвана поплътно гърдата ѝ, а след това се спусна надолу, за да си поиграе с мъхестото гнездо между краката ѝ.

Тя се напрегна, но моментално се отпусна и го остави да си играе с нея, докато тялото ѝ постепенно се възбуждаше. Как може такъв едър и силен мъж като нейния викингски съпруг да бъде толкова нежен? После изведнъж си спомни последните му думи от снощи към нея. Беше я нарекъл своя любов. Лека въздишка се откъсна от устните ѝ.

Торн долови въздишката и ръката му замръзна на бедрото ѝ.

— Какво има?

— Ти разбра ли какво каза?

— Кога?

— Когато... се любехме.

— Може би съм казал много неща, но не си спомням повечето от тях.

Фиона сви вежди. Защо мъжете трябва да бъдат толкова безчувствени?

— Нарече ме своя любов. Обичаш ли ме, Торн? Любовта към мене ли те доведе при Роло, за да ме поискаш отново?

— Любов ли? Тази дума ми е чужда. Викингите нямат време за сантиментални приказки. Викингските бойци се женят, за да имат деца, да има кой да управлява дома им, по политически или материални причини. Ние уважаваме съпругите си, но рядко ги обичаме. Понякога викингските жени се сражават редом с мъжете, сръчно размахват мечове и боздугани... Разводът е лесно нещо при викингите. Ако не си подхождат, трябва само да обявят намерението си пред свидетели. Повечето мъже си вземат любовници, но съпругите им рядко възразяват.

— Християните се женят за цял живот — изрече Фиона. — Понякога отначало не се обичат, но любовта идва с времето. Викингските жени може да позволяват на мъжете си да имат любовници, но аз няма да го позволя.

— Ще се научиш да приемаш викингските обичаи.

Фиона въздъхна тежко.

— Правиш нещата много трудни за мене.

— Защо?

— Как може да те обичам, когато си толкова упорит и не приемаш любовта ми?

Въпросът ѝ толкова го разтревожи, че той остана без думи. Когато най-накрая успя да проговори, изрече:

— Кой е казал, че те обичам? Никога не съм молил да ме обичаш. Нито съм искам да ме омагьосваш. Магическата ти песен ме привлече на твоя остров, а после ти открадна душата ми.

— Глупак си, ако вярваш в това. Познавах те още от времето, когато бях достатъчно голяма, за да разбирам. Не знаех името ти, но знаех, че един викинг ще дойде на Ман и ще ме пожелае — това винаги е било част от моя живот. Не исках да повярвам на пророчеството на Бран до деня, когато ти ме отвлече.

— Как ще го обясниш? — запита Торн, без да престава да я гали. — Твоят магьосник ли ме привлече на Ман? Не мисля — отговори той на собствения си въпрос. — Не, не глас на мъж чувах в шума на вълните и плясъка на веслата. Защо вярваш, че сме обречени да бъдем заедно?

— Защото бог така е пожелал. Бог и келтските божества на Бран. Той каза, че ние двамата ще се обичаме цяла вечност, Торн, но ти, изглежда, си доста труден за обичане.

— Помолих те да се омъжиш за мене, нали?

— А после се разведе с мене.

— Ти каза, че твоят бог не признава развода ни.

— Така е. Но аз ще бъда твоя съпруга само ако ме обичаш. Говоренето за любов започна да изнервя Торн.

— Никога няма да те напусна; това достатъчно ли ти е?

— Не.

— Ако склоня да те задържа като моя съпруга, а не като любовница, трябва ли да искаш нещо повече от мене? Ако призная, че

те обичам, никога няма да знам дали говори сърцето ми или това е резултат от магия.

— Имаш ли сърце, господарю викинг? — предизвика го Фиона.

— Вярвам, че го разкрих пред тебе.

— Ти ми показва своята страст. Това не е достатъчно, Торн.

— Достатъчно е — отсече той и я дръпна под себе си. — Дадох ти от себе си повече, отколкото съм давал на която и да било друга жена. Толкова дълго бях обсебен от тебе, че дори не си спомням кога не е било така. А сега ще те имам.

Той разтвори краката ѝ и проникна в нея. Тя го обгръщаше плътно, извънредно плътно и той изстена от удоволствие.

— Защо си толкова упорит? — изпъшка Фиона, докато се движеше в ритъм с дългите му, силни тласъци.

— А ти защо трябва да искаш любов, когато така и така ме притежаваш? — отвърна Торн, но в следния миг умът му престана да действа и тялото започна да взема връх.

— Защото без любов това, което правим, няма никакъв смисъл — прошепна Фиона, докато той превръщаше страстта ѝ във всепоглъщащ пламък.

Торн не я чу. Тялото му бе замряло в очакване на кулминацията му и след миг той изля семето си. Последният му тласък изпрати Фиона отвъд границата на усещанията.

Торн стана от леглото още на зазоряване. Фиона се събуди, когато го усети да се раздвижва. Не беше имала време да говори с него за Тайра и възнамеряваше да го стори сега, преди Улм отново да я е наранил.

— Торн, трябва да говоря с тебе за Тайра.

Той запали нова свещ и се надвеси над леглото.

— Мислех, че ще поспиш още. Не може ли този разговор да почака? Да не би тя да е направила нещо, което да те е ядосало? Между нас няма нищо. Тя беше моя любовница дълго преди да те доведе тук.

— Тайра не ме ядосала. Искам да я вземем с нас на Ман. Тя е твоя робиня, нали? Ти решаваеш какво да правиш с нея.

Торн присви подозрително очи.

— Защо толкова си се загрижила за нея?

— Улм я е наранил сериозно. Без твоето покровителство тя ще стане плячка на мъже, които ще се отнасят зле с нея.

Торн сви рамене.

— Така правят викингите. Някои мъже са груби любовници. Тайра скоро ще се научи как да им се харесва.

Фиона се вбеси.

— Тайра е една беззащитна жена! Защо да я оставяш тук, за да я пребива Улм? Ти никога не си се държал грубо с мене. Не всички мъже са еднакви, дори викингите. Тя ти принадлежи. Ще оставиш ли други да се разпореждат с твоята собственост?

— Ти си моя собственост и те вземам със себе си — възрази Торн.

Глупак, помисли Фиона. В очите на бога те бяха съпруг и съпруга, не мъж и неговата робиня.

— Как да остана с мъж, който не ме обича?

— Точно както аз можах да се ожения за вещица, която открадна сърцето ми — и той й се усмихна шеговито. — Колко силно искаш да вземеш Тайра с нас на Ман?

— Ужасно. Тя и братовчед ти Арен се харесват.

— Значи това било. Много добре, Тайра може да дойде с нас.

Лицето на Фиона светна.

— О, Торн, благодаря ти!

— Ще го направя само ако доброволно останеш с мене.

— Като твоя съпруга ли?

Торн замълча и мълчанието му трая толкова дълго, че Фиона започна да се бои, че изобщо няма да получи отговор. Накрая той изрече:

— Да, ако го желаеш. Ще се оженим отново. Ти си моя, Фиона. Никой друг мъж няма да те има. Само като се сетя, че Роло те е притежавал, ми иде да го убия.

— Мъжете са странни създания — произнесе замислено Фиона. — Съмнявам се, че някога ще разбере извратената им природа. Предполагам, че няма нищо, с което да те убедя, че Роло никога не е лягал с мене, затова няма да се старая. Няма нужда да се женим повторно, защото никога не съм преставала да бъда твоя съпруга. Моята християнска религия не вярва в развода и не признава никакви изключения.

Торн отметна глава и се разсмя.

— Значи, постигнахме съгласие. Ти ще останеш в леглото ми, а аз ще се опитам да забравя, че си била любовница на Роло.

Фиона изсумтя възмутено, когато той изведнъж се изправи, без да обръща внимание на сърдития ѝ протест.

— Трябва да вървя. Днес ще изпратим баща ми във Валхала. Всичко е готово. Трябва само да поднесем факела към дракара и да го отпратим в открито море. Той ще отиде във Валхала с всичките си притежания. На другия ден отплаваме към Ман. Цялата ми собственост е натоварена на петте ми дракара и всичко е приготвено за път. Ако не тръгнем сега, ще се наложи да стоим тук до другото лято, а предполагам, че не ти се иска да прекараш няколко месеца затворена в стаята ми.

— Ще бъда готова — каза Фиона. — Ще кажеш ли на Тайра?

— Да, когато минавам през залата.

И той тръгна да излиза.

— Торн!

Той спря и се обърна към нея.

— Какво?

— Ако пак ми споменеш за Роло, ще ти направя това, което направих и на него.

— И какво е то? — запита той любопитно.

Тя му се усмихна сладко.

— Ами лиших го от мъжествеността му.

Гъста мъгла виснеше над залива, когато петте дракара, натоварени със сто и петдесет мъже и всичките движими имуществва на Торн, вдигнаха котва и отплаваха с отлива. Фиона седеше свита под навеса, опънат специално за нея на палубата на кораба на Торн — „Гарванът на Один“. Въздухът беше студен и влажен, затова тя придърпа една кожа и я уви около себе си, за да се предпази от студа. Не се чувстваше добре тази сутрин и го приписваше на вълнението от това, че се връща на родния си остров.

Щеше да е чудесно да види отново баща си, помисли тя с копнеж. Горкият човек сигурно се е разболял от притеснение заради нея. Тя се надяваше, че мъжете, които Торн беше оставил на Ман, са го

управлявали с мир в негово отсъствие, и се молеше дано нейните сънародници да преуспяват под управлението на викингите.

С напредването на деня Фиона установи, че започва да страда от морска болест. Беше доста изненадващо, защото това не ѝ се бе случило, когато пътуваше от Ман за родината на Торн. Насили се да преглътне горчилката, която се надигаше към гърлото ѝ, и да се съсредоточи върху несигурното си бъдеще с мъж, който я искаше, но отказваше да признае, че я обича. Дълбоко в сърцето си Фиона вярваше, че Торн я обича. Усещаше го с всеки дъх, който си поемаше, чувстваше го всеки път, когато той се любеше с нея. Запита се дали Торн осъзнава, че и тя го обича.

На три дни път от Каупанг Фиона седеше, дремейки в лятната горещина, докато дракарът леко пореше вълните. Изведнъж тя загуби представа за времето и мястото, когато едно видение започна да се оформя пред вътрешния ѝ поглед. Видя орди от северняци да обсаждат родния дом на Торн и да изненадват Туролф неподготвен и без достатъчно бойци. Също като предишното нападение, но още по-лошо. Този път Торн не беше наблизо, за да дойде на помощ.

Викът на Фиона събуди Торн и той побърза към нея, докато хората от екипажа я гледаха с ужас и почуда. Очите ѝ бяха изцъклени, тя трепереше силно. Той коленичи до нея и я прегърна.

— Какво ти е? В името на Один, плашиш хората с това странно държание.

Фиона полека се свестяваше.

— Трябва да се върнем.

— Какво? Да не си луда? Вече три дни плаваме, жено.

— Туролф има нужда от тебе. Конниците от север са се върнали и домът ти е обсаден. Послушай ме, Торн, няма да те лъжа за това.

Торн я изгледа продължително.

— Не, няма да ме излъжеш. Кажи ми какво видя.

— Това, което ти казах. Почти нищо друго.

— Караш ме да се върна, макар че Туролф заплашваше да ти отсече главата?

— Туролф е твой брат. Ти го обичаш. Трябва да го спасиш.

Без да откъсва поглед от нея, Торн подвикна на моряците да обръщат кораба. Те се подчиниха без никакво колебание. Кърмчията

полека завъртя кораба и останалите дракари го последваха. След малко петте кораба вече пътуваха в обратната посока.

След три дни хвърлиха котва в Каупанг. Посрещна ги Улм. Главата му беше превързана, стъпваше внимателно с десния си крак. Беше се укривил в селото, след като нашествениците бяха ограбили имението, затова пръв бе видял дракарите на Торн да се връщат.

— Нападнаха ни преди три дни и плениха брат ти. Държат го за откуп — каза той на Торн. — Вече пратихме известие на краля. Но се съмнявам, че той ще отвори съкровищницата си, за да плати откупа.

— Къде са враговете сега? — изрече рязко Торн. — В имението ли са?

— Къщата изгоря — отвърна Улм. — До основи. Врагът лагерува край брега на фиорда, заради откупа. Вече отведоха робите, ограбиха имуществото на Туролф, но не им беше достатъчно. Пратиха ме в селото да искам пари от селяните. Те нямат и затова пратиха човек при краля.

— Колко са враговете?

— Поне сто и петдесет бойци — каза Улм. — Промъкнаха се във фиорда под прикритието на нощта и нападнаха призори, ние още спяхме. Известихме Роло. В момента събира ярловете, които са ни съюзници, за да защитят Туролф. Те непременно ще дойдат. Земите на Туролф, изглежда, не са достатъчни на северняците, затова ще искат да завладеят и околните.

— Роло е наш съюзник — потвърди навъсено Торн. — Въпреки противоречията, които имахме, ще е в полза и на двама ни да обединим силите си. Той ще ни се притече на помощ, за да спаси земите си.

Улм изгледа мрачно Фиона.

— Откъде разбра, че трябва да се върнеш? Магьосницата ли те предупреди?

— Достатъчно е, че съм тук — отсече Торн. — Не се занимавай с Фиона. Няма време за губене. Ще отведе хората си в, дома на Роло, за да обмислим заедно как да спасим Туролф. Ти можеш ли да дойдеш с нас?

— Да. Стига ми да имам поне една здрава ръка, за да въртя меч, и един крак, на който да стоя.

Фиона бе сметнала, че завинаги е напуснала дома на Роло, но сега отново се намираще там, в същата къща, където той неуспешно се беше опитвал да я похити. Гигантът никак не се зарадва, че я вижда, когато тя и Торн прекрачиха прага му. Изглежда я кисело и повече не ѝ обърна внимание. Фиона се опита да не се набива на очи, докато се движеше из залата, помагайки на слугите да приготвят храната за многото мъже, които бяха пристигнали, за да защитят земите си от нашествениците.

Първата среща на Торн с Роло беше хладна, но заради брат си Торн остави настрана неприязнените чувства и заедно с Роло и останалите ярлове започнаха да кроят планове как да разбият неприятеля. Торн предложи да потеглят в полунощ и да нападнат призори. Постигнаха съгласие да не се плаща никакъв откуп. Щяха да се бият за свободата на Туролф и да победят, защото Торн беше на тяхна страна. След като постигнаха съгласие, ярловете се разотидоха, за да съобщят на бойците си какво им предстои.

Фиона намери място на една пейка в препълнената с хора зала и седна да чака Торн. Видя го да влиза в залата, после зърна как Брита, която до момента беше успяла да избягва, се промъква към него и му шепне нещо на ухото. Фиона кипна вътрешно. Тази жена никога ли няма да се примири? За негова чест Торн отпъди с нетърпелив жест жената, която се беше опитала да го убие. После видя Фиона и се отправи към нея.

— Всичко е готово — каза той и се отпусна на пейката до нея. — Не ми харесва, че трябва да те оставя тук с Брита, но съм уверен, че можеш да се справиш с нея. Само не забравяй — продължи, притискайки я към себе си, — че ми принадлежиш. Накарах Арен да обещае, че ще те отведе обратно на Ман, ако загина в битката. Няма да те оставя тук на Роло.

Вгледа се в лицето ѝ.

— Имала ли си видения, които да предсказват смъртта ми, Фиона?

Тя поклати глава.

— Не видях нищо друго освен това, което ти казах. Не мога да предизвикам виденията си. Те идват сами и рядко виждам нещо за себе си.

Торн стисна ръката ѝ и я накара да стане от пейката.

— Ела навън с мене. Искам да останем за малко насаме, преди да тръгна в битката срещу датчаните.

Фиона усещаше как очите на Брита се забиват в гърба ѝ, докато тя и Торн излизаха от залата, хванати за ръка. Минаха покрай хъркащите мъже и отидоха в овощната градина недалече от къщата. Торн спря, облегна се на едно дърво и обгърна Фиона с две ръце.

— За какво искаш да говорим? — запита тя.

Лунната светлина се отразяваше в очите му, превърнали се в неспокойни сини дълбини, изпълнени с желание.

— Торн, аз...

Думите ѝ изведнъж секнаха, когато устата му плени нейната в една дива, буреносна целувка. Тя усети как мъжествеността му се опира в нея и бързо се издува. Изстена срещу устните му, когато ръцете му започнаха да изследват тялото ѝ, галейки чувствено гърдите, хълбоците и бедрата ѝ.

Той я подлудяваше; плътта ѝ гореше, сърцето ѝ биеше диво. Ръцете му обхванаха седалището ѝ и той я притисна към себе си.

— Вдигни си краката на кръста ми — заповяда Торн с дрезгав глас, докато нетърпеливо запретваше туниката ѝ нагоре. — Искам те сега. Бойната стръв тупти във вените ми и ти си единствената жена, която може да я утоли.

Фиона обви ръце около врата му, докато той вдигаше своята туника и телата им се сливаха.

— Сигурен ли си, Торн? — запита тя. — Аз ли съм единствената жена, която може да задоволи жаждата ти? Нима Брита не ти се предложи тази вечер?

Торн я задържа здраво и проникна дълбоко в кадифената ѝ плът, стенойки от удоволствието, което винаги постигаше с нея.

— Брита се опита да ме убие; не искам да имам нищо общо с нея. Обсебен съм от тебе, Фиона; никоя друга жена не ме привлича. Когато хвърли магията си върху мене, дори не знаеше колко силно ще ми подейства.

Той започна да се движи бавно, влизаше и излизаше, местейки тялото ѝ, за да посреща по-добре тласъците му, а неговата масивна ерекция я разпъваше и изпълваше, докато устата му обсебваше нейната и целувките му я оставяха без дъх. Тя се възнасяше в небесата, тялото ѝ трепереше, докато той непрекъснато влизаше и излизаше,

докарвайки я до лудост с тази толкова интензивна наслада, че ѝ се струваше, че може всеки момент да умре. Торн прекъсна целувката и зарови лице между гърдите и, докато тя се разтърсваше в кулминацията си. После и той отпусна юздите на собствената си страст, разтърсвайки я с тласъците си, стенеше и викаше името ѝ, докато потъваше във вълните на екстаза.

Фиона го прегръщаше силно, с отчаяние, породено от страха. Ами ако го ранят в битката? Ако умре? Как ще живее без него? Потърси видение, но не успя. За какво ѝ беше дарбата, ако не можеше да я използва, когато поиска? Измърка протестиращо, когато Торн я пусна да стъпи на земята и смъкна туниката ѝ надолу.

— Време е да тръгваме — каза той, поглеждайки докъде се е качила луната на небето.

— Внимавай, Торн, моля те.

Той ѝ се усмихна.

— Толкова много ли те е грижа за мене? Или си решила, че съм по-добър любовник от Роло?

— Дяволите да те вземат! Не знам защо изобщо ме е грижа — изфуча ядосано Фиона. — Ти си арогантен, надменен и ужасно твърдоглав. Може би ми е жал за човек, който има толкова малко ум в главата. Или просто изпитвам неприязън.

Той сграбчи раменете ѝ и се взря във виолетовите дълбини на очите ѝ.

— Истината, Фиона. Каж ми истината. Интересува ли те какво ще стане с мене?

Тя си пое дъх.

— Да. Интересува ме. Съдено ни е да бъдем заедно, независимо дали вярваш в това или не. Ти си единственият мъж, който е... лягал с мене.

Щеше да каже „който ме е докосвал“, но нямаше да е вярно. Роло я бе докосвал и това беше отвратително преживяване.

Торн се намръщи.

— Не съм искал любовта ти. Няма да знам какво да правя с нея. Не знам защо, но това, че аз те интересувам, има значение за мене. Преди никога не съм искал да знам какво мисли някоя жена за мене, но поради някаква необяснима причина ми харесва да знам, че ти се интересуваш от мене.

Фиона му се усмихна блажено.

— Така ли?

— Наистина. Започва да ми харесва да съм омагьосан.

— Това означава ли, че вярваш, че никога не съм била любовница на Роло?

— Стига толкова, Фиона. Не ми задавай въпроси, чиито отговори не ми харесват. Все още те искам; това трябва да ти е достатъчно. Когато съм в тебе, нищо няма значение — само искам да те любя и да бъдеш моя. Мисълта да те притежава друг мъж ме подлудява и не мога да се контролирам.

— Ти ме обичаш, Торн — изрече снизходително Фиона. — Един ден, заклевам се, ще го признаеш. Бран каза, че този ден ще дойде, и предполагам, че трябва само да бъда малко по-търпелива. Върни се скоро при мене, господарю викинг.

Тя се надигна на пръсти и леко целуна устните му. После се обърна и хукна към залата.

Торн не се и опита да я спре. Докосна устните си с твърдата възглавничка на палеца и се усмихна.

12

— Предполагам, че се чувстваш доста добре сега.

Фиона трепна силно. Не допускаше, че Брита ще я чака да се върне в залата.

— Не знам за какво говориш — възрази Фиона.

— Ако не беше ти, сега Торн щеше да е мой годеник. Щяхме да се оженим много скоро.

— Ти се опита да го убиеш — изсъска Фиона.

— Беше грешка — натърти Брита. — Не съм имала намерение да го убивам. Бях му сърдита, защото се интересуваше толкова малко от мене и защото ме даде на брат си. Искях само малко да го разболея.

Фиона знаеше каква е работата, но реши да си държи езика зад зъбите, докато се намира в дома на Брита, и се закле, че няма да яде и пие нищо, което не е приготвила или поднесла със собствените си ръце. И да бъде нащрек. Никак не ѝ се искаше да стои тук, но трябваше да се справи, докато Торн се върне да я вземе.

Много се радваше, че и Тайра е тук. Брита веднага беше намерила работа на робинята, но все пак беше чудесно да вижда приятелско лице сред тълпата непознати, Фиона си спомни с ужас как Роло я опипваше в същата тази къща. Но господ се бе показал милостив. Торн беше оцелял, а Роло беше станал немощен благодарение на познанията ѝ за билките. Тя тръсна глава, сякаш да се отърве от неприятните мисли, и се съсредоточи в молитвите си.

Торн и отрядите на викингските ярлове пропълзяха пред гората до неприятелския лагер. Натъкнаха се на четирима стражи и ги обезвредиха бързо и чисто. Нашествениците спяха. Торн ги виждаше легнали на земята, увити в кожените си наметала, сложили оръжията близо до себе си. Броят им беше застрашителен, но Торн непоклатимо вярваше в силата на своите викингски бойци.

— Виждаш ли Туролф? — прошепна Роло, коленичил в мъха край Торн.

Той огледа внимателно лагера. Забеляза двама стражи, които обикаляха наоколо, но не видя брат си.

— Не. Много тъмно е, не виждам нищо зад огньовете.

— Може да са го отвели на някой от корабите си — предположи Роло.

— Да, може — допусна Торн. — Ще взема десет души и ще заобиколя откъм фиорда. Ако Туролф е на някой техен кораб, ще го открия. Ти и другите трябва да ме изчакате тук.

Роло изобрази усмивка под увисналите си мустаци.

— Нашествениците ще проклинат деня, в който са стъпили на наша земя. Намери брат си, Торн. Аз ще имам грижата за всичко тук.

Торн кимна и изчезна безшумно в тъмнината, за да подбере онези, които да тръгнат с него. Взе Улм, Арен и неколцина други от собствените си бойци. Заобиколиха спящите северняци и се насочиха към фиорда, но точно тогава зад тях внезапно се разнесе звън на оръжия. Само се огледа през рамо и се съсредоточи в задачата си — да намери Туролф и да го освободи.

Видя четири дракара да се полюшват върху вълните и наброи на палубите им около двадесет души стража. Той прецени, че десетте му бойци са равностойни на двойно по-многобройните нашественици.

Стиснал Кръвопиеца в едната ръка и боздугана в другата, Торн нададе викингския боен крясък и се втурна към неприятеля, размахвайки сръчно оръжията. Северняците го чуха и се спуснаха да отблъснат викингите. Битката беше свирепа и кръвопролитна. Чуваше се пукот на строшени кости, на земята падаха отсечени ръце и крака.

Арен се биеше зад гърба на Торн, Улм размахваше меча до него. Раниха леко Арен в главата, но той продължаваше да сече, без да обръща внимание на кръвта, капеща от раната му. Улм отби един смъртоносен удар и по свой ред нанесе страшна рана. Торн се биеше като побеснял, безпощаден като самото си име. Арен избърса кръвта, която се стичаше по очите му, и това за миг му попречи да види опасността, заплашваща Торн откъм гърба. Нашественикът нададе триумфален вик, замахна покрай Арен и мечът му се заби в незащитения гръб на Торн.

Болка и изненада се изписаха на обляното в кръв лице на Торн, когато размаха меча и едва не изгърбуши нападателя си. Това беше

последното, което направи, преди да се свлече безчувствен на колене и да падне по очи.

Улм го видя как пада и изрева яростно, за да подтикне хората си към още по-големи подвизи. Нашествениците отстъпиха пред противниците, които ги нападнаха с удвоени сили, и скоро свирепите викингски бойци избиха северняците до крак. Торн не видя поражението на враговете си, защото лежеше безчувствен и кръвта бавно напускаше тялото му.

— Свърши се, Торн — каза Улм, коленичил в калта край него. — Всички са мъртви.

— Туролф? — изрече едва-едва Торн.

— Арен претърсва корабите. Ако е тук, ще го намерим.

Арен намери Туролф вързан и със запушена уста под палубата на флагманския кораб. Беше отслабнал от глада и боя, но с изключение на една рана на бедрото, която вече зарастваше, като че ли му нямаше нищо.

— Защо си тук? Мислех, че си отплавал с Торн — каза Туролф, когато Арен смъкна превръзката от устата му.

— Бяхме се отдалечили на три дни път, но се върнахме — каза Арен, докато му помагаше да се изправи.

— Какво ви накара да се върнете?

— Фиона ни предупреди. Имала видение, че северняци нападат къщата ви, и накара Торн да обърне корабите. Улм ни посрещна в селото и разказа какво е станало.

— Северняците лагеруват наблизко — каза Туролф. — Ще трябва цяла викингска армия, за да ги победи. Къде е Торн?

— Роло и околните ярлове ни дойдоха на помощ. В момента се бият с нашествениците. Торн е тежко ранен, има опасност за живота му, ако не му помогнем. Можеш ли да вървиш?

— Да. Раната ми е лека. Ами ти? Цялото ти лице е в кръв.

— Нищо ми няма. Безпокоя се за Торн.

Туролф веднага видя брат си. Той лежеше на земята, заобиколен от Улм и оцелелите в битката. Туролф си проби път и веднага се озова до него. Коленичи и смръщи вежди, като видя огромната локва кръв под тялото на Торн. След малко Роло и останалите викинги се зададоха с победни викове откъм гората.

Торн още беше в съзнание, макар че силите му бързо отпадаха. Видя Туролф да се навежда над него и се насили да се усмихне, но усмивката веднага премина в болезнена гримаса.

— Радвам се, че дойдохме навреме — изрече той със стиснати зъби. — Роло и другите са...

Зърна Роло до рамото на Туролф.

— Прогонихме оцелелите нашественици.

— Дръж се — каза Туролф. — Ще намерим лечител да те излекува.

— Фиона — прошепна Торн с последен дъх.

Тя беше единственият човек, който знаеше как да го спаси.

— Направете носилка — разпореди се Туролф. — Ще отнесем брат ми у дома.

— Домът ти е унищожен — напомни му Роло. — Занесете го у нас, в залата, Фиона и Брита ще се погрижат за него.

Туролф изруга ядно.

— Никак не ми харесва да поверя живота на брат си на магьосница и убийца.

— Нямах избор — заяви раздражено Роло. — Фиона е лечителка. Познава билките и лекарствата и може да спаси живота му. А Брита се разкайва за неразумната си постъпка. Никога не е имала намерение да убива Торн.

— Добре де, добре — съгласи се намусено Туролф.

— Остави съмненията. А Фиона да си гледа брат ти по живо, по здраво. Склонен съм да се съглася с преценката ти. Тя наистина е магьосница.

Направиха носилка и викингите тръгнаха бавно към дома на Роло. Бяха превързали раната на Торн, за да не кърви, но той беше толкова блед, че малцина вярваха, че ще понесе пътуването.

Фиона усети мига, когато Торн бе повален. Почувства как я пронизва остра болка, падна на колене с проточен вик, обгърна раменете си с ръце и се залюля напред-назад.

Тайра я видя и се втурна към нея.

— Фиона, какво става? Да не си болна?

И тя се опита да я изправи на крака.

Фиона отблъсна ръцете на момичето, продължавайки да се люлее напред-назад, а болката в нея не стихваше.

— Торн. Нещо се е случило с Торн. О, господи, той е мъртъв. — Тя вдигна обляното си в сълзи лице. — Не, не е мъртъв, но е много близо. Много близо.

— Няма откъде да знаеш — каза Тайра. — Седни. Ще ти донеса малко бира. Толкова си бледа, че ме плашиш.

Фиона позволи на Тайра да я изправи и да я настани на близката пейка. След това робинята отиде да потърси бира.

— Какво видя този път, магьоснице? — запита Брита с пренебрежителен тон.

— Има много ранени — каза Фиона, без да обръща внимание на сарказма на Брита. Посегна под пейката за сандъчето си с лекарства, което беше донесла от дракара на Торн, и въздъхна облекчено, намирайки го непокътнато. — Ще трябва отделна стая за Торн. Мога да лекувам другите в залата.

— За какво, в името на Один, ми говориш? — запита Брита. — Старата Матилда винаги е лекувала ранените ни; няма нужда да си даваш труд.

— Сама ще лекувам Торн, — настоя Фиона.

Брита се намръщи.

— Какво те кара да смяташ, че Торн е сред ранените?

Фиона потръпна и затвори очи.

— Знам го.

Брита бавно се дръпна с напрегнато и изплашено лице. Обърна се и избяга.

Докараха ранените на следващата сутрин. Фиона трепереше, но се владееше и изтича да ги посрещне. Погледна побелялото лице на Торн и разбра, че няма време за губене.

— Има приготвена стая за него — каза тя и отпрати носачите към една опразнена спалня. — Внимавайте.

— Не можеш да направиш нищо за него — намеси се рязко Туролф. — Не е помръднал и не е казал и една дума, откакто тръгнахме насам.

— Как можа да се случи това?! — обърна се Фиона към него. — Торн е отличен боец. Твърде сръчен, за да позволи да го изненадат.

— Никой не е безсмъртен — отвърна Туролф. — Торн ще умре със смъртта на воина, точно както би искал. Поразен в битка, с меч в едната ръка и боздуган в другата. Това е смърт, достойна за викинг.

Фиона се надигна на пръсти и изгледа сурово Туролф.

— Не говори така, сякаш вече го няма. Няма да го оставя да умре, чуваш ли ме? Погрижи се за другите ранени; аз ще гледам Торн.

И тя се обърна и тръгна след мъжете, които носеха носилката му.

Торн не издаде и звук, когато го положиха по корем. Фиона взе един нож и умело разреза подгизналите от кръв дрехи. Тайра донесе леген с гореща вода и чисти парцали. Фиона се порови из сандъчето с лекарства, намери вързопчето с билки и ги пусна във водата. Почака няколко минути, за да се накиснат добре, и започна да почиства и дезинфекцира раните на Торн с настройката.

— Няма да умреш, господарю викинг — прошепна му тя на ухото, докато отмиваше кръвта и мръсотията.

Потръпна смутено, когато натисна мястото около раната и от грозната дупка избликна гной.

Тя започна трескаво да изстиска гноята и да почиства и дезинфекцира раната с различни билки. После поръси направо в нея семена от копър, за да ускори заздравяването. След ден-два, с божията воля, след като инфекцията отминеше, щеше да съшие краищата. А засега я покри с чисто платно, напоено с отвара от невен, и започна да се моли Торн да оздравее.

На следващия ден нямаше почти никаква промяна в състоянието на Торн. Беше загубил много кръв и Фиона реши, че му трябва нещо за възстановяване на загубата. Прати Тайра да набере бял равнец и му свари ободряващ чай. Започна да му го дава на малки глътки, докато той не изпи достатъчно според нея количество.

Когато го втресе, тя помоли да ѝ донесат листа и кора от върба, за да изстиска от тях сок, който да намали треската и болките му.

След два дни се усети магическото действие на семената от копър и отварата от невен. Инфекцията си бе отишла като по чудо, раната беше цялата розова и чиста, Фиона грижливо заши зеещите краища. Сега Торн имаше още един белег, който да прибави към внушителната си колекция. Но макар че тя бе употребила всичките си знания и умения, той не идваше в съзнание.

След като направи всичко, което ѝ беше по силите, Фиона остави Тайра да бди над Торн и отиде в залата да види останалите ранени. Матилда, старица с ограничени лечителски умения, се беше погрижила за повечето от тях, но от нейните методи може би щеше да има повече вреда, отколкото полза. Фиона направи каквото можа, за да поправи щетите от действията на Матилда, и се върна при Торн, но беше толкова изтощена, че заспа, както си седеше на пейката до сламеника му.

Събуди се със силно трепване, когато в стаята влезе Туролф.

— Отивам заедно с Роло на алтинга — каза той, докато гледаше с тъга неподвижното лице на Торн.

— Поне изчакай Торн да се събуди — каза Фиона с едва доловима строгост в гласа.

— Няма изгледи да се събуди — отвърна Туролф. — Но ще се върна след алтинга, за да го изпратя както подобава към Валхала. Сигурно беше, че ще умре, още преди да напуснем бойното поле. Ти само удължаваш пътуването му към Валхала с твоите магии. — И той махна нетърпеливо с ръка. — Остави ме насаме с брат ми. Искам да се сбогувам с него.

Фиона изчака отвън, докато Туролф говореше нещо на Торн на родния си език. След малко той излезе, без да я погледне и без да ѝ каже нито една дума.

След малко при болния влезе Брита и сбърчи нос при вида на кървавите превръзки, които Фиона току-що беше сменила.

— Ще оживее ли? — запита тя. — Туролф май не мисли така. Дори Роло смята, че Торн ще умре. Брат ми отиде с Туролф на алтинга. Ако не беше ти, сега старейшините на алтинга щяха да ме омъжат за Торн. А ето че Роло трябва да ми търси нов съпруг.

Фиона отвори уста, за да отговори както се полага, но се стресна от стона на Торн. Побърза към него с набърчено от тревога чело. Това беше първият звук, изтръгнал се от устата на ранения, откакто го бяха донесли.

— Чуваш ли ме, Торн? Време е да се събудиш.

— Само си губиш времето — каза Брита и царствено се отправи към вратата.

Изтощена, угрижена и ядосана от пренебрежителното поведение на Брита, Фиона загуби самообладание.

— Ти си една отмъстителна кучка, Брита. Не те е грижа за никого освен за тебе самата, а когато нещата не стават така, както ги искаш, прибягваш до коварство, за да си отмъстиш. Нямах никаква съвест. Не те е грижа дали Торн ще оживее или ще умре.

— *А тебе пък* защо те е грижа? — подразни я Брита. — Торн те взе за робиня, а после те направи своя курва. Не го е грижа какво ще стане с тебе. Вече си му омръзнала. Всички знаят, че магията ти го държи вързан за тебе.

Лицето на Фиона почервения от ярост, вените на челото ѝ се издуха. Беше толкова ядосана, че цялата трепереше. Изведнъж стаята започна да се люлее пред очите ѝ. Повдигаше ѝ се неудържимо и тя бавно се свлече на пода.

Брита изгледа безстрастно неподвижната фигура на Фиона. После повика Тайра да се погрижи за господарката си.

— Тя има нужда от почивка — заяви Тайра, докато ѝ вееше с престилката си. — В истинско легло. Преуморена е от усилията да спаси живота на Торн.

— Отнесете я в стаята на Роло — каза Брита и хвърли странен поглед към припадналата. Умът ѝ работеше трескаво, докато премисляше различните възможни причини за припадъка. Ако подозренията ѝ се окажеха верни, съзираше начин да използва положението на Фиона в своя полза. — Ще пратя Матилда да се погрижи за нея.

— Аз ще се погрижа за моята господарка — възрази упорито Тайра.

Не и се искаше онази мърлява старица да пипа Фиона.

— Не. Матилда разбира от тези неща. Ти остани при Фиона. Ще пратя хора да я отнесат в стаята на Роло.

Тайра беше принудена да излезе от стаята, докато старата знахарка преглеждаше Фиона. Тя знаеше, че господарката ѝ не би позволила никой да я докосне, ако беше в съзнание, но сега бе изпаднала в блажено неведение относно краткия, но доста осезателен преглед на Матилда. Когато старицата си тръгна, Тайра я събуди, като размаха едно изгорено перо под носа ѝ.

Брита повика Матилда в стаята си. Когато старата жена влезе вътре, Брита я изгледа въпросително.

— Носи дете — изрече с уверен тон Матилда.

— Сигурна ли си?

— Да. Утробата ѝ расте.

— Можеш да си вървиш, Матилда — махна с ръка Брита.

Когато старицата си тръгна, младата жена остана замислена в стаята си. Питаше се чие ли е това дете. Фиона изобщо знае ли за него? Смяташе, че тъй като Фиона е била интимна и с Роло, и с Торн, не може да знае със сигурност кой е създал детето. Устата ѝ се разкриви в грозна усмивка. Вече притежаваше сведения, които имаше намерение да използва както трябва.

Фиона сбърчи нос и извърна глава от отвратителната воня на горено перо.

— Събуди се, Фиона — подкани я Тайра.

Клепачите ѝ потрепнаха.

— Какво стана?

— Припадна.

Фиона се намръщи, когато осъзна, че е настанена в леглото на Роло. Потръпна от отвращение.

— Защо съм тук?

— Брита каза да те донесат в стаята на Роло. После ме накара да изляза и повика старата Матилда да те прегледа.

— О, господи!

Фиона не можа да не изстене при мисълта, че старицата е опипвала тялото ѝ.

След малко в стаята влезе Брита, а полите шумоляха около глезените ѝ.

— Остави ни — нареди тя на Тайра. — Искам да говоря с Фиона насаме.

Тайра погледна към Фиона, видя я да кимва леко и нерешително излезе от стаята.

— Знаеш ли защо припадна? — запита рязко Брита.

— Да, ясно ми е — отвърна с равен глас Фиона.

— Чие е детето?

Нахалният въпрос остави Фиона без думи.

— Спала си и с Роло, и с Торн — предизвика я Брита. — Знаем със сигурност, че Роло е спал редовно с тебе, докато беше тук. Слугите

го потвърдиха, както и той самият. Питам се как ли ще приеме Торн тази новина, ако оживее.

Фиона се опита да стане, но падна безпомощно върху възглавниците, защото главата ѝ се замая.

— Не ставай от леглото — нареди Брита. — Тайра ще се грижи за Торн, докато бъдеш в състояние да се върнеш при него.

Фиона нямаше избор. Беше твърде слаба и изтощена, за да стане от леглото. Отпусна се с въздишка и затвори очи. Като се наспи добре, ще може да се справи с коварните интриги на Брита. Тази жена се държеше твърде добре с нея, за да ѝ вярва.

Торн отвори очи за светлината на деня. Твърде много го болеше, за да е във Валхала, затова предположи, че е още жив. Устата му беше суха като пясък, чувстваше отвратителен вкус. Видя Тайра, задрямала на пейката наблизо, и отвори уста, за да поиска бира. Успя да издаде само някакъв стон, който беше по-скоро животински, отколкото човешки. Това обаче беше достатъчно, за да събуди Тайра, която побърза към него и поднесе канче с бира към устните му, а той започна жадно да я гълта.

— Значи, оживя все пак — каза Брита, когато се вмъкна в стаята и се изправи до леглото му. — Стори ми се, че чух шум. Можеш да излезеш, Тайра, аз ще се справя тук. В края на краищата — пусна тя умелата лъжа, — вещите ми грижи върнаха Торн от ръба на смъртта.

— Но... — възрази Тайра.

— Върви — заповяда Брита и избута момичето от стаята. Когато Тайра се отдалечи, тя се приближи с мила усмивка към леглото на Торн.

— Слава на Один, че се събуди — изрече тя и отмахна един кичур коса от челото на болния. — Ужасно се безпокоях.

— Ти си се грижила за мене? — изрече Торн със слаб глас.

Умът му беше още замаян от боледуването, иначе щеше да се сети, че Брита не притежава никакви лечителски познания.

— Да — потвърди тя. — Аз единствена вярвах, че ще оцелееш. Туролф вече беше подготвил изпращането ти във Валхала. Какво мога да направя за тебе, Торн? Искам да измоля прошка за всички мъки, които ти причиних. Можеш ли да ми простиш?

Торн се намръщи. Не можеше да мисли ясно, нито пък можеше да повярва, че Брита е стояла при него през най-страшните му часове. Къде беше Фиона? Нима беше отказала да го лекува? Искаше му се да си спомни нещата по-ясно.

— Фиона — успя най-накрая да изпъшка той.

Усмивката на Брита стана рязка като бръснач.

— Тя е болна.

— Болна? Но... как? Защо?

— Носи детето на Роло — изрече триумфално Брита.

Торн помисли, че не е чул правилно. Брита каза, че Фиона носела детето на Роло?

— Не...

Той затвори очи и потъна в сън.

— О, да, Торн Безмилостни — изрече Брита с наслаждение. — Познавам те. Много си горд, за да приемеш детето на друг мъж. Какво ще правиш сега, надменен викингски боецо?

Смехът ѝ се разнесе като отровен облак над спящия мъж.

Фиона се втурна в стаята на Торн минути след като Брита излезе оттам. Тайра ѝ бе казала, че Торн се е събудил, и тя измъкна от леглото изтощеното си тяло, за да го види с очите си. За съжаление, когато дойде, той отново беше заспал. Но този път тя щеше да остане при него. Докато го чакаше отново да се събуди, донесе гореща вода, изми го и го обръсна. Когато свърши, се отпусна на пейката да си почине. След малко Торн отвори очи и веднага я видя.

— Какво правиш тук? — изхърка той с глас, ръждясал от продължителното мълчание.

Обвинителният му тон я стресна.

— Добре дошъл — каза тя нежно. — Ако не беше лечителското ми умение, отдавна щеше да пируваш във Валхала.

Торн изглеждаше доста объркан.

— Брита каза, че си била много болна, за да се грижиш за мене. Накара ме да повярвам, че нейните познания са ми спасили живота.

— Значи си много объркан, ако ѝ вярваш — навъси се Фиона. Изглежда ли ти на лечителка? До вчера дори не стъпваше тук, за да види какво става с тебе.

Истината в думите на Фиона го заслепи. Наистина беше много объркан, за да повярва, че Брита умее да лекува. Това, че беше жив, го

дължеше единствено на Фиона и на огромните ѝ познания за лекарствата. За какво друго го беше излъгала Брита?

— Мислиш ли, че ще можеш да хапнеш нещо? — запита Фиона и погледът ѝ обгърна изтощеното му тяло. — Сипвах ти течности в устата, но не успях да ти дам почти никаква храна.

— Мога да изям и кон — каза Торн съвсем сериозно.

— Ще започнем със супа и хляб, да видим как ще се справиш — и тя се обърна, за да излезе.

— Фиона, почакай.

Тя се извърна в недоумение към него.

— Да?

Той изглежда внимателно лицето ѝ, забеляза, че е бледа и измъчена.

— Брита каза, че си болна.

Фиона се изчерви и отмести поглед.

— Нищо ми няма.

Възнамеряваше да му каже за детето, но чак когато той си възвърне властта над сетивата си.

Погледът на Торн се плъзна по тялото ѝ и се задържа на плоския ѝ корем.

— Носиш ли дете?

Фиона замръзна. Какво му е казала Брита? Само тя можеше да узнае подобно нещо. И вирна предизвикателно брадичка.

— Да.

— Прав ли съм да смятам, че детето е от Роло?

Фиона рязко си пое дъх. Брита вече беше пръснала отровата си, помисли тя с огорчение. Как може Торн да вярва на лъжите ѝ? Не заслужаваше никакъв отговор и тя нямаше да му отговори. Може би ако престанеше да му обръща внимание, той щеше да разбере колко глупаво постъпва.

— Сега се връщам с бульона — каза тя сухо.

— Няма ли да отговориш на въпроса ми? Чие дете носиш?

— Твоето.

— Лъже! — извика Брита, която влезе в стаята тъкмо навреме, за да чуе отговора на Фиона. — Тя беше курва на Роло. Детето е от брат ми. Самият той ми каза, че е спал с нея — няма да ме лъже.

Торн затвори очи, за да избяга от болката, която носеха думите на Брита. Разумът му вече беше достатъчно ясен, за да разсъди, че Фиона не е имала избор, но въпреки това го заболя. Бяха я дали на Роло против волята ѝ и тя е трябвало да му служи в леглото. Това, от което наистина го болеше, бяха нейните лъжи. Защо продължаваше да отрича, че е била любовница на Роло? Макар да знаеше, че тя е приемала Роло в себе си, той още я искаше. Нито гордост, нито отвращение, нито гняв — нищо не беше отслабило нуждата му да я притежава. Наистина беше омагьосан. Щеше да трябва магия, дори по-силна от тази на Фиона, за да разкъса мрежата, която тя бе изплела около сърцето му.

— Лъжите на Брита са напоени с отрова — нападна я Фиона. — Вярвай ѝ, ако искаш, господарю викинг, това вече не ме интересува. Само ми направи едно добро. Отведи ме у дома, за да родя там детето си.

— Не съм в състояние да те водя където и да било — изрече навъсено Торн. — Знам, че си ми спасила живота. Благодарен съм ти.

Фиона сви рамене.

— Това умея да правя най-добре.

Торн я изгледа, видя колко е изтощена и почувства вина, задето е станал причина за преумората ѝ.

— Нека някой друг да ми донесе храната. Ти върви да си легнеш. Всеки момент ще припаднеш, а аз трябва да помисля. Умът ми твърде дълго бездействаше.

— Много добре — каза Фиона и въздъхна. — Бран каза, че няма да е лесно, но никога не съм предполагала колко трудно ще е в действителност.

— Кое е трудното? — запита Брита любопитно.

— Да накарам Торн да разбере, че ме обича — каза Фиона, излизайки от стаята.

— Това е магия! — нападна я Брита, прибирайки полите си, докато другата минаваше край нея. — Тя ти е направила любовна магия.

— Да — измърмори Торн с отпаднал и примирен глас. — Точно това е направила.

Торн започна да се възстановява още откакто се върна в съзнание. Всеки ден се чувстваше по-добре от предишния. Фиона продължаваше да лекува раните му въпреки неговото недружелюбно настроение и мълчаливостта му. Тя знаеше, че това се дължи на неговото убеждение, че го е излъгала относно интимните си отношения с Роло. За съжаление отказът ѝ да обсъжда това с него не бе подобрил отношението му към нея. Тя вече беше казала всичко, което имаше да казва по тази тема. А упоритият Торн трябваше да смели всичко в ума си.

Междувременно Фиона се чувстваше много нещастна. Бащата на детето ѝ се държеше като ревнив глупак, а бившата му годеница се чудеше как да я провали на всяка крачка. Не минаваше ден, без Брита да припомни на Торн, че Фиона е била любовница на Роло, и без да твърди, че тя не би могла да знае със сигурност кой е бащата на детето ѝ. Освен това положението ѝ се утежняваше и от сутрешните ѝ неразположения. Стомахът ѝ просто отказваше да приема храна.

Една сутрин Фиона се изненада, когато отиде в стаята на Торн, за да смени превръзката му, и го намери прав до леглото да прави упражнения за краката.

— Не трябва да ставаш още — смъмри го тя.

Торн я изгледа унищожително.

— Не съм някой слабак. Няма да мине много време и ще започна да се упражнявам с меч и боздуган.

— Мъже — изфуча ядосано Фиона. — Не мислите ли за нищо друго освен за битки?

— Мислим и за други неща — каза Торн и я погледна предпазливо. — Вече би трябвало да си добре запозната с нуждите и желанията на мъжете.

— Да — съгласи се равнодушно Фиона, — ти ме научи добре, господарю викинг.

Погледът му се плъзна по ханша ѝ и се спря на още плоския ѝ корем.

— Как е бебето?

— Интересува ли те?

— Може и да е мое, нали?

— Да, със сигурност е твое — съгласи се Фиона зарадвана.

— Изглеждаш бледа. Храниш ли се добре? Брита притеснява ли те? Много си слаба за жена, която носи дете.

Фиона скри усмивката си. Торн можеше да говори каквото си иска. Но *наистина* се интересуваше от нея. Просто беше твърде упорит, за да го признае, и твърде горд, за да повярва, че Роло наистина не е спал с нея.

— Добре съм, само дето почти постоянно ми се гади. Колкото до Брита, гледам да не ѝ позволявам да ме тревожи.

— За съжаление, ще трябва да поостанем тук. Аз още не съм в състояние да тръгна на дълго плаване, а и зимата приближава, така че няма да е разумно да потеглим сега. Точно сега никъде не можем да ходим. Туролф вероятно ще възстанови имението, но няма да иска да те вижда в къщата си.

— Сигурен ли си, че не можем да потеглим, преди да дойде зимата? Искам да родя детето си у дома.

— Трудно ще бъде да намеря хора, които да пожелаят да тръгнат на дълго плаване по това време на годината — каза Торн. — Вятърът може да ни отклони от курса. Може да се случи какво ли не. — Той стисна устни. — Може би трябва да помолиш Роло, ако той е склонен да рискува живота на детето си в пътуване по море.

Фиона побледня. Думите на Торн ѝ подействаха като удар в корема. Тя притисна ръка към устата си и избяга. Успя да мине през залата, влезе в умивалнята и там избълва закуската си. Когато понечи да излезе, видя Торн да стои до нея и да ѝ подава вода. Пое я с благодарност и няколко пъти изплакна устата си.

— Колко ще продължи това? — запита Торн.

— Кое? — отвърна с въпрос Фиона. — Все някога ще спре.

Тя се опита да мине покрай него, но той ѝ препречи пътя.

— Къде отиваш?

— Там, където ти няма да бъдеш.

— Ела в стаята ми. — Той като че ли залитна и Фиона разбра, че не е толкова укрепнал, колкото искаше да се представя пред околните. — Искам да говоря с тебе.

— Ти каза повече, отколкото бих искала да чуя, но ще ти помогна да стигнеш до стаята си. Достатъчно дълго беше на крак като за първи ден. Облегни се на мене.

Торн прикри усмивката си.

— Още не можеш да поемеш тежестта ми на раменете си. Мога и сам да се справя.

И за да покаже, че силата му се е възвърнала, той я сграбчи за ръката и буквално я завлече в спалнята си.

— Щом съм тук, мога да сменя превръзката ти и да махна конците — каза Фиона сухо. — Свали си туниката.

Торн се подчини. Под дрехата нямаше нищо, нищо не прикриваше слабините му. Беше великолепен. Погледът ѝ се плъзна по цялото му тяло, мощно въпреки раната и продължителната липса на физически упражнения. Талията му беше тясна като за такъв едър мъж, по мускулестите му бедра и прасци се очертаваха изпъкнали жили. Очите ѝ се спряха на възбудената му мъжественост и веднага литнаха нагоре.

— Какво очакваше, като ме погледна така? — запита Торн, когато забеляза пламналите ѝ бузи.

— Как е възможно? Само преди дни беше на косъм от смъртта.

— Жизнените ми сили са огромни. Или пък магията ти ми е помогнала.

И той посегна да я прегърне.

Фиона се дръпна.

— Не. Още не си достатъчно добре. Гърбът ти...

— Не се любя с гърба си. Искам те, Фиона. Нищо не се е променило. Нито това, че Роло може да е баща на детето ти, нито това, че ме излъга, като каза, че не си спала с него. Аз те притежавах пръв; нищо няма да промени това.

— Но аз не те искам, господарю викинг — заупорства Фиона. — Никога през живота си не съм лъгала. Обърни се, за да почистя раната ти.

Торн изруга през зъби и обърна гърба си към нея. Не трепна нито веднъж, докато Фиона внимателно изваждаше конците и покриваше

раната с чиста превръзка.

— Вече можеш да облечеш туниката — нареди тя рязко.

Той се обърна и посегна към нея. Тя едва се измъкна от прегръдката му.

— Ти си моя съпруга — напомни ѝ Торн. — Тъкмо ти настояваше, че още сме женени според християнския закон.

— Защо още ме искаш, щом вярваш, че нося дете от друг мъж?

Изречението на Торн стана свирепо, сякаш отговорът ѝ не му хареса.

— Това е лудост. Нищо не мога да направя. Искам те така, както искам въздуха. Не мога да живея и без двете.

Фиона изпусна остро дъх. Викингът не преставаше да я учудва. Почти си призна, че я обича, а след миг я обвини в лъжа. Тя проявяваше неизмеримо търпение спрямо него, но ако той си останеше същият упорит викинг, тя щеше да отправи предизвикателство към Съдбата и да забрави, че Торн Безмилостния е определената за нея сродна душа.

— Имам работа — каза тя и се измъкна, преди той да посегне отново към нея. — Ще приема извинението ти, когато се осъзнаеш.

— За какво трябва да се извинявам? — викна той след нея.

— Защото си все същото непоправимо същество — подметна тя през рамо, преди да затвори вратата под носа му.

Торн навлече туниката си и се отпусна на леглото. Беше изцедил последните си сили, но не искаше да го признае пред Фиона. Трудно му беше да признае слабостта си, когато цял живот беше минавал за силен мъж. Усмихна се на себе си. Би могъл все пак да намери сили да се люби с нея, стига да му беше позволила. В името на Один, колко красива беше тя, помисли Торн. Сенките под очите и хълтналите бузи по-скоро подчертаваха крехката ѝ красота, вместо да я развалят. Виолетовите ѝ очи щяха да го преследват цяла вечност. Всичко у Фиона беше магия.

Торн се запита как ли ще изглежда тя с издут корем. Без съмнение, бузите ѝ ще се закръглят и лицето ѝ ще светне с онази изключителна красота, присъща на бъдещите майки. Тази мисъл го стресна. Дали детето ще прилича на Роло, запита се той. Само ако Фиона се беше съгласила да признае, че му е била любовница, той би

могъл да ѝ прости. А ако детето прилича на Роло или на Брита, винаги може да го даде на Роло да го отгледа.

Почти се засмя на тази невъзможна мисъл. Фиона никога нямаше да изостави детето си, независимо кой е баща му. Представи си я как държи бебето до гърдите си и се стресна от копнежа, който усети в същия миг. После картината избледня, заместена от образа на Роло, който смуче гърдата на Фиона и я кара да креци в екстаз. Овладея го ярост, но не можеше да направи нищо, за да я обуздае. Още я искаше. Магьосница. Изкусителка. Любовница на Роло. Нямаше никакво значение. Фиона беше негова. Така му беше казал старият мъдрец Бран.

Фиона искаше той да я обича.

Можеше ли? Способен ли беше да обича една жена, която може би носеше дете от друг мъж? Наистина не знаеше. Но нямаше да му бъде трудно да се люби с тази омайна жена.

* * *

Торн продължи да се възстановява. Почти не виждаше Фиона, с изключение на редките случайни срещи или когато тя идваше в стаята му, за да смени превръзките. Една сутрин, когато още не беше станал, Брита влезе в стаята му.

— Буден ли си, Торн?

— Да.

— Наистина нямахме възможност да поговорим насаме, откакто започна да оздравяваш. Тази магьосница винаги е наблизко и подслушва какво си говорим.

— Не знам да има нещо, което трябва да обсъждаме — каза Торн. — Благодарен съм на тебе и Роло, задето ни подслонихте. Но не мога да забравя, че се опита да ме убиеш и почти успя.

Брита коленичи край леглото.

— Бях извън кожата си от ревност. Искях тебе за съпруг, не Туролф. Тогава ти доведе тази вещица и ме заряза. Кълна се, никога не съм искала смъртта ти.

— Даде ми отрова — изрече рязко Торн.

— Не знам нищо за билките. Това беше грешка. Нямах представа, че толкова малка доза може да убие човек. Ти ме оскърби като жена, когато ме даде на Туролф. Исках само да те накажа, да те поразболея, но не и да те убивам. Ти си силен мъж, Торн, никога не съм очаквала, че може толкова сериозно да се разболееш. Можеш ли да ми простиш?

Торн въздъхна тежко.

— Стига, Брита. Жив съм. Ти великодушно ми предложи гостоприемството си и заради това ти прощавам, но никога повече няма да ти се доверя.

— Кълна се, че вече никога няма да направя нищо, с което да ти навредя — каза разпалено Брита. — Не можем ли да започнем оттам, където бяхме стигнали, преди да се появи Фиона? Искам да бъда твоя съпруга, Торн.

— Имам си съпруга.

Брита се изсмя презрително.

— Не ти е присъщо да вземаш остатъците от друг мъж. Ще чувстваш ли същото, когато детето на Роло започне да надува корема й?

— Бебето може да е мое.

— Така е — съгласи се Брита. — Но аз се съмнявам. Фиона зачена едва след като Роло беше с нея. Някога питал ли си се защо той толкова лесно се отказа от нея?

— Не иска да се бие с мене — отсече Торн.

— Брат ми да не иска да се бие? — избухна презрителният смях на Брита. — Той никога не се отказва от двубой. Не, Торн. Фиона му омръзна. Слугите казваха, че спял с нея винаги щом му се приисквало — и денем, и нощем. Предишните му любовници ми казаха, че не бил нежен с жените. Никой обаче не е чул Фиона да се оплаква. Допадала й е сигурно грубостта му, затова не е протестирала, когато е лягал с нея. Ако не ми вярваш, питай слугите. Роло спомена, че Фиона се опитала да му направи черна магия. Сигурно се е отказал от нея, защото се е уплашил от магиите й.

— Какво му е направила Фиона? — запита Торн. — Как го е омагьосала?

Брита сви рамене.

— Той нищо не ми е разказвал. Продай я на някой роботърговец, Торн, преди отново да се е случило нещо лошо. Баща ти е мъртъв, домът ти е унищожен — все заради Фиона. Тя носи само нещастия и смърт.

В думите на Брита имаше смисъл. Почти всичко, което тя каза, беше истина или близо до истината.

— Не мога да продам жената, която носи моето дете.

— Никога няма да си сигурен — намекна коварно Брита. — Нямаш нужда от Фиона.

Тя се наведе, докосна устните му и прокара изпитателно език по ръба им.

Торн замря, когато тя се плъзна върху него. Не я желаше, но искаше да разбере дали тя може да го възбуди така силно, както успяваше Фиона. Когато езикът на Брита поиска да се вмъкне в устата му, устните му се открянаха, приемайки нейното предизвикателство. Ръцете му започнаха да бродят по тялото ѝ, сравнявайки го с нежните извивки на Фиона.

Брита беше висока жена с едър кокал, пълни гърди и доста надарена. Беше яка руса хубавица, тъкмо жена, на каквато всеки викингски боец би се възхитил. Щеше лесно да ражда деца и с охота да се бие рамо до рамо с него, ако стане нужда. Но не беше чернокосата магьосница с виолетови очи на име Фиона.

Брита пхна ръка между двамата и хвана члена му. Торн изстена, усещайки как се втвърдява и запълва шепата ѝ. Не желаше тази жена, но все пак беше мъж. Мъж, който дълго време не беше имал жена. Тялото му реагира несъзнателно, а Брита беше достатъчно хитра, за да се възползва от принудената му ерекция.

— Няма нужда да правиш нищо — прошепна тя в ухото му. — Нека го направя вместо тебе.

Тя повдигна туниката си и се притисна към слабините му.

Торн усети колко е топла и влажна, но не можа да изпита нито частица от въодушевлението, което усещаше с Фиона. Сякаш Фиона го беше привързала към себе си с магическа нишка, която никога нямаше да се скъса.

— Помогни ми да ти вдигна туниката — изпъшка Брита в ухото му. — Искам да ти дам моята девственост.

Преди Торн да успее да отговори, че не иска нейната девственост, че изобщо не я иска, видя Фиона застанала на вратата с широко отворени очи, в които се четеше отчаяние.

— Повече не го прави — изръмжа той, отблъсквайки грубо Брита. — Не те искам.

— Защо предпочиташ курвата на брат ми пред мене? — изкрещя Брита, изливайки яда си. — Ти ме искаше, усетих го. Държах те в ръката си. Знам какво значи един мъж да се втвърди.

Торн скочи от леглото, забравяйки за раната си, но внезапно усети как нещо в него се дърпа и се къса. Без да обръща внимание на болката, той затича подир Фиона. Залата беше празна, имаше само няколко слуги. Забеляза Тайра и я запита виждала ли е Фиона.

— Не. Аз бях в склада. Станало ли е нещо с нея?

Торн не отговори и хукна навън в студения септемврийски въздух. Намери Фиона да повръща в тревата. Донесе вода от кладенеца и остана да я наблюдава внимателно, докато тя плакнеше устата си и се миеше. Когато ръцете му я обгърнаха, тя сърдито ги блъсна настрана.

— Не ме докосвай! Махай се! — Гласът ѝ звучеше почти вбесено. — Не мога да остана в една къща с любовницата ти.

И затрепери — не само от студ.

— Изстинала си. Влез вътре.

— Няма! Как можа?!

— Нищо не съм направил, Фиона. Не е каквото си мислиш.

Тя го изгледа с безмълвен упрек.

— Не е ли? Не повика ли Брита да утоли страстта ти, когато аз отказах да легна с тебе?

— Не съм викал Брита. Тя не е жената, която искам. Магията, която си ми направила, е много силна, Фиона. Не искам друга жена, само тебе. Ако беше дошла малко по-късно, щеше да ме видиш как отпращам Брита — обясни ѝ той.

Привлече я към себе си. Фиона започна да се противи, заблъска го с юмруци. Торн изведнъж я пусна и се олюля, болезнена гримаса изкриви лицето му. Когато се обърна, за да потърси опора, Фиона видя едно кърваво петно, избило на туниката му.

— Боже господи, какво си направил?

— Нищо — махна той с ръка.

— Раната ти пак кърви. Какво си направил, че да се отвори?

— Казах ти, няма ми нищо — отвърна той леко ядосан.

— Ела вътре. Трябва ми сандъчето с лекарства.

Торн не помръдна. Не беше дете, за да му заповядват. Но когато Фиона положи меката си длан в неговата загрубяла шепа и го дръпна към къщата, войнственото му настроение се изпари. Тя го отведе в стаята му накара го да легне на леглото и затърси в сандъчето с лекарствата.

— Свали си туниката — заповяда му тя с рязък тон. Когато намери каквото търсеше и се обърна пък към Торн, той лежеше гол по корем. Този път тя си заповяда да не се разсейва от гледката на голото му тяло. Придърпа завивката върху краката и хълбоците му и се насили да задържи погледа си само върху раната на гърба му.

— Отворил си раната. Пак кърви, но не изглежда сериозно. Малко мехлем от невен и нова превръзка ще свършат работа.

— Казах ти, нищо ми няма — настоя Торн, губейки търпение.

Понечи да се обърне, но тя го бутна да легне пак.

— Стой мирно.

Той почувства меката хладина на мехлема да докосва кожата му, после усети по-грубата повърхност на превръзката, докато Фиона увиваше ивица плат около гърдите му, за да задържи плата с мехлема на място.

— Добре — каза тя, отстъпи и заоглежда превръзката. Издаде лек вик, когато Торн внезапно се обърна и я дръпна върху себе си.

— Какво правиш? — извиси се стреснато гласът ѝ.

Тя ясно усещаше как губи самообладание, когато Торн е наблизко. Но не можеше да понесе да я докосва точно сега, не и след гледката, на която се беше натъкнала преди малко.

Той ловко я премести под себе си. Беше тежък като скала и едър като планина.

— Недей — прошепна тя отново срещу устата му, само миг преди устните му да пленят нейните.

Целувката му беше дива, хищническа и толкова изпълнена със страст, че мисълта на Фиона секна като прерязана. Ръцете му бяха груби, но странно галювни, когато разкъсаха дрехите ѝ, оголвайки тялото ѝ за суровите милувки на ръцете и устата му. Той продължи да я целува, докато главата ѝ се замая, а ниско в корема ѝ започна да се набира трепетна жажда и тя вече не можеше да лежи мирно под него.

Тогава ръцете му намериха гърдите ѝ и започнаха да ги гаят и стискат, да дразнят зърната, докато те не се втвърдиха болезнено. Когато устните му най-накрая се отделиха от устата ѝ, за да се впият в зърната на гърдите, Фиона се стегна под него, оставяйки тежките горещи вълни да я залаят и да я потопят.

Той изруга дрезгаво и подразни горещия ѝ отвор с члена си. А после цялата му втвърдена дължина я отвори и я изпълни.

Пристъп на заслепяваща наслада я връхлетя и я изстреля право срещу могъщото му, напрегнато тяло. Тя извика името му, виейки се под него, докато мощните му ръце я задържаха на място.

Фиона се вгледа в огнено ледените му очи, омаяна от страстта, която се кълбеше в тях.

— Ако това е магия — изстена Торн срещу устните ѝ, — искам да съм омагьосан.

Затвори очи, потъвайки още по-дълбоко в нея, тялото му като проникващо острие я разтърсваше в първичния ритъм на мощ и непобедима страст, а Фиона беше на ръба на лудостта.

— Торн, моля те.

Ръцете ѝ се вплетоха в дългата му коса, а тялото ѝ с копнеж поемаше горещата му, подлудяваща дължина.

Той изви гръб и стегна хълбоците си, всеки негов тласък я притискаше още по-дълбоко в меките кожени завивки, давайки ѝ без усилие всичко, което сам притежаваше, и всичко което тя искаше.

Насладата я връхлиташе на вълни, докато вземаше от него всичко, което можеше да вземе. Когато помислеше, че е стигнала до края, той ѝ показваше, че има още и още. Извличаше удоволствието ѝ, оставяйки я трепереща на ръба, а после полека я прехвърляше над брега на вечността. Тя увиваше ръце и крака около него, стискаше го и го насърчаваше. Тялото ѝ не можеше да сдържи напирателната кулминация, която заплашваше всеки момент да я разкъса. Торн стисна ръцете ѝ, приковавайки ги край главата ѝ, докато викаше името ѝ и се преливаше целият в нея.

Торн се надигна на лакът и отмести един тъмен кичур коса от бледата буза на Фиона. Тя почувства лекото му като перо докосване и очите ѝ замигаха смутено. Погледът ѝ се зарея по изрязаните му черти.

— Как можах да го допусна? Брита не ти ли е достатъчна?

— Никога не съм спал с Брита и нямам желание за това. Ти си единствената жена, с която съм се любил преди повече време, отколкото съм склонен да си призная.

Дълбокият му глас я обгръщаше нежно и я караше почти да повярва, че той наистина я харесва. Тя не знаеше какво се е случило в тази стая между него и Брита, но сега беше сигурна, че не Торн го е предизвикал. Той беше силен мъж, но още се възстановяваше от тежка рана и тя се съмняваше, че силите му биха стигнали за две жени една след друга. А той със сигурност беше изразходвал силите си с нея, припомни си тя с въздишка.

— Добре ли си? — запита Торн, когато я чу да въздиша. — Да не съм направил нещо на бебето? Има вероятност да не е мое, но никога няма нарочно да го нараня.

— Нищо ми няма. Но защо трябва да си толкова упорит? Защо ти е толкова трудно да повярваш, че Роло не е спал с мене?

— Не е тайна, че той те искаше. Много пъти ми е предлагал да те купи. Не мога да си представя, че такъв силен мъж като Роло ще те остави недокосната. Ако ти трябва още доказателства, ето Брита и слугите. Всички твърдят, че Роло редовно си е лягал с тебе.

— А моята дума нищо ли не значи? Ако вярваш, че съм магьосница, защо не можеш да повярваш, че една магьосница няма да намери начин да възпре мъжа, с когото не иска да спи?

Торн замлъкна смутен.

— *А ти намери ли начин?*

— Намерих.

— Какво му направи? Помня колко искаше той да се отърве от тебе. Каза, че си искала да го омагьосаш.

— Познавам билките и лекарствата. Няма нужда от магия, за да направя това, което стана с Роло.

— Один да ми е на помощ — измърмори Торн. — Какво си му направила? — Той присви подозрително очи. — Или това е поредната лъжа, за да ме убедиш, че бебето, което носиш, е мое?

— Твърдоглав глупак — изсъска Фиона. — Ако ме разсърдиш достатъчно, ще те направя безсилен, както направих с Роло.

Торн замръзна.

— Ти си му отнела мъжката сила? — Сви устни и в ъгълчетата на очите му се появиха бръчки. След миг избухна в бурен смях. —

Роло е немощен? — повтори той. — Нищо чудно, че толкова искаше да се отърве от тебе. В името на Один, Фиона, каква магия използва, за да направиш такова нещо?

— Казах ти. Познавам билките. Просто сипах едни треви в бирата му. Това не е завинаги. Като престана да взема билката всеки ден, след известно време си възвърна мъжествеността.

— Защо не ми го каза по-рано? — запита Торн.

— Защото не беше готов да го чуеш.

— Значи ме подведе да повярвам, че детето, което носиш, може и да не е мое?

— Не, ти сам се подведе. Аз се опитах да ти обясня, но ти беше прекалено упорит и не искаше да ме чуеш.

— Но Брита...

— ... ме мрази. Освен това тя не знае истината. Роло я накара да повярва, че е спал с мене, а аз разбихах, че ще си навредя сериозно, ако оспоря думите му. Той беше твърде горд, за да признае, че е изгубил мъжествеността си.

Торн положи ръка на корема на Фиона.

— Бебето е мое. — В гласа му се долавяше благоговение. Изведнъж загрижена бръчка се появи на челото му и той премери с очи разстоянието между тазовите ѝ кости. — Ти не си като викингските жени, а аз съм едър мъж. Може би бебето ще е твърде голямо за тебе.

Фиона се бе сетила за същото, но се опита да не се съсредоточава върху тази обезпокояваща мисъл.

— Ще оживея. Бран каза, че ще родя много синове и дъщери.

— Какво друго каза той?

— Каза, че синовете ни ще станат бъдещите владетели на Ман. Каза ми, че срещата ни е била предопределена, че сме обречени един за друг и ще имаме дълъг и щастлив живот. Знаех го още от съвсем малка. В деня, когато пристигна на Ман, разбрах, че ти си онзи, който ще осъществи пророчеството.

— Само магьосниците и мъдреците знаят тези неща — каза той. — Първия път, когато те видях, помислих, че си някоя фея. Движеше се като мъгла във времето и пространството, не можех да престана да мисля за тебе. Споменът за тебе ме повика от другия бряг на морето. Откакто те видях за първи път, образът ти започна да ме измъчва. Знаех, че трябва да се върна на Ман.

— За да ме убиеш — напомни му Фиона.

— Да. Отчаяно исках да се освободя от магията, с която ме беше впримчила. Ти ми открадна сърцето и си го присвои. Може да си лечителка, но притежаваш душа на магьосница. Вярвам на всичко, което ми каза за Роло, нищо не може да ме убеди, че не си магьосница. Ти ме омая и ме плени. Вече не познавам мъжа, в когото съм се превърнал. Нищо чудно, че брат ми се плаши от тебе. Той знае на какво си способна.

Думите на Торн развълнуваха Фиона и я смутиха. Тя набра смелост и запита:

— Торн, обичаш ли ме?

Той замълча и мълча толкова дълго, че тя се уплаши, че може да не ѝ отговори. Накрая той изрече:

— Наистина не мога да кажа. Обсебен съм от тебе и това може да е резултат от магия.

— Каж ми какво чувстваш — подкани го тя.

Нима този глупав човек никога няма да каже заветните думи?

— Чувствам се завладян от тебе — призна той с известна неохота. — Потребността да се любя с тебе е като постоянна болка в мене. Никоя друга жена не ме привлича. Мисълта да живея без тебе ме тормози. — Последва още едно дълго мълчание. — Ако името на това странно привличане, което усещам в себе си, е любов, значи може би те обичам.

Сърцето на Фиона се изпълни с невероятна радост. Тъкмо щеше да метне ръце около шията му, когато следващите му думи я накараха да тупне тежко на земята.

— Но това неестествено чувство може да е резултат от магия. Развали магията си, Фиона, и ме остави отново да стана самият аз. Само така ще съм сигурен дали чувствата ми са чисти и не са породени от черна магия.

— Добре тогава — каза Фиона, вече доста раздразнена. И размаха ръка във въздуха. — Готово. Магията е премахната. Какво чувстваш?

Торн затвори очи и пое дълбоко дъх. Когато я погледна, тя се стресна от дълбоките чувства, които съзря в ярката им синева.

— Не знам какво чувствам. Объркан съм, това е сигурно. *Искам* да повярвам, че съм освободен от магията ти, но още се чувствам

омагьосан. Трябва да проверя чувствата си.

Той се обърна по гръб, сграбчи я през талията и я привлече отгоре си. Краката ѝ го обгърнаха и горещият ѝ център се опря в слабините му.

— Не бива да го правиш пак — ахна тя, когато членът му понечи да навлезе в нея. — Раната ти...

— Няма ми нищо — измърмори Торн разсеяно. — Отвори се за мене, Фиона. Може би объркването ще изчезне, ако пак съм вътре в тебе.

Той повдигна ханша ѝ и огромното му копие проникна в извора на женствеността ѝ, плъзвайки се с лекота във влажния отвор. Проникна мигновено вътре и навлезе толкова дълбоко, че Фиона трепна и изстена от наслада. Торн беше единственият мъж, който можеше да я развълнува емоционално и физически. Тя никога преди не бе смятала плътската любов за нещо, което може да бъде желано. Но сега се разтапяше от блаженство в прегръдките на Торн, в насладата, която той ѝ даваше.

— Толкова си стегната — изпъшка Торн срещу устните ѝ. — Подлудяваш ме. Някоя жена не ме е обхващала така.

Той започна да се движи, надигаше се, замираше за миг, после се устремяваше надолу, отначало бавно, а след това по-бързо. Докато Фиона започна да не различава кога свършва един тласък и кога започва следващият. Големите му ръце вдигаха и спускаха хълбоците ѝ, за да посрещнат движенията му, докато устните му се впиваха жадно в зърната ѝ.

Фиона усети как костите ѝ се топят, докато Торн я извеждаше все по-високо и по-високо. После тя загуби връзка с действителността и изкрещя името му.

Торн замръзна, когато спазмите ѝ го изпратиха отвъд ръба на лудостта. Започна да навлиза все по-силно и все по-дълбоко, заливайки я със семето си.

Фиона почиваше в прегръдките на Торн, дишайки неравномерно, докато бавно възвръщаше свързаната си мисъл. Задъханото му дишане и гръмкото биене на сърцето му ѝ говореха, че и той изживява същото. Но и двамата не знаеха, че Брита ги наблюдава през една цепнатина на вратата. Не можеха да видят израза на необузdana ярост, изписан на лицето ѝ, когато тя тихичко се оттегли.

— Какво чувстваш сега? — запита Фиона, спомняйки си какво ѝ беше казал Торн малко преди устните и ръцете му да я накарат да забрави дори собственото си име.

Беше ѝ казал, че ще може по-добре да обясни какво чувства, след като отново се люби с нея.

Торн я погледна въпросително. Знаеше, че тя настоява за определен отговор, но беше забравил какъв е въпросът. После си спомни. Беше го питала дали я обича.

— Чувствам се така, сякаш все още съм обсебен — въздъхна той. — Сякаш ме притежаваш телом и духом.

Фиона усети как я бодва острието на разочарованието. Този упорит мъж, беше невъзможен. Преди броени мигове почти бе признал, че я обича. Сега приписваше чувствата си на магия. Ако тя беше някоя обикновена жена, която не умее да прави изключителни неща, може би Торн щеше да приеме любовта ѝ и щеше да ѝ отвърне със същото.

— Искам те в леглото си всяка нощ — заяви Торн. — Вече няма да допусна между нас да има студенина.

— Ами Брита?

— Какво Брита? Тя е нищо за мене. Ако я исках в леглото си, сега тя щеше да е в ръцете ми, а не ти.

— Скоро ще стана огромна. Някои мъж си вземат любовници, когато жените им са бременни.

Сините очи на Торн се спряха на корема ѝ. Тя усети изгарящата им топлина и се опита да се прикрие, но той не ѝ позволи.

— Ще е необходимо нещо повече от издут корем, за да ме отблъсне от тебе. Има начин нещата да се правят, без да навредя на тебе или на бебето. Все още ми е трудно да повярвам, че детето наистина е мое.

— Повярвай — отговори кисело Фиона.

— Искам син, Фиона — каза Торн с типичното мъжко нахалство. — Може да родиш и дъщеря, след като ми дадеш няколко синове.

— Ще вземеш каквото ти се дава — прикри усмивката си Фиона.

Торн говореше като мъж, който има намерение да остане завинаги със съпругата си. Единственото, което би направило нещата съвършени, беше безусловната му любов. Но това нямаше да стане, докато тя не докажеше, че не е вещица и че не е прибягнала до магия, за да го покори.

На следващия ден Туролф се върна от алтинга. Сам. Роло не беше с него. Той ужасно се зарадва, че вижда Торн жив и здрав да се упражнява в двора с един от воините си. Братята се прегърнаха и радостно започнаха да се тупат по гърбовете.

— Мислех, че се връщам, за да изпратя брат си във Валхала — каза Туролф със задавен от вълнение глас.

— Трябва да благодарим на Фиона за оздравяването ми — беше отговорът на Торн.

Туролф се намръщи.

— Няма да благодаря за нищо на тази магьосница. Тя ни докара нещастия още със самото си пристигане. Дължиш живота си на собствената си воля да оживееш и на силното си телосложение. Влиянието ѝ върху тебе ме плаши, Торн. Трябва повече да се опитваш да се пазиш от магиите ѝ.

— Фиона носи детето ми. Не е магия, че семето ми расте в корема ѝ.

— Не, това е шега на Локи — изрече навъсено Туролф.

— Кое е шега на Локи? — запита Брита, приближавайки се.

— Фиона носи детето на Торн — обясни Туролф.

— Не, тя носи детето на Роло — каза твърдо убедена Брита. — Къде е брат ми? Питай него. Той ще потвърди думите ми.

— Роло не се върна с мене. Уреди си брак, докато участваше в алтинга — каза Туролф. — Ще се ожени за Рика, по-малката дъщеря на

Гарм Черния. Та е на четиринадесет години, узряла за женитба. Роло отпътува за имението на Гарм, за да се срещне с нея. Ако я одобри, ще се оженят тук. Каза да ти предам, че ще се върне преди зимата с новата си съпруга.

— Ами аз? — извика Брита. — Той трябваше да ми намери съпруг на този алтинг. Намерил ли е?

Туролф сви рамене.

— Опита се, но вестта за ужасната ти постъпка се беше разпространила из цялото събрание. Не беше нужно много време, за да узнаят всички, че си се опитала да убиеш Торн. Никой мъж не пожела да се сгоди за тебе.

— Кой им е казал? — изфуча Брита и изгледа Туролф така, сякаш подозираше, че той е виновникът.

— Подозирам, че е някой от моето имение. Хората говорят. Не е лесно да се скрие такава постъпка, която едва не свърши с трагедия.

— Какво да правя сега? — заокайва се Брита. — Не мога вечно да живея в дома на брат си. Съпругата му може да не иска друга жена да ѝ се мотае в краката.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ми дадеш отровата — обади се Торн с остър глас. — Ако Роло не намери мъж, който не е и чувал за тебе, ще си останеш стара мома.

Тя се обърна към него с пламнали от гняв очи.

— *Ти* трябваше да бъдеш мой съпруг! Бях заслепена от ревност. Не знаех какво правя. Кълна се, че все пак ще бъдеш мой, Торн Безмилостни — изсъска тя. — Когато бебето, което носи Фиона, заприлича на брат ми, ще се опомниш.

Тя се извърна рязко и се отдалечи.

— Аз бих внимавал с нея — предупреди го Туролф. — Върни се у дома с мене. Нужна ми е помощта ти. Трябва да построя нова къща, преди да е настъпила зимата.

— Ще ти помогна на драго сърце, Туролф, но няма да оставя Фиона изложена на омразата на Брита.

Туролф го изгледа втренчено.

— Брита се кълне, че детето е от Роло. Ти имаш само думата на Фиона, че е твое.

— Според Фиона — каза Торн, спомняйки си обясненията ѝ, че е направила Роло импотентен с билки — той никога не е спал с нея.

Неверие се изписа на лицето на Туролф.

— И ти й повярва? Само Роло знае истината.

— Той ще го отрече, разбира се — натърти Торн. — Никой мъж няма доброволно да признае, че една жена го е лишила от силата му.

— Така ли ти каза Фиона? Че Роло е бил безпомощен с нея? — Смехът на Туролф беше гръмък и безпощаден. — И двамата знаем, че това е лъжа. Виждали сме го как взема жените още окървавен от скорошна битка. Имал е няколко любовници. Това, което тя ти е казала, е смешно.

Торн сви вежди. Забележката на брат му не беше лишена от основание. Сега твърдението на Фиона не му се струваше толкова истинно. Нима някакви билки могат да направят безсилен такъв мощен мъж като Роло? И той сериозно се замисли. Като че ли доста лекомислено се беше доверил на Фиона.

— Е, братко, ще се върнеш ли у дома с мене? — подкани го отново Туролф. — Без Фиона, разбира се. Не съм си променил мнението за нея. С бебе или не — не е добре дошла в къщата ми.

— Няма да вземам никакви решения, докато Роло не се върне, за да потвърди или да отрече думите й.

— Добре, така да бъде — съгласи се Туролф. — Ако ти потрябвам, знаеш къде да ме намериш. Радвам се, че не стана нужда да изпращам брат си във Валхала при нашия баща. Сега трябва да вървя, Торн. Има много работа за вършене.

Те си стиснаха ръцете и Туролф се отдалечи. Фиона наблюдаваше разговора им от края на горичката близо до къщата. Беше отишла да събере билки, преди сланата да е попарила полезните растения, които можеше да намери в тази студена страна. Кошничката й вече беше пълна и тя изтича към Торн.

— Къде беше? — запита той, когато тя се изравни с него.

— Събирах билки. Някои растения са ми непознати, но има и такива, които веднага разпознах. Туролф замина ли?

— Ти си ни чула?

— Да. Изненадах се, че не тръгна с него. Ще трябва много хора, за да се построи нов дом, преди да е дошла зимата.

— Той ще прати да ме повикат, когато има нужда от мене.

— Не се чувствам добре в дома на Брита. Усещам опасност. Трябва да се махнем оттук, Торн.

— Няма къде да отидем — каза той. — Вече проверих в селото, няма празни жилища. Нямаме друг избор, освен да се възползваме от гостоприемството на Роло.

Фиона потръпна. Това никак не ѝ харесваше. Отвсякъде я дебнеха опасности; тя чувстваше как кръгът се сключва бавно около нея.

Някои от хората на Торн решиха да останат с него, спяха в залата в дома на Роло и се хранеха с неговите хора. За всички беше ясно, че Арен и Тайра се сближават, Фиона се зарадва, че има хора, които намират щастие сред всеобщия смут. Но въпреки близостта в леглото тя не знаеше какво е в действителност отношението на Торн към нея. Той не ѝ позволяваше да спи другаде освен в неговото легло. Но имаше моменти, когато тя го улавяше как я гледа като че ли с укор. Фиона чувстваше със сърцето си, че той не е напълно убеден, че детето, което тя носи, е от него. Но благополучието ѝ не му беше безразлично и той настояваше всяка сутрин тя да проверява съдържанието на сандъчето си с лекарства, за да се увери, че всичко си е на мястото. Очевидно вярваше на Брита дори по-малко, отколкото на Фиона.

Един ден Брита впрегна едно пони в каручката си и отиде в селото. Фиона с облекчение наблюдаваше заминаването ѝ. Странното усещане за надвиснало нещастие не преставаше да я преследва. Само дето никакво видение не ѝ се явяваше, за да разбере от кого или от какво трябва да се страхува.

Надвечер същия ден Брита се върна от селото с лукаво изражение. Никой не знаеше за какво е ходила там, но на Фиона това изобщо не ѝ хареса.

В следващите дни тя се занимаваше изключително със събиране на билки и ги окачваше на тавана, за да изсъхнат. Времето вече много застудя, а нощем ставаше още по-зле. Затова беше благодарна, че споделя леглото на Торн и топлината на тялото му. Той продължаваше да се люби с нея, но Фиона знаеше, че все още изпитва сериозни съмнения относно детето, което растеше в утробата ѝ. Макар да не ѝ казваше нищо, несигурността се усещаше съвсем ясно и тя я виждаше в ледените дълбини на очите му.

В една хапещо ледена нощ Торн се любеше с нея страстно и разгорещено, като истински свиреп викингски боец. Оголи тялото и за

жадния си поглед, а после я зацелува и си запроправя бавно път надолу по корема ѝ чак до пухкавото гнездо между краката ѝ. Когато сниши глава към нея и започна да я люби с уста, тя изпищя и се стегна. Той пъхна леко език във влажната топлина на горещия ѝ проход. Гърлените звуци, които се изтръгваха от устата ѝ, го подканваха без думи и той пъхна пръста си в нея.

Фиона трепереше неконтролируемо. Пръстът му я подлудяваше. Когато той притисна устни там, където допреди миг беше пръстът му, тя подскочи, извика името му и се разтърси във върховна наслада. Торн я изчака да се успокои, преди да я привлече върху себе си и да проникне в нея. Фиона мислеше, че му е дала всичко, но той ѝ показа, че не е така. Нарочно задържаше собственото си удовлетворение, влизаше и излизаше, докато тя не започна да стене. Двамата заедно достигнаха върха и останаха почти бездиханни, залюлени от екстаза.

Торн я прегърна и я държа в ръцете си, докато сънят не я завладя. В главата му се рояха всякакви мисли. Твърдо бе решил, че Фиона ще бъде негова завинаги, въпреки сериозните съмнения, които имаше. Вълшебство, обсебване, каквото и да е — не смееше да му даде име, но въпреки това в любовта им имаше някаква магия. Магия, каквато Торн искаше да чувства вечно.

Роло се върна с младата си съпруга в един сив и мрачен октомврийски ден и с ужас научи, че Фиона още живее в дома му. Не беше консумирал брака си с Рика, затова се страхуваше да не би тя да му направи нещо лошо и да го остави импотентен пред младата му съпруга. Затова стоеше възможно най-далече от Фиона, докато приветстваше Торн.

— Не очаквах да те видя отново в този живот, Торн. Явно Валхала още не е готова да те приеме.

— Дълга живота си на уменията на Фиона — отговори Торн. — Благодарни сме ти за твоето гостоприемство. Сега нямам дом и няма къде да отида. Ще отведа Фиона в нейния дом на Ман. Надявам се, съпругата ти няма да възрази да ѝ погостуваме още малко.

Роло сви рамене.

— Рика ще прави каквото ѝ кажа. Тя е още много млада и не знае какви са задълженията ѝ. Изчаках да консумирам брака си тази нощ, за да съм в собствения си дом. Кажи на Фиона да стои далече от Рика. Не

вярвам на любовницата ти. Дотам се простира гостоприемството ми. Можеш да останеш в дома ми, докато времето позволи да тръгнете на път. — Той присви очи и изгледа крадешком Фиона. — Внимавай, приятелю. Ако заподозра, че жена ти прави черни магии, ще я изгоня оттук.

Фиона, застанала недалече, не можеше да разбере какво си говорят. Макар че се беше научила да разбира викингски и да дава прости отговори, когато я питат нещо, въпреки това не успяваше да следи разговора им. Роло говореше повече, отговорите на Торн бяха кратки и сърдити, но тя някак си усещаше, че става дума за нея.

Погледът на Фиона се премести към Рика. Момичето, изглежда, се страхуваше от Роло, и то напълно основателно, предположи Фиона. Той беше голям грубиян, а Рика беше твърде млада и неопитна, за да му се опълчи, Фиона се усмихна на себе си. Може би, би могла да научи Рика как да се справи с Роло. Изпитваше съчувствие към младата девойка, но сега не можеше да направи нищо за нея, за да облекчи жребия ѝ...

Освен ако Рика не дойдеше за помощ при нея.

Завръщането на Роло прекрати интимността, на която се бяха радвали досега Торн и Фиона. Тъй като имаше само две отделни спални, Роло се настани в тази, която те бяха заемали, заедно със съпругата си. Фиона трябваше да легне на пейката и да се завие с кожена завивка, а Торн се уви в наметалото си и легна пред огнището.

Първата нощ след неговото завръщане беше истински кошмар, Фиона се опитваше да не слуша жалните викове на Рика, но безуспешно. На следващата сутрин тя изглеждаше зле и явно много я болеше. Фиона реши да изчака, докато Роло отиде нанякъде, и да предложи на Рика нещо, с което да облекчи болките ѝ. Скоро се появи такава възможност — Роло и Торн излязоха, за да нагледат животните. Тя намери необходимото в сандъчето си с лекарства и се приближи към момичето.

— Искам да ти помогна, Рика — каза тя бавно на нейния език. — Знам, че те боли. Аз съм лечителка. Мога да ти дам специална отвара, за да намаля болките ти.

Рика, снажна руса красавица, но с още не съвсем развита женствена прелест, се дръпна уплашена.

— Роло каза, че си магьосница.

— Не, аз съм лечителка. Ето — каза тя и ѝ протегна малко шишенце с жълта отвара. — Намажи се там, където те боли. Заклевам се, няма да ти навреди. Ако искаш няколко дни да задържиш Роло далеч от тебе, мога да ти дам нещо, за да предизвикаш женския си период.

— Можеш ли да го направиш?

— Да. Само ела при мене, ако ти е необходимо.

Рика кимна и се отдалечи, като едва-едва пристъпваше.

— Какво каза на съпругата ми? — запита Роло.

Беше влязъл в залата тъкмо навреме, за да види, че Рика говори с нея.

— Давах ѝ женски съвети — осмели се да го предизвика Фиона. — Тя е млада, а ти снощи беше много груб с нея. Когато на жената ѝ е за първи път, не бива да има грубост и насилие.

— Не ми казвай какво да правя, вещице. И не закачай съпругата ми. Никак не ти вярвам.

— Нещо лошо ли ти е направила Фиона? — чу се гласът на Торн, който тъкмо влизаше в залата.

— Пълни главата на съпругата ми с глупости — тросна се Роло. — Не мога да повярвам, че някога съм искал да имам тази вещица в леглото си.

Торн замря.

— Но *си я имал* в леглото си, нали, Роло?

Погледът на Роло се отмести към Фиона и той сбърчи чело.

— Какво ти е казала тя?

— Че си бил безсилен с нея.

Макар да кипеше от гняв, Роло отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Аз ли? Да съм бил безсилен? Само питай съпругата ми дали съм безсилен. — И той отново се разсмя. — Тя ще ти каже, че снощи я взех четири пъти. Приличам ли ти на мъж, лишен от сила?

— Фиона носи дете — изрече Торн с равен глас. — Твое ли е?

Фиона, стресната и наранена от въпроса му, потисна изненадания си вик. Мислеше, че тази тема вече е приключена. Явно нещо или някой бе породило нови съмнения в ума на Торн.

Думите на Торн смаяха Роло. Той нямаше никакво намерение да предявява претенции към детето на Фиона, но да признае, че нейната

черна магия го е направила импотентен — това му беше също толкова неприятно.

— Нямам никакви претенции към това дете, Торн — изрече той тържествено. — То си е твое, честито да ти е.

Уверението на Роло не премахна съмненията на Торн.

— Да не би да искаш да кажеш, че си спал с Фиона, докато тя е живяла у вас?

— Какво си мислиш? Нали знаеш, че я исках?!

— Не! — извика Фиона. — Той лъже! Не му вярвай, Торн. Гордостта му е засегната, истината го притеснява. Кожата ми още настръхва, като си спомня как ме докосваше. Опита се да ме вземе, но това ужасно нещо между краката му отказа да се втвърди, след като му дадох билки, за да го направя немощен.

Роло вдигна ръка да я удари, но Торн застана помежду им.

— Не я докосвай — изрече той заплашително.

— Чу я какво каза. Ще оставиш ли една жена да те унижава по този начин?

— Чух, но не съм сигурен, че лъже. Фиона познава билките и лекарствата, а те могат да правят странни неща.

— Вярваш ми, нали, Торн? — запита Фиона с надежда в гласа. — Бебето е твое. Не съм познала друг мъж.

— Може би ти вярвам — отговори Торн след дълго мълчание.

Роло изсумтя презрително.

— Ти си един обезумял глупак, Торн Безмилостни.

Обърна се и излезе, доволен, че е защитил мъжествеността си. Мъжът си има гордост. Никоя жена не може да го прави на глупак.

След няколко дни Улм дойде с известие от Туролф. Лошо време и болести бяха забавили строежа на дома му, затова той молеше Торн да дойде и да доведе хората си, за да довършат по-бързо строежа и да имат подслон през студеното време. Торн, естествено, не можеше да откаже и реши да тръгне на следващата сутрин.

— Колко дълго няма да те има? — запита Фиона.

— Нямам представа — каза разсеяно Торн. — Зависи от времето и колко бързо ще строим.

Сърцето й прескочи.

— Но *ще* се върнеш, нали?

Той я изгледа сурово.

— Мислиш ли, че ще те оставя на Роло?

Тя го погледна спокойно.

— Не знам. Не мога да надникна в сърцето ти.

— Не се бой, Фиона. Бъдещето ти е в моите ръце.

Думите му увиснаха помежду им като тъмен, застрашителен облак. За какво бъдеще говореше Торн, запита се Фиона. Загледа го объркано, докато той говореше с Роло. Знаеше, че двамата говорят за нея, защото Роло я поглеждаше крадешком.

Фиона ужасно се страхуваше от възможността да остане в къщата на Роло сама, без Торн. Брита я ненавиждаше, а Роло се боеше от магическите ѝ сили. Непоносимо беше да живее така в чужда земя, чиито жители я мразят и се страхуват от нея. Копнееше за Ман, за баща и за хората, които познаваше и обичаше. Но най-много ѝ липсваше Бран, мъдрецът, който я бе научил да приема дара, който бог ѝ беше дал, и да го използва мъдро.

Тази нощ нямаше любовно сбогуване за Фиона и Торн. Залата беше претъпкана с мъже и жени, които спяха по пейките и на пода, така че не беше възможно да се усамотят. Торн ѝ изглеждаше разсеян и напрегнат по време на вечерята, а Брита само усложняваше нещата, когато го запита със сладък глас дали смята да признае детето на Роло за свое.

Роло изпревари отговора на Торн.

— Не искам да имам нищо общо с Фиона или с детето ѝ. Нямам никакви претенции към това копеленце.

Торн стисна зъби, а Фиона усети как я притиска тежестта на неговото смущение. Тя отвори уста да възрази гневно, но мълчаливият му знак я възпря.

— Недей, Фиона — обади се остро Торн. — Чух вече обяснението ти. Склонен съм да ти повярвам, но... Кълна се в брадата на Тор, кое е истина и кое е лъжа? И Роло, и Брита искат да ме убедят, че носиш детето на Роло.

— А аз казвам, че той никога не е спал с мене — заяви Фиона. — Никога не съм срещала толкова упорит мъж като тебе. Може би не сме един за друг.

— Възможно е да си права — отвърна Торн унило.

Никога нямаше да се откаже от Фиона. Магията, в която го беше оплела, щеше да го държи до последния му дъх. Но нямаше да ѝ покаже колко силен е нейният чар.

Фиона чувстваше как я пронизва пламтящият поглед на Брита, докато ставаше от масата, за да потърси Тайра. Това момиче беше единствената ѝ приятелка в това змийско гнездо. Усещаше надвисналата опасност, но не можеше да направи нищо.

Тази нощ Фиона се събуди от един ужасен, пронизителен вик, който се разнесе откъм спалнята на Роло. Торн навярно също го беше чул, защото се надигна и посегна към оръжията си.

— Какво има? — запита той, разтърквайки очи.

— Рика е — каза Фиона. — Роло е животно. Мисля, че нарочно наранява това дете. Не може ли да се направи нещо?

— Не е наша работа. Рика му е съпруга.

— Но аз мога да направя нещо — измърмори под нос Фиона.

— Какво каза?

— Нищо. Защо Рика не се разведе с Роло? Във вашата страна това е лесно.

Торн сви рамене.

— Може би ще го направи. Но не е наша работа да се месим. Тук сме само гости. Ела — каза той и протегна ръка към нея. — Нощта едва е започнала. Искам да те имам в прегръдките си, преди да тръгна.

Фиона понечи да откаже, но реши да не го прави. Един вътрешен глас ѝ шепнеше, че може би ще мине много време, преди Торн отново да я прегръща така. Стана от пейката и отиде при Торн на неговия сламеник. Той метна върху двамата коженото си наметало и плътно се долепи до нея. Тя въздъхна доволно и задряма, но изведнъж гласът на Торн я изтръгна от съня.

— Гърдите ти са станали по-големи — прошепна той, обгръщайки в шепа едната ѝ гърда. Ръката му се плъзна към корема ѝ. — Тук обаче няма голяма разлика.

Тя се напрегна, когато ръката му се притисна към вдлъбнатината между краката ѝ

— Липсвах ли ти, Фиона? Искаш ли моята мъжественост в себе си? — Той започна да повдига туниката, оголвайки бедрата ѝ. — Ще идеш ли в леглото на Роло, след като замина?

Фиона ахна възмутена.

— Как смееш? Роло е свиня.

Ръбът на туниката вече се беше качил на кръста ѝ, докато ръката на Торн търсеше горещия ѝ център. Мъжете край тях се въртяха насън, но не се събуждаха.

— Какво правиш?

— Не можем да се отдадем на страстта си така, както искаме, но все пак мога да ти дам удоволствие.

Той я положи по гръб и пъкна пръст във влажния ѝ отвор. Разшири го с палец и пъкна още един пръст. Когато пръстите му започнаха да влизат и излизат, Фиона едва не извика. Но той покри устата ѝ със своята, заглушавайки виковете ѝ.

Езикът му започна да се движи в устата ѝ с ритъм, наподобяващ този на пръстите му по-долу. Фиона усети как костите ѝ се топят, почувства как нежният ѝ проход се разширява и се стяга от напора на трескаво движещите се негови пръсти. Усети и как в нея се набира топлина, която я изгаря и се разлива във вените ѝ.

— Хайде, Фиона, хайде — шепнеше Торн в ухото ѝ.

После устата му отново завладя нейната и заглуши виковете ѝ, докато тя се извиваше и нежните ѝ стени притискаха в кулминация пръстите му.

— Защо го направи? — запита Фиона, когато дъхът ѝ си възвърна нормалния ритъм.

— Не исках да замина, без да се сбoguваме както трябва. — Той замълча, после добави: — Само боговете знаят какво ни носи бъдещето.

На Фиона ѝ се стори, че думите му звучат странно и далечно, сякаш вече се е отделил от нея. Тя въздъхна, но не пожела да изкаже на глас страховете си. Без значение какво казва или прави Торн, нищо нямаше да промени хода на Съдбата. Пътят може би щеше да е изпълнен с препятствия и изпитания, но двамата бяха обречени да бъдат завинаги заедно. Тя затвори очи, сгуши се в прегръдките на Торн и се унесе в сън.

Торн слушаше ритмичното ѝ дишане и знаеше, че тя спи дълбоко. Но за съжаление, сънят бягаше от него. Боеше се, че тя ще иде при Роло, докато него го няма. Знаеше, че постъпва като обезумял глупак, и приписваше това на магията на Фиона. Не искаше да тръгва,

но не можеше с леко сърце да отхвърли молбата на Туролф за помощ. Фиона щеше да очаква завръщането му. Беше сигурен в това, но дали тя щеше да го иска? Само времето можеше да покаже.

Торн и хората му вече бяха заминали, когато Фиона се събуди на другата сутрин. Тайра ѝ каза, че са тръгнали на разсъмване.

Малко по-късно Рика излезе от стаята на Роло, хлипайки истерично. Изтича към Фиона и падна в краката ѝ.

— Умолявам те, Фиона, помогни ми. Не мога още една нощ да понеса грубостите на Роло. Майка ми нищо не спомена за тези болки, когато ми разказа какво става между съпрузите.

— Не всички мъже са като Роло — каза Фиона и помогна на момичето да се изправи. — Някои са нежни и любящи с жените си.

— Можеш ли да ми помогнеш? — запита Рика, присядайки предпазливо на ръба на пейката до Фиона.

Тя се огледа наоколо и като видя, че няма кой да ги подслушва, каза:

— Да, мога да ти помогна. Но трябва да направиш точно каквото ти кажа.

— Каквото и да е, Фиона, *всичко*, само и само да спре това мъчение всяка нощ.

Фиона се усмихна и извади сандъчето с лекарства изпод пейката.

15

— Искаш да сложа това в медовината на Роло довечера? — запита любопитно Рика, вземайки пакетчето от ръцете на Фиона.

— Да. Даже преди това, ако той поиска да легне с тебе, преди да е настъпила нощта. Но не бива да те види, че го слагаш в питието.

— Какво ще му направи това нещо?

— Той ще стане безсилен. Няма да може да те вземе.

Рика я изглежда продължително.

— Тогава ще ме набие.

— Ще го заплаша, че това ще има лоши последици. Семейството ти ще те приеме ли обратно?

Рика закима енергично.

— О, да. Те много ще се ядосат, като разберат, че се е отнасял зле с мене. Баща ми отначало не искаше да ме дава на Роло, но той го убеди, че щял да бъде нежен и любящ съпруг. Сега разбирам, че е решил да спи за първи път с мене едва тук, в дома си, за да не чуе семейството ми как викам.

— Значи трябва да се разведеш с Роло и да се върнеш при семейството си. Ще го заплаша с магия, ако не те пусне или се опита да ти направи нещо лошо. Роло се страхува от мене. Няма да е трудно да го накарам да повярва, че мога да го направя импотентен завинаги.

— Ще го направиш ли за мене?

— Бих го направила заради всяка жена в твоето положение. Научих нещичко от тукашните закони. Викингските жени имат права и ги упражняват често. По вашите земи разводът е просто нещо. Смятам, че Роло се е оженил за тебе, защото си млада и неопитна и той може да те подчини на волята си.

Рика изглеждаше объркана.

— Нима Торн не те подчинява на волята си?

— Може би *мисли*, че го прави. Аз бях пленница. Той можеше да легне с мене когато си поиска, но най-напред се ожени за мене. Дали това означава, че властва над мене?

— Брита твърди, че си омагьосала Торн. Трябвало да се ожени за нея, но те видял на Ман и попаднал във властта на магията ти.

— Брита е зла жена. Не ѝ вярвай.

Фиона щеше да каже още нещо, но замълча, когато Роло влезе в залата, увит само в една кожена завивка.

— Ето те къде си била, Рика. Защо стана от леглото ми? Още не съм свършил с тебе. Донеси кана медовина, като се връщаш. И не се бави. Понеже си твърде неопитна, за да ме удовлетвориш, ще трябва да отделия повече време, докато те науча как да ми доставяш удоволствие.

Обърна се и излезе, без да дочака отговор.

Рика побледня и затрепери.

— Билката, Рика, използвай я — изшептя Фиона. — Сложи му я още сега в медовината и гледай да я изпие цялата, преди да се опита пак да легне с тебе.

Момичето кимна, все още разтреперано, и побърза да потърси медовина.

Фиона беше на нокти от мига, когато Рика влезе в спалнята на Роло с пълната кана медовина. Не искаше да я плаши, но това начинание можеше да свърши зле. Роло беше брутален и склонен към насилие. Но ако положението на Рика не беше така отчаяно, Фиона не би и помислила да ѝ внуши толкова опасна идея.

Бурята се разрази по-късно същия ден, когато от стаята на Роло се разнесе гръмовен рев, който отекна из цялата къща. Той изскочи от стаята си чисто гол, влачейки Рика за косата.

— Това е твоя работа, вещице! — изрева вбесеният мъж, насочвайки пръст към Фиона. — Пак го направи. — И той избута Рика пред себе си. — Това плачливо дете не притежава нито силата, нито уменията ти. Съзирам твоята ръчичка в тази работа.

Фиона изрече с невинен глас:

— Не знам за какво говориш.

— Не знаеш ли? — викна Роло. Блъсна Рика настрани и се приближи към Фиона. — Погледни хубавичко, вещице. — И изпъчи слабините си.

Фиона видя омаломощения му орган да виси между краката и ѝ се дощя да избухне в смях. Но за щастие се овладя и не позволи на лицето ѝ да се изпише никакво чувство.

— Махни магията си, вещице! — изрева Роло.

— Прикрий се, братко — изсъска Брита, хвърляйки наметало върху раменете на брат си.

Шумът я бе привлякъл в залата. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че брат ѝ е готов всеки момент да употреби насилие. Срещу Фиона. Умът ѝ заработи трескаво, търсейки начин да обърне гнева на брат си в своя полза. Отдавна чакаше възможността веднъж завинаги да се отърве от Фиона и боговете я бяха чули.

Роло внезапно обърна гнева си срещу Рика, която хленчеше в краката му.

— Кучка! — извика той и я ритна в ребрата. — Ти и Фиона заговорничите, за да ме лишите от мъжествеността ми.

Рика полека се изправи, притискайки ръце към корема си, а на лицето ѝ се изписа решително изражение. Потърси Фиона, за да я подкрепи в това, което беше намислила, Фиона ѝ кимна насърчително. Точно от това се нуждаеше Рика. Тя стисна челюст под треперещите си устни и се упъти към спалнята. Роло и Брита я последваха с любопитство. Скоро на вратата на стаята се събра цяла тълпа.

Рика застана край долната част на леглото на Роло, обърна се решително с лице към съпруга си и неговите хора и изрече:

— Развеждам се с тебе, Роло Дръзки.

После събралите се ѝ направиха път, а тя мина край тях през цялата зала и стигна до входната врата. Отново се обърна и каза пред свидетелите:

— Развеждам се с тебе, Роло Дръзки.

Приветствайки безмълвно смелостта на Рика, Фиона застана до младото момиче, за да го подкрепи. Нямаше представа какво ще стане сега, страхуваше се да не би да е отприщила демоните у Роло.

Брита се изсмя рязко.

— Виж ти, детето имало нокти. Питам се колко ли от тази смелост е била вдъхната от Фиона. И се питам дали тя щеше да постъпи така необмислено, ако знаеше, че преди да замине при брат си, Торн каза на Роло да се освободи от нея.

— Какво каза?

Роло веднага подкрепи лъжата на сестра си.

— Вярно е. Торн ми каза да правя с тебе каквото поискам. Той иска да се махнеш от живота му, защото няма намерение да се връща. Защо според тебе взе със себе си всички свои хора?

— Торн не ме иска? — повтори замаяна Фиона. — Не разбирам.

— Съвсем просто е — обясни Брита. — Той не може да понесе това, че Роло е бащата на детето ти. Исква да се махнеш от живота му, но не може сам да направи това. Страхува се, че магията ти още е много силна, за да ти се противопостави открито.

— Не ти вярвам — каза Фиона, разтърсена до дъното на душата си.

— Вярно е — притече се Роло на помощ на сестра си. — След тези отвратителни неща, които ти ми причини, няма да те оставя да живееш в дома ми, дори Торн да не беше пожелал да те отпратя. Заминаваш незабавно.

Фиона чу воя на вятъра отвън и потрепери.

— Къде ще отида?

— Погрижила съм се вече за твоето заминаване — пристъпи напред Брита. — Още преди Торн да изрази желанието си да се отърве от тебе. Знаех, че рано или късно ще му омръзнеш.

— Фиона ще дойде с мене в къщата на баща ми — каза Рика, която най-накрая си бе възвърнала дар слово.

— Предполагам, че баща ти ще иска да му върна зестрата — каза Роло с кисел тон.

— Такъв е обичаят — потвърди Рика.

— Ужасна грешка беше, че допуснах да се съюзиш с Фиона — продължи Роло. — Тази вещица те поквари. Върви си, преди да съм си променил намерението и да съм те убил.

Брита докосна ръката на брат си.

— Не прави такива ужасни неща, братко. Както казах, вече съм се погрижила за заминаването на Фиона. Плановете ми включват Рика и Тайра. Нека поговоря насаме с тебе.

И тя накара Роло да тръгне с нея към стаята, където можеха да говорят, без никой да ги чуе.

— Да не си мръднала някъде, преди да се върна — изръмжа Роло, преди да затвори вратата зад себе си и сестра си.

— Какво смята да прави Брита? — запита Рика, когато двете с Фиона останаха сами

— Нищо добро — отвърна Фиона.

Тя още не можеше да приеме потресаващия факт, че Торн не я иска в живота си. Възможно ли беше това да е истина? Знаеше, че.

Торн е смутен и разтревожен от бременността ѝ, но нито веднъж не беше допуснала, че ще иска да ѝ стори зло. Нима пророчествата и виденията на Бран не бяха нищо повече от плод на необузданото ѝ въображение?

Умът ѝ се бореше с мъчителната истина. Бе накарала Торн да се ожени за нея и той се бе подчинил, защото мислеше, че тя го е омагьосала. И за да задоволи страстта си. Явно страстта му вече беше задоволена и сега той вече не я искаше. Този упорит викинг изобщо не го беше грижа, че тя носи неговото дете. Какво да прави сега? Какви ужасни планове за нейното бъдеще е скроила Брита?

— Ти и Тайра ще дойдете с мене в моя дом — каза Рика с невинността на човек, който не може да забележи надигащата се опасност, пред която се изправяха.

— Къде живеят родителите ти? — запита Фиона.

— Край брега. Близо до Берген. На шест дни пеша оттук.

— Зима е — каза Фиона. — А аз нося дете. Няма да преживея шестдневен път.

Рика като че ли щеше да заплаче. Но понеже беше викингска жена, само вдигна рамене и отвърна:

— Ще те нося, ако трябва. Аз съм два пъти по-едра от тебе. Няма да ми натежиш.

Самоотверженото предложение на Рика накара сълзи да избият в очите на Фиона.

— Може би Роло ще ни даде назаем коне и достатъчно храна, за да те отведе у дома — допусна наивно момичето.

Но надеждите на Фиона бяха попарени, когато Роло и Брита се върнаха в залата с изражение, което никак не я зарадва.

— Всичко е уредено — обяви Брита. — Имаме уговорка с роботърговеца Рор. Един от неговите кораби ще ви откара във Византион. Само трябва да му кажа кога да дойде да ви вземе.

Потресът ясно пролича по изражението на Фиона.

— Торн ли е поискал да бъда продадена?

— Да — излъга с лекота Роло.

— Ще пратиш ли Рика при баща ѝ?

— И да се лиша от зестрата ѝ? Няма начин — измърмори Роло достатъчно високо, за да го чуе Фиона. — Ако Рор се съгласи, ще я продам заедно с тебе и Тайра.

— Искам да ме върнеш на Ман — каза Фиона.

— Нямах право да искаш нищо, вещице — изграчи Брита. — Когато Торн те напусна, остави съдбата ти в наши ръце. Клиентите на Рор във Византион търсят белокожи робини, които да топят леглата им. Той ще вземе и трите ви.

Рика ахна смаяна.

— Не! Не можеш да направиш това с мене. Аз съм свободна жена.

— Мога да направя каквото си искам — каза с подигравателен тон Роло. — Ти си се съюзила с тази магьосница. Никой няма да ме обвини.

— Аз нося дете — изрече Фиона и притисна корема си.

Брита само вдигна рамене.

— Няма значение. Рор ме увери, че ще намери място за детето в дома на някой чуждестранен владетел, ако оцелее в пътуването. Още по-добре, ако излезе момче, защото мнозина мъже на Запад се радват на момчетата точно така, както повечето мъже се радват на жените.

Фиона се нахвърли с нокти върху Брита. Как може такъв красив и млад човек да бъде толкова бездушен, питаше се тя. Макар че поедрата жена бързо я обезвреди, тя успя да остави пет кървящи драскотини по лицето ѝ. Брита изпищя и я отхвърли настрана.

— Ще съжаляваш, вещице — обеща ѝ тя.

— Не — извика Фиона и виолетовите ѝ очи блеснаха гневно. — Ти и брат ти ще съжалявате.

Тя се обърна към Роло и очите ѝ потъмняха.

Той отстъпи страхливо една крачка, когато погледът ѝ го прониза, обещавайки му най-лоши неща.

— Чуй ме добре, Роло Дръзки. Не без причина ме наричат Фиона Учената. Притежавам сили, които могат да накарат члена ти да влезе в корема. И никога повече няма да легнеш с жена, ако ти и Брита направите това ужасно нещо с нас.

Фиона нямаше представа дали тази дръзка тактика ще даде резултат, но си струваше да опита. Роло нямаше откъде да знае, че тя не притежава други сили освен познанията си за лекарствата и билките.

Страхът накара очите на Роло да изскочат. Способността да говори го напусна. Не можа да каже нищо, само се взираше във Фиона

и паниката му растеше с всеки миг.

Брита обаче не трепна.

— Хванете ги! — извика тя към воините на Роло. — Не ги оставяйте да избягат. Веднага ще пратя да повикат роботърговеца.

Един от мъжете довлече Тайра, докато другите бързо обкръжиха Фиона и Рика и ги подкараха към задната част на залата. Когато Фиона усети зад себе си пейка, се отпусна тежко на нея. След като ги обезвреди, Роло се приближи към тях, пурпурно червен от гняв.

— Махни магията, вещице! — изрева той. Беше толкова ядосан, че пяна избиваше по ъглите на устата му. — Махни я, казвам ти! Аз съм мъж. Викинг. Няма да позволя да ме превърнеш в евнух.

Фиона присви очи.

— Ще склуча сделка с тебе, Роло. Прати Рика при баща ѝ и освободи Тайра, тогава ще махна магията.

— Не! Не съм чак такъв глупак. Рика ще разнася обидни слухове за моя... за моя... провал — Той вдигна рамене. — Не, по-добре и трите да завършите живота си във Византион.

— Помисли, Роло — каза Фиона така тихо, че само той да я чуе. — Представи си, че много искаш някоя жена, а не можеш да се представиш както трябва. Помисли как сгърченият ти, безполезен член ще се мотае между краката ти, без да може да ти достави удоволствие. Ти си млад мъж, Роло. Животът на една жена не струва ли колкото възстановяването на мъжествеността ти?

— Не и ако цялото кралство ще ми се присмива — озъби се той.

— Рика ще обещае на никого да не казва нищо за това, ако я пратиш при баща ѝ — заяви Фиона. — Може би дори ще успее да го убеди да не си иска обратно зестрата.

— Да — каза Рика, потвърждавайки думите на Фиона. — Обещавам да не казвам нищо.

Роло поглади брадата си, размишлявайки върху искането на Фиона. Не се тревожеше за Рика. Ако тя успееше да убеди баща си да не изисква връщането на зестрата ѝ, нямаше нищо против да я прати обратно в дома ѝ. Винаги можеше да каже, че се е показала негодна за съпруга. Беше склонен да направи каквото и да било, само и само да си възвърне мъжествеността. Последния път, когато Фиона беше хвърлила магията си върху него, беше останал импотентен почти две седмици. Немислимо беше да остане завинаги полумъж.

— Обещавах ли да махнеш магията, ако се съглася да върна Рика при баща ѝ? — запита Роло.

— Да. Изпрати Рика в дома ѝ с надеждна охрана и ще разваля магията. Ами Тайра?

— Благосклонността ми се простира само върху Рика. Тайра ще сподели съдбата ти. Торн не иска да има нищо общо с тебе, аз също. Двете с Тайра ще бъдете продадени на роботърговеца, както е уговорила Брита.

— Много добре — каза Фиона. — Ще премахна магията, когато Рика потегли заедно с придружителите си. До довечера ще бъдеш напълно възстановен и силен като преди.

— Ако не стане така, ще те убия.

Той ѝ обърна гръб и отиде да даде нареждания за пътуването на Рика.

— Значи — каза Брита, присвила замислено очи, — ти казваше истината, че си направила Роло негоден. И детето ти наистина е от Торн.

— Не съм те излъгала — изрече уморено Фиона. — Прибягнах до познанията си за билките, за да попреча на Роло да легне с мене.

Брита се изсмя остро.

— Представям си как се е вбесил брат ми, като е разбрал, че е лишен от мъжествеността си. Той не търпи да му се отказва каквото и да било. Знам, че се е случвало да вземе три жени за една нощ.

— Горките — измърмори под нос Фиона.

— Да, така е. Не е лесно да му се угоди. Никоя негова любовница не е оставала дълго време с него, а робините се боят от тежката му ръка. Малката Рика даже не знае колко щастлива е, че се е отървала от него.

Не след дълго Роло се върна при тях. С един замах на ножа освободи ръцете и краката на Рика и се обърна към нея:

— Събери си нещата. Заминаваш след час заедно с охрана. Колкото до тебе, Фиона — изрече, святкайки предупредително с очи, — животът ти изцяло зависи от силата ми в леглото довечера. Ако всичко е наред, когато легна с някоя от робините, ще ти пощадя живота. Съжалявам онзи богаташ, който ще те купи, за да му топлиш леглото. Страхувам се, че ще получи повече от това, за което се е пазарил.

След като каза всичко, което имаше да казва по този въпрос, Роло се върна в спалнята си. Брита прати триумфална усмивка към Фиона и също се отдалечи.

— Не мога да те оставя така — каза Рика, не желаейки да се раздели с жената, която я бе спасила от ужасна участ.

— Трябва да вървиш — отвърна Фиона, — иначе за какво направихме всичко? Иди си у дома при баща си. Кажи му, че си се развела с Роло, защото е бил брутален съпруг. Ако баща ти те обича, ще те разбере.

Тя зарея поглед някъде над рамото на Рика. Очите ѝ станаха като стъклени.

— Има друг мъж в твоето бъдеще. Не мога да видя лицето му, но знам, че ще те обича и ти ще го обичаш. Един ден новият ти съпруг и баща ти ще обединят силите си и ще завоюват обратно зестрата ти. Роло ще бъде наказан заради жестокостта си.

Видението изчезна също така внезапно, както се беше появило, и Фиона разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Виждаш всичко това? — запита Рика, удивена от способностите на Фиона. — Ами *твое* бъдеще? Какво ще стане с тебе и с детето ти?

Фиона поклати глава. Не можеше да види собственото си бъдеще. Усещаше опасност и скръб, но нищо определено.

— Не знам. Някога мислех, че Торн е моето бъдеще, но сега не съм толкова сигурна. Торн не ме иска, Рика. Не го е грижа какво ще стане с мене. Но аз ще намеря начин да се върна в моя дом на Ман.

— Нека боговете те пазят — каза Рика, полагайки ръка на рамото на Фиона. — Ако някога срещна отново Торн, ще му кажа какво точно мисля за начина, по който се отнесе с тебе.

Самото споменаване на името на Торн предизвика режеща болка в разбитото сърце на Фиона. Нейният народ се страхуваше от викингите и ги мразеше заради тяхната жестокост, но за кратко време тя бе повярвала, че Торн е изключение. За нейно нещастие, се бе уверила, че той е също толкова жесток и безчувствен, колкото всички викинги, които бе срещала или за които бе чувала. Да бе забил нож в сърцето ѝ и да го завърти — дори тогава нямаше да бъде толкова жесток.

След час, увита в топли кожи, и обута в солидни обувки, Рика заедно с придружителите си напусна дома на Роло. Когато падна нощта, пристигна роботърговецът Рор, придружен от трима воители, които му служеха за охрана. Той огледа Фиона и Тайра от глава до пети, изсумтя одобрително и се оттегли с Роло и Брита да обсъди цената им.

— Какво ще стане с нас? — запита боязливо Тайра.

Тя вече не се боеше от робството, щом това, както изглежда, беше жребият ѝ в живота. Страхуваше се от неизвестността. И от мисълта, че никога повече няма да види Арен.

— Само да знаех — въздъхна Фиона. — Но ще измислим нещо. Корабите не могат да плават през зимата, затова търговецът сигурно ще ни настави някъде наблизо. Може би ще успеем да избягаме и да потърсим подслон при бащата на Рика. Тя ми каза как да стигна до дома ѝ.

— Може — обади се унило Тайра.

Фиона знаеше, че тя мисли за Арен и за това, че е възможно никога повече да не го види.

След като приключи преговорите относно двете жени, Рор бе поканен да прекара нощта в залата. Веднага след като свърши вечерята, Роло огледа робините си, сграбчи една красива девойка на име Миста а я завлече в спалнята си. Развързаха Фиона и Тайра и ги оставиха да се нахранят и да отидат в умивалнята, преди отново да ги вържат за през нощта.

Фиона почти не мигна, легнала на голата пейка без никакво одеяло или топла наметка. Не можеше да намери разумно обяснение за събитията. Не беше присъщо на Торн да оставя други да носят отговорността за решенията му. Ако искаше да се отърве от нея, щеше сам да го направи, поне така предполагаше тя. Как би могло да се изпълни пророчеството на Бран, ако Торн се откажеше от нея и от нероденото им дете, без дори да помисли за благополучието ѝ? Но когато сънят най-накрая дойде, в главата на Фиона нямаше покой.

Рано на следващата сутрин Роло излезе от спалнята си ухилен до уши. Явно мъжествеността му се бе възстановила и цялата му нощ бе минала в бясно съвкупление. Той се насочи право към Фиона и я разтърси.

— В края на краищата, няма да те убивам, вещице — изрече, пъчейки гърди в чисто мъжкарски жест на превъзходство. — Силата ми се върна и съм напълно задоволен. След като заминеш оттук, вече няма от какво да се страхувам. Торн много умно реши да се отърве от тебе. По-добре ще му е, когато те няма.

Фиона затвори очи. Предателството на Торн я прободеше като хиляда ножа. Но тя изправи рамене и се закле да преодолее съкрушението от жестоката постъпка на Торн. Точно сега имаше неотложни проблеми, включително и как да намери начин да спаси себе си и детето си от робство във Византион.

Роботърговецът беше готов за тръгване още щом приключи със закуската, Фиона имаше малко лични вещи извън сандъчето с лекарствата, а Тайра — дори още по-малко. Тежките кожени наметки и подплатените с кожа обувка бяха уместно допълнение към облеклото им. Дебелите дрехи бяха осигурено от Рор, който бдеше над здравето на робите си, за да извлече по-голяма печалба от тях.

Когато напуснаха дома на Роло, навън ги посрещна студен и мрачен ден — каквото беше и настроението на Фиона. Макар че селото не беше далеч, пътуването можеше да се окаже дълго и трудно, ако беше имало вятър и силен сняг. Фиона и Тайра мъкнеха сандъчето с лекарства. И докато се препъваше по заледения път, тя не можеше да пропъди от ума си последните думи на Брита. Предназначени да я наранят. В което твърде добре бяха успели.

— Не се тревожи за Торн, Фиона — бе казала Брита с коварство в гласа. — Ще дам всичко от себе си, за да го ощастливя. Съдено е да бъде мой. Скоро ще забрави за съществуването ти.

— Добре ли си, Фиона? — запита Тайра, когато Фиона се спъна и едва не падна.

— Колкото може да се очаква в тези условия.

— Това не е в характера на Торн, Фиона. Не съм убедена, че той знае какво става сега с нас.

Фиона уморено сви рамене.

— Убедена или не, няма голямо значение. Дори Торн да не е казал на Роло да ни продаде, когато научи какво е станало с нас, ще бъде много късно. Освен това не съм сигурна, че ще пожелае да ме потърси.

— Пазете си силите за пътя — предупреди ги Рор, докато ги подбутваше да вървят. — Всеки момент ще завали сняг и не искам да ни завари на открито.

Макар да виждаше, че сандъчето с лекарства е тежко и двете жени едва го носят, дори не му дойде на ум да им помогне. Късно надвечер стигнаха в дома му, разположен точно отвъд рида, който обграждаше селото, Фиона беше така премръзнала, че ѝ се струваше, че краката ѝ са ледени пънове. Дори топлото наметало не бе успяло да я предпази от щипещия студ.

Полхът на горещ въздух откъм огнището ѝ се стори като небесна благословия, докато двете с Тайра със сетни сили влизаха в къщата. На вратата ги посрещна висока, слаба жена на средна възраст.

— Добре дошъл, господарю — каза тя и отстъпи, за да влязат.

— Чудесно е да си на топло, Мораг — каза Рор, докато отърсваше снега от дрехите си. — Това са Фиона и Тайра, две нови робини, които ще изпратя във Византион. Искам да бъдат здрави, за да издържат пътуването, Фиона чака дете. Имах късмет да купя майка и дете на цената на един човек. То ще ми донесе доста пари, стига да се роди здраво.

Фиона ахна и притисна корема си с ръце.

— Никой няма да ми отнеме детето.

Рор я изгледа хладно.

— Нямаш избор, робиньо. Върви с Мораг. Тя е приготвила стая за тебе и Тайра. Ако се противиш, ще те набия. Знам как да използвам камшика, без да оставям трайни белези.

Заплахата му увисна във въздуха като тежък дим, докато той се отдалечаваше, за да отиде при хората си, събрани край бъчвата с бира.

Фиона се наклони да възрази, но Мораг докосна ръката ѝ:

— Недей да спориш, жено. И аз много пъти опитах зъбите на камшика, преди да се науча да приемам съдбата си. Никак не е приятно. Последвай ме. Ще видиш, няма да е чак толкова зле. Във Византион не е и наполовина толкова страшно, колкото да страдаш от тежката ръка на Рор.

Фиона видя колко мъдри са думите ѝ и покорно тръгна след нея през залата към спалнята, където щяха да живеят двете с Тайра.

— Често ли пътува Рор до Византион? — запита тя.

— Да, всяко лято откарва там нови роби, които е купил през есента и зимата. Наскоро закара едни християнски свещеници чак до Багдад. Рор е много богат. Яде от златни чинии и украсява стените си с безценни тъкани.

Мораг отвори вратата на една малка стая и ги подкани да влязат вътре.

— По-късно ще ви донеса и храна. Стоплете се. Малко къщи могат да се похвалят с огнища в спалните, но Рор много се грижи за робините си. Робите живеят в общо помещение, но жените са настанени в разкош. Няма да ви морят от глад, нито ще ви бият, освен ако не направите нещо глупаво. Рор не понася някой да му противоречи.

Тайра каза нещо на Фиона на галски. Слабото лице на Мораг светна, когато Фиона ѝ отговори на същия език.

— Вие говорите галски — каза Мораг с учудване. — И двете ли сте от Ирландия?

— Аз съм оттам — отвърна Тайра. — Фиона е от остров Ман. Разбра ли какво си казахме?

Лицето на Мораг доби замечтано изражение.

— Да, разбрах ви, макар че от много години не съм говорила на родния си език. И аз съм от Ирландия. Плениха ме при един от първите викингски набези по нашето крайбрежие. Рор ме купи за леглото си, но скоро му омръзнах. Каза, че не съм достатъчно красива, нито достатъчно млада, за да се харесам на друг господар, затова ме остави тук да управлявам домакинството му. Сега си починете; скоро ще дойда пак.

След като Мораг излезе, Фиона и Тайра започнаха да говорят за евентуално бягство.

— Може би ще убедим Мораг да ни помогне — каза Фиона с надежда в гласа. — Изглежда доста добронамерена.

— Страх я е от Рор — изтъкна Тайра. — Ще я убие, ако разкрие, че ни е помогнала да избягаме.

— Може би имаш право — съгласи се Фиона. — Трябва да изчакаме и внимателно да планираме бягството. Бог ще ни помогне никога да не се озовем във Византион.

16

Торн и Арен се появиха в разгара на една свирепа буря, две седмици след като Фиона беше продадена на Рор. Бяха сами. Воините им бяха останали при Туролф, защото предпочитаха новопостроената му къща пред тази на Роло, където не се чувстваха добре приети.

Брита побърза да посрещне Торн и да поеме тежкото му кожено наметало. Но той не ѝ обърна внимание, защото погледът му търсеше Фиона. Арен вече беше тръгнал да търси Тайра.

— Стопли се при огъня — подкани го Брита, подавайки отрупаното със сняг наметало на Торн на един слуга. — Едно топло питие ще те загрее и отвтре — добави тя, подавайки му рог, пълен с горещо вино с подправки.

Торн отпи от виното, без да престава да търси с очи единствения човек, когото наистина искаше да види в дома на Роло.

— Къде е Фиона? — запита той и тръпка на неприятно предчувствие пробягна по тялото му.

Усещаше, че нещо не е наред. Ама изобщо.

— Остави сега Фиона — каза Брита.

Тя искаше брат ѝ да разкаже на Торн историята, която двамата бяха измислили.

Арен внезапно дотича при Торн, с разстроен и блуждаещ от безпокойство поглед.

— Няма ги, Торн! Фиона и Тайра ги няма!

Торн се смая.

— Няма ли ги? Къде са отишли?

— Никой не знае. Или не искат да ми кажат.

Брита спотаи една усмивка. Робите бяха заплашени със сурови наказания, ако споменат дори една думичка за това, което знаят относно случилото се с Фиона и Тайра.

Торн се обърна и прикова Брита с поглед.

— Вярно ли е?

— Да — каза тя, правейки се на разстроена. — Опитах се да ги спра, но не ме послушаха.

— В името на Один! Къде може да са отишли? И защо? Посред зима е, а Фиона чака дете.

— А, ето го и Роло — каза Брита с облекчение, когато видя брат си да излиза от спалнята и да влиза в залата. — Той ще ти обясни какво стана.

— Ти ли изгони Фиона? — изрева Торн и се хвърли върху Роло.

— Не, не съм. Магьосницата замина по собствено желание. Взе си сандъчето с лекарства и прислужницата си и каза, че има намерение да напусне къщата ми.

— И защо ще прави такава глупост?

Роло сви рамене.

— След като ти замина, дойде един ярл от север и потърси подслон за през нощта. Фиона се сближи с него, ако разбираш какво искам да кажа — намекна той лукаво. — Когато ярлът си тръгна на следващата сутрин, Фиона и Тайра тръгнаха с него. Според мене той ѝ е обещал да я отведе на Ман, когато потегли по море следващата пролет. Понеже тя не е моя робиня, не можех да направя нищо, за да я спра.

Торн се вгледа невярващо в Роло.

— Лъжеш! Фиона никога няма да тръгне с непознат!

— Само че тръгна — увери го Брита. — Опитахме се да я спрем, но тя беше твърдо решила. Знаеш колко упорита може да бъде тази магьосница.

— Кой е този ярл? — изрева Торн. — Ще го разсека на две!

— Бъди разумен — помъчи се да го успокои Брита. — Каквото си е постлала магьосницата, на такова ще легне сега. Фиона съвсем ясно заяви, че те напуска. Може би вече топли леглото на ярла. Това за тебе не е кой знае каква загуба.

— Не мога да я оставя да си иде — изрече натъртено Торн.

Болката в сърцето му така се усили, че той почти се преви на две под напора ѝ. Въпреки че беше много вероятно Фиона да носи детето на Роло, той не преставаше да я желае. Вечно ли щеше да трае нейната магия? Нима беше осъден да прекара остатъка от живота си в мрежата на магия, чиято мощ не може да бъде прекършена нито от отсъствието, нито от предателството?

— Името, Роло. Каж ми името на този ярл.

Роло и Брита се спогледаха тревожно. Брита вдигна изписаната си вежда, което означаваше, че Роло трябва да се справи с проблема.

— Въпреки разногласията ние си оставаме приятели и съседи — подхвана той. — За твое добро е да не ти разкривам кой е този ярл. Не можеш да се сражаваш през зимата. Ако до пролетта не промениш намеренията си, ще ти кажа името му. Огледай се, Торн — продължи Роло, махвайки с ръка. — Имам много робини хубавици. Всяка от тях може да ти помогне да забравиш Фиона Учената. Брита все така желае да се омъжи за тебе. Съжالياва за онзи малък епизод с отровата. Време е да ѝ простиш и да се ожениш за нея, както бяхме планирали с баща ти.

Торн не чуваше нищо от това, което му говореше Роло. Умът му не можеше да се отърси от тревогите, породени от постъпката на Фиона. Защо е заминала? Да не би внезапно да е осъзнала, че винаги ще съществуват съмнения относно бащинството на детето ѝ? Да не би да е омагьосала онзи ярл по същия начин, както и него? Изпита съжаление към горкия човек, ако това действително се беше случило с него. И неговият живот вече не беше същият, откакто за първи път бе зърнал тази омайница.

— Торн, за какво си се замислил? — запита Брита, когато видя, че духът му като че ли отсъства.

— Ако кажа, че мисля за убийство, няма да излъжа — измърмори той гневно.

Яростта му беше толкова голяма, че като нищо можеше да убие човек. Отначало гневът му бе насочен към въпросния ярл, който бе запленил Фиона. Но колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че ярлът няма никаква вина за случилото се. Гневът му, насочен срещу Фиона, растеше неудържимо. Да беше на една ръка разстояние от него, без колебание би извил крехкото ѝ вратле.

— Ела да споделиш храната ни — повика го Брита. — Утре всичко ще ти се проясни. С времето ще разбереш какъв късмет си имал, че си се отървал от тази вещица.

— Ще споделя храната ви, но не и дома ви — отвърна Торн. — Ще се върна в дома на брат си, защото вече не искам да стоя тук, в тази къща.

По време на вечерята той забеляза, че Рика я няма, и любопитства:

— Къде е съпругата ти, Роло? Да не е болна?

Всички в залата затихнаха, очаквайки отговора на Роло.

— Рика се разведе с мене — каза той с безгрижие в гласа. — Върнах я на баща ѝ. Не е станало нищо кой знае какво. Не си подхождахме с това момиче.

Торн веднага забрави за Рика, зает със собствените си неволи.

За лош късмет, преди Торн да тръгне, се разрази ужасна буря, затова той продължи тихомълком да кипи отвътре, очаквайки времето да се оправи. Отказът на Роло да му каже името на ярла, с когото е тръгнала Фиона, не допринесе за поправяне на настроението му. Торн подозираше, че Роло и Брита са го излъгали, но не можеше да го докаже. Нещата му се виждаха съмнителни. Не приемаше твърдението на Роло, че не си струва един мъж да рискува живота си, като поведе битка заради жена. Защо не искаше да му каже името на човека, откраднал чувствата на Фиона? Може би защото такъв човек не съществуваше?

Торн не бързаше, осъзнавайки, че в къщата виене някаква тайнственост. Затова гледаше и слушаше внимателно. Една нощ лежеше на обичайното си място на пейката, която беше достатъчно близо до огнището, за да може да се топли. В един миг копнееше за Фиона, за всяка фибра от тялото ѝ, а в следващия се упрекуваше, че е толкова слаб, щом стане дума за нея. Дори мислеше за детето, което носеше тя. Някъде дълбоко в сърцето си беше убеден, че то е негово, създадено от страстта, която бяха преживели заедно. Да, и от любовта. Любовта, която изпитваше, не можеше да е последица само от магията на Фиона, защото му изглеждаше съвсем истинска. За съжаление, твърде късно бе стигнал до този извод.

Докато лежеше така край огъня, мислейки за Фиона, Торн долови леко шумолене и се стегна, а ръката му моментално потърси Кръвопиеца. Жаравата в огнището излъчваше слаба светлина. Отвъд този светъл кръг залата тънеше в мрак. Торн дочу женски шепот от тъмнината. Отпусна меча и напрегна слуха си.

— Остави меча, господарю — изшептя жената в ухото му.

— Коя си ти? Какво искаш? Нямам настроение за жени тази нощ.

Жената изсумтя презрително, но тихо.

— Идвам от леглото на господаря Роло. И на мене не ми е до мъже.

— Робиня ли си?

— Да, но не ме питай повече.

— Какво искаш? — запита Торн.

— Имам да ти кажа нещо. Искаш ли да разбереш истината за Фиона?

Той замря.

— Говори, момиче. Какво искаш в замяна? Не мога да те освободя.

— Нищо не искам, само доброто на Фиона. Това, което ще ти кажа, трябва да си остане между нас. Ако господарят Роло научи, ще ме убие.

— Защо ми го казваш, ако това застрашава живота ти? — запита Торн с подозрение.

— Защото го мразя! — изрече робинята с такава ярост, че Торн се смая. — Защото е груб с жените. Той и сестра му те предадоха и трябва да го знаеш.

Торн се надигна, но една малка ръка го възпря.

— Не, не мърдай. Страх ме е да не ни разкрият.

— Каж ми какво стана с Фиона и Тайра.

— Продадоха ги на роботърговеца Рор.

Торн едва се въздържа да не изреве от обида.

— И Рика щеше да я сполети същото, но жена ти се застъпи за нея. Заплаши, че ще отнеме мъжествеността на Роло, ако не върне Рика при баща ѝ. Той явно се страхува от силата на Фиона, защото изпрати Рика да си върви, но към Фиона и Тайра не прояви милост. Продадоха ги на роботърговеца.

— Продадени! — изсъска Торн в безсилен гняв, разкъсван между неистовото желание да пониже Роло и отчаяната нужда веднага да тръгне да търси Фиона. Спасяването ѝ беше по-важното; винаги можеше да се върне и да убие Роло. — Откога я няма Фиона?

— Малко след като ти замина.

— В името на Один! Знаеш ли къде ги е отвел Рор?

— Не. Но той не може да тръгне по море през зимата, затова сигурно ги държи в къщата си близо до селото. Сега трябва да си

вървя, преди Роло да се е събудил и да е видял, че ме няма. Надявам се да намериш жена си.

— Чакай! — подвикна тихо той подире ѝ. — Не си отивай още.

Взря се в тъмнината, но не видя нищо друго освен сенки.

Промъкна се тихо до мястото, където спеше Арен, и го събуди. Разказа му всичко, което му беше разкрила жената. Гневът на Арен беше не по-малък от неговия. Поговориха тихо няколко минути, после Торн се върна към мястото си край огъня.

Домът на Рор

Фиона и Тайра търпеливо изчакваха подходящ момент, за да избягат. За нещастие лошото време осуети плановете им. А после се случи нещо, което си беше чист късмет.

Един ден Рор излезе заедно с неколцина воители на лов. Но го върнаха легнал на импровизирана носилка. Преследваният от него глиган беше го ранил тежко. Бедрото му беше разкъсано, раната беше голяма и много сериозна.

— Ти си лечителка — каза Рор на Фиона, когато го настаниха на леглото му. — Излекувай ме. Много ме боли.

Фиона разгледа раната, която вече беше хванала коричка, и поклати глава.

— Раната е много тежка, господарю Рор. Може дори да се простиш с крака си. Ако не се лекува, ще загние и ти ще умреш.

Страх сгърчи лицето на Рор.

— Не! Спаси ме, жено. Каквото поискаш, ще ти дам.

— Свобода, Рор — за мене и за Тайра — заяви Фиона. — Ще спася крака ти, ако ни освободиш и ни оставиш да си идем след това по живо, по здраво.

— Да, обещавам, обещавам... Но ако ме оставиш да умра, моите хора ще те убият.

— Ще се закълнеш ли пред свидетели?

— Да, но побързай. Не мога да издържам тази болка.

Фиона повика робите на Рор в спалнята му. Всички чуха как той се закле да освободи Фиона и Тайра, ако Фиона излекува крака му и му спаси живота. После Фиона ги накара да излязат и се захвана за работа.

Накара да донесат вряла вода и направи настройка от корен на мандрагора, за да облекчи болките на Рор. Докато корените киснеха във водата, тя навлажни чисто платно и внимателно започна да мокри раната, докато коричката се отлепи. Смени водата три пъти, преди кръвенето да намалее и от раната да потече чиста кръв. После даде на Рор да пие настройката от мандрагора. По-късно накара да донесат силно червено вино и обилно заля раната с него. Рор издаде задавен звук, но все пак не припадна.

— Раната трябва да се обгори — заяви Фиона. — Донеси нож — каза тя на Тайра, която ѝ помагаше — и го сложи в огъня.

Тайра се подчини, без да задава въпроси. Намери един нож с късо, широко острие, приближи се към огъня и го положи вътре. Когато острието се нажежи до червено, тя го извади и го отнесе на Фиона. Фиона се поколеба за миг, преди да долепи плоската страна на острието до раната. Задушлива миризма на изгоряло месо изпълни въздуха. Рор изрева и загуби съзнание, Фиона заработи бързо. Прати Тайра да ѝ донесе от сандъчето с лекарства мехлема от невен и намаза раната с него. После я закри с чисто платно и направи превръзка, която да държи мехлема на място.

— Ще оздравее ли? — запита Тайра с надежда в гласа. — Ще бъдем ли свободни?

— С божията воля — отвърна Фиона. — Сега ще направя отвара от билки срещу треската, защото непременно ще го втресе. Сигурна съм, че Рор ще оживее и кракът му ще остане цял. Загубил е много кръв, но ще приготвя лекарство, което да го подсили.

— Можем да си тръгнем, Фиона. Рор няма как да ни попречи.

— Обещах му да го излекувам и ще направя точно това. С божията воля, скоро ще бъдем свободни.

Когато бурята поутихна и времето стана необичайно меко, Рор вече беше на път да оздравее, при това без да загуби крака си. Беше толкова благодарен, че не се опита да спре Фиона, когато тя обяви, че смята да тръгне на следващия ден.

— Къде ще идеш, жено? — запита той любопитно.

— Чувал ли си за Гарм Черния?

— Да. Дъщеря му се омъжи за Роло Дръзкия.

— Рика се разведе с Роло. Двете с Тайра смятаме да потърсим подслон при семейството ѝ.

— Пътят е дълъг. По-добре ще ти бъде във Византион. Ще се погрижа да ти намеря най-добрите господари. Да позволят да задържиш детето си.

— Няма да бъда робиня на никой мъж — заяви твърдо Фиона. — Нима думата ти не струва нищо? Толкова малко почтеност ли има у тебе, та да потъпчеш обещанието си да ни освободиш?

Рор наистина имаше подобни намерения. Но понеже не можеше да забрави всичко, което Фиона беше направила за него, бързо прогони мислите за евентуално забогатяване, свързани с нея. Жалко, каза си той, защото познаваше мнозина източни големци, които биха заплатили много злато за жена с красотата и уменията на Фиона.

— Не — изрече той навъсено. — Ти и прислужницата ти сте свободни. Сега времето не е подходящо за пътуване, но виждам, че твърдо сте решили да тръгнете.

— Оттук до дома на Рика не е далече. Ще се моля поне шест дни времето да е по-меко — каза Фиона, страхувайки се, че Рор може да промени намеренията си. — Няма какво повече да направя за тебе. Кракът ти и животът ти вече не са в опасност. Ще ти оставя напътствия и лекарства.

На следващата сутрин слънцето едва се провря през облаците, разпръсвайки мрака, когато Фиона и Тайра се отправиха на път. Мораг им даде достатъчно храна, която щеше да им стигне до края на пътуването. А понеже тежкото сандъче с лекарствата щеше да ги затруднява, Фиона и Тайра натъпкаха по една торбичка със сушени билки и шишенца с отвари и ги привързаха на коланите си. Облечени във вълнени туники, с кожени наметки и високи ботуши, обточени с кожа, те поеха дългия път на юг.

Торн и Арен бяха излезли от дома на Роло още преди някой да се събуди. Виелицата бе утихнала и призори през облаците проби слаб слънчев лъч. На Торн никак не му се искаше да остави Брита и Роло ненаказани, но бе обещал да не разкрива тайния си източник на сведения. Закле се да се върне и да предизвика Роло и Брита да си признаят истината веднага щом намери Фиона и я спаси от роботърговеца. Долната им постъпка нямаше да остане ненаказана; Роло и сестра му щяха скъпо да си платят.

Торн знаеше къде да търси дома на Рор. Няколко пъти беше ходил там, когато имаше да върши работа с роботърговеца.

Към края на деня двамата стигнаха голямата къща на Рор.

— Бъди готов на всичко — обърна се Торн към Арен, докато думкаше по дебелия врата. — Решен съм да си върна Фиона на каквато и да е цена.

— Аз съм до тебе и ще се бия за Тайра — отвърна Арен.

Мораг отвори вратата и Торн нахлу вътре, следван по петите от Арен.

— Къде е Рор? — изрева Торн, след като огледа задимената зала и не видя нито двете жени, нито самия търговец. Неколцина роби се хвърлиха към него, за да защитят имота на господаря си. Той им махна с ръка да отстъпят. — Не искам да навреда на господаря ви, ако ми помогне.

— Той е на легло — обади се Мораг, — възстановява се от тежка рана.

— Къде са жените, които е купил наскоро от Роло Дръзкия?

Мораг закърши ръце.

— Няма ги, господарю.

— Няма ги! — извика той. — Какви глупости ми говориш?

Рор чу шума и излезе, накуцвайки, от спалнята си, за да разбере какво става.

— Кой, в името на Тор, вдига целия този шум? — Той познаваше Торн от предишните сделки с него, забеляза свирепия израз на лицето му, затова спря на място. — Торн Безмилостния! Какво те води в дома ми?

— Кажи на хората си да излязат. Искам да говоря насаме с тебе.

Рор махна на робите да напуснат залата и приседна на една пейка. Въздъхна и протегна крака си, за да облекчи болката.

— Какво искаш? Имаш ли още християнски роби за мене? Чуждестранните свещеници, които купих миналото лято от тебе, много се харесаха на моите клиенти в Багдад.

— Този път не продавам роби. Търся две жени, които наскоро си купил от Роло Дръзкия.

По израза на лицето на Рор Торн веднага разбра, че търговецът знае за кого става въпрос.

— Едната от тези жени, които си купил от Роло, е моята съпруга.

Очите на Рор едва не изскочиха от орбитите.

— Никога няма нарочно да купя съпругата на някой мъж, освен ако съпругът изрично желае да тя да бъде продадена. Понякога се случва и това. — Той сви рамене. — Аз търгувам с роби. Не питам каква е историята на роба. Накараха ме да повярвам, че тези жени са робини. Господарката Брита се свърза с мене преди няколко седмици и каза, че става дума за покупката на две красиви християнски робини.

— Брита! — изфуча Торн. — Трябваше да се досетя, че е забъркана в това. Дай ми жените, Рор, и ще бъдеш щедро обезщетен заради времето и труда си.

— Не мога — каза със съжаление Рор. — Те вече не са тук.

— Лъжеш! — извика Арен и пристъпи заплашително.

— Не, казвам ви истината. — И той посочи крака си. — Както виждате, лекувам се от тежка рана. Имаше опасност да загубя крака си, дори живота си. Фиона ме спаси и затова я освободих. Двете с Тайра заминаха тази сутрин.

— Заминали са?! Не мога да разбера как си оставил две беззащитни жени да тръгнат на път посред зима. Къде отидоха? Може и двете вече да са мъртви в някоя преспа.

— Има къде да отидат, господарю — обади се плахо Мораг.

Тя се навърташе наблизко и бе чула разговора на господаря си с Торн.

Той се извърна към нея.

— Говори, жено! Къде отиде съпругата ми?

— Фиона мислеше, че не я искаш, господарю. Каза, че си поръчал на господарката Брита да я продаде на моя господар. Рика, дъщерята на Гарм Черния, ѝ предложила подслон.

— Съпругата на Роло? — учуди се Торн.

— Разбрах, че Рика се е развела с господаря Роло. Съпругата ти и Тайра са добре облечени и имат храна за шест дни път.

— Жена ми чака дете — каза Торн със задавен от тревога глас. Макар и късно, най-накрая беше разбрал, че Фиона не го е излъгала. Детето наистина беше негово. Ако Роло се е страхувал, че Фиона ще го направи импотентен, сигурно е имал основание да вярва в подобно нещо.

— Сега какво ще правим, Торн? — запита Арен отчаяно.

— Ще ги потърсим. — Торн се обърна към Рор. — Можеш ли да ни кажеш къде е домът на Гарм?

— Имал съм работа веднъж-дваж с него. Живее на юг оттук, край брега, близо до Берген. Късно е вече. Споделете храната ни и останете тази нощ да спите тук. Можете да тръгнете на път утре, след като си починете.

Торн искаше да тръгне незабавно, но разсъди, че Рор му дава умен съвет.

— Да, ще се възползваме от гостоприемството ти, Рор. Роло измами и двама ни, затова не те държа отговорен за случилото се със съпругата ми.

През по-голямата част от нощта Торн не можеше да си намери място. Искеше да намери Фиона, преди да се е разразила някоя нова буря или виелица. А когато я откриеше, щеше да я моли за прошка, макар да знаеше, че не заслужава.

Първите няколко мили не бяха особено трудни за Фиона и Тайра. По това време на годината пътят край брега беше почти пуст и те срещаха малко хора. За през нощта намериха подслон в къщата на един селянин и съпругата му. Голямата къща беше уютна и топла, уморените пътнички си починаха там в компанията на двамата стопани, четирите им деца и трите кучета. Стопаните споделиха с гостенките и скромната си, но обилна вечеря.

Гостоприемството на викингите беше добре известно. Домакините, които подслониха двете жени, не задаваха никакви въпроси, въпреки че пътничките бяха събудили любопитството им, и на следващата сутрин ги изпратиха, след като ги нахраниха обилно с овесена каша, топъл хляб и мляко.

Торн и Арен потеглиха рано сутринта, дъвчейки храната, която Мораг им беше дала за из път. Торн отчаяно искаше да настигне Фиона колкото може по-скоро, затова наложи страшно бърз ход; тичаше, когато беше възможно, и вървеше толкова бързо, колкото е по силите на човек, когато пътят не беше особено удобен. Арен предложи да спрат и да попитат хората в малката ферма, край която минаваха. Торн го послуша и се зарадва, защото научиха, че две жени били потърсили

подслон тук миналата нощ, но отклонили предложението на домакините да поостанат и продължили пътя си.

— Ако времето се задържи така, имаме шанс да ги настигнем най-късно утре — разсъди Торн и погледна към ниско надвисналото небе. — Не ми харесва. Преди да се стъмни, ще завали сняг.

Тревогата на Арен беше почти осезаема.

— Ние вървим два пъти по-бързо от жените. Те може да потърсят подслон по-рано, заради приближаващата буря.

Преди да беше довършил думите си, едри парцали сняг започнаха да се сипят на главите им. Те се спогледаха загрижено и потеглиха с бърз ход.

Двамата мъже бяха в превъзходна физическа форма, извънредно силни и издръжливи. За късо време изминаха забележително голямо разстояние. Но надвечер снегът се засили и Торн разбра, че трябва да потърсят подслон за през нощта или да загинат в надигащата се буря.

Вторият ден от пътуването беше труден за жените. Лекият снеговалеж бе затруднил придвижването им, а Фиона бе започнала да показва признаци на умора, въпреки че често спираха да си починат. Още от предния ден не преставаше да я измъчва една постоянна, тъпа болка в кръста. С приближаването на нощта те забелязаха изоставена колиба, сгушена сред китка дървета, Фиона бе така доволна, че отправи към небето кратка благодарствена молитва. Нещо ставаше в тялото ѝ и тя разбра, че повече не може да върви.

— Виж, Фиона, до вратата има куп дърва — забеляза възбудено Тайра. — А аз имам в джоба си кремък.

— Сигурна съм, че собствениците няма да имат нищо против — предположи Фиона. — Пак ще има буря. Слава на бога, че няма да прекараме нощта на открито.

Колибката наистина беше изоставена. В малката постройка имаше също такава малко огнище, две груби пейки, подпрени до стената, в единия ъгъл се виждаше купчина слама, която служеше за постеля, и две обърнати ръждясали железни гърнета край огнището. Нямахте нищо друго, но и това беше достатъчно.

Тайра внесе наръч дърва и запали огън със стиска слама. Тя пламна веднага и след миг малки пламъчета започнаха да ближат цепениците. Когато огънят се разгоря, двете жени хапнаха малко от

припасите в торбите и легнаха в сламата, увивайки се с наметките си, за да им бъде по-топло. Заспаха бързо, въпреки ранния час.

След няколко часа остра болка разбуди Фиона от дълбокия ѝ сън. Тайра също се събуди, стресната от виковете ѝ.

— Какво има, Фиона? Бебето ли?

— О, господи — изхлипа Фиона. — Бебето ми! Горкото бебе!

Арен първи забеляза тънката струйка дим, издигаща се сред купчинката натезали от снега дървета. Снегът валеше така силно, че видяха колибата едва когато Арен зърна дима от комина ѝ.

— Ще помолим за подслон — каза Торн и тръгна към постройката. — Трябва да са някои бедни хора, ако се съди по състоянието на къщата им. Може да нямат храна да ни предложат, но поне огънят ще ни сгрее костите.

— Прав си — съгласи се Арен, увивайки се по-плътно в коженото си наметало. — Може да са виждали Фиона и Тайра. Досега трябваше да сме ги настигнали. Ние вървим ужасно бързо и наваксахме доста време. Нали не вярваш...

— Не! Дори не си го помисляй! Утре ще ги намерим. Може би са потърсили подслон при някой друг фермер.

Стъпвайки на прага, Торн чу писък, последван от глухи хлипове. Не си даде труд да почука, дръпна връвта на резето и отвори вратата.

Фиона всеки момент щеше да припадне от мъка. Бе изгубила бебето. Толкова мъничко, че дори не се бе оформило в утробата ѝ. Режещата болка и кръвта, потекла по бедрата ѝ, бяха достатъчни, за да разбере, че е пометнала. Викът, изтръгнал се от устата ѝ, бе протест против жестокото наказание на природата. Хълцането ѝ бе неудържимо и сърцераздирателно. Бебето ѝ, скъпоценното ѝ дете, детето на Торн, вече го нямаше.

Вратата изведнъж се отвори рязко и в колибата нахлуха две засипани със сняг привидения. Тайра изпищя и се хвърли върху господарката си, за да я запази.

Торн отърси снега от наметалото и свали качулката от главата си. В първия момент Тайра не можа да го познае заради наболата тридневна брада.

— Моля ви, добри господари, не ни закачайте. Господарката ми току-що загуби бебето си.

Арен пристъпи напред.

— Тайра, аз съм, Арен. Това е Торн. Тръгнахме да ви търсим.

— Арен? — Тайра изглеждаше смаяна и обърквана. — О, Арен! Слава на бога, че дойдохте.

Торн вече беше коленичил до Фиона, гледайки с ужас окървавените ѝ поли и бледото ѝ лице. Очите ѝ бяха затворени и той веднага си помисли най-лошото. Кръвта замръзна във вените му, лицето му пребледня като на смъртник.

— Один да ми е на помощ, тя е мъртва!

— Не, господарю Торн, само е заспала — успокой го Тайра. — Тя току-що изгуби детето ти и е изтощена. — Видя, че на лицето на Торн се изписа гняв. — Какво очакваше? Продаде съпругата си и нероденото си дете на роботърговец, без да помислиш за здравето и живота ѝ. Тя те обичаше, а ти я предаде.

Торн прегърна Фиона и я притисна към себе си, без да чува думите на Тайра. Не можеше да я загуби, не и сега, не и когато най-накрая бе приел, че любовта му към Фиона няма нищо общо с магиите и вълшебствата, а извира от сърцето му.

Топлината на тялото му преодоля изтощението на Фиона и тя отвори очи. Вгледа се в лицето му за един кратък миг, позна го и го отблъсна с колкото сили ѝ бяха останали.

— Махай се! Мразя те! Мразя те!

— Не те обвинявам, че ме мразиш, но не съм го направил аз — възрази Торн. — Повярвах, че си ме напуснала. Роло и Брита измамиха и мене, и Арен. Една смела робиня, която мрази Роло, ни разкри какво е станало в действителност. Ако не беше тя, щях да повярвам, че си ме напуснала заради друг мъж.

— Просто ме остави на мира, Торн — изхлипа Фиона. — Не мога да те гледам. Детето ни вече го няма. Дори не знам дали е било дъщеря или син.

— Разстройваш я, Торн — намеси се Тайра, отделяйки го от Фиона. — Тя преживя голяма трагедия и ѝ трябва време, за да се излекува.

— Мислиш ли, че аз не страдам? — изрече с горчивина Торн. — Тя изгуби моето дете.

— Сега за пръв път признаваш, че детето е твое — нападна го Фиона и се обърна с гръб към него. — Ужасно съм уморена. Страшно много.

— Ще се оправи ли? — запита Торн тревожно, когато Фиона като че ли се унесе.

— Тя спи, Торн — каза Тайра. — Сега точно това ѝ трябва.

— След колко време ще може да пътува? — запита той.

— Няколко дни, струва ми се. Трябва и почивка и хубава гореща супа, да си възстанови силите. Може би двамата с Арен ще хванете някой тлъст заек. Аз намерих две железни гърнета, имаме още много дърва. Ще приготвя нещо да я нахраня, когато се събуди.

Макар да не му се искаше да излиза навън, Торн се зарадва, че ще може да помогне с нещо. Чувстваше се безпомощен в подобни ситуации, а това усещане никак не му харесваше.

— Съжалявам за загубата ти — каза Арен, когато излязоха от колибата. — Много ще ми хареса да те видя как раздаваш възмездие на Роло и Брита. Постъпката им е отвратителна.

— Така е — каза Торн, мислейки по какъв начин да накара Роло и Брита да страдат заради това, което бяха отнели на него и на Фиона.

Не можеше да понесе мисълта, че и той отчасти е виновен за случилото се. Ако не беше оставил Фиона при Роло и Брита, неговото дете още щеше да бъде в утробата ѝ. Трябваше да преодолеят още толкова много препятствия, че Торн се питаше дали двамата с Фиона ще успеят да се справят с всичко тона. Дори собственият му брат се страхуваше от нея ѝ я мразеше.

Тъкмо тогава забеляза един тлъст заек; инстинктът му на ловец надделя и той моментално престана да размишлява.

Сънят на Фиона добиваше очертания и плътност под затворените ѝ клепачи. Видя Бран, застанал пред нея с нежна усмивка на лицето. Той хвана ръката ѝ и приседна до нея.

— Загубих детето си — каза Фиона с треперещ от мъка глас.

— Не се отчайвай, дете — отвърна Бран и стисна ръката ѝ. — Ще имаш и други деца. Много други деца. Винаги съм знаел, че първият ти син ще се роди на Ман. Ще има силата на баща си и мъдростта на майка си.

— Не. Няма да родя повече деца на Торн. Не мога да понеса отхвърлянето, нито болката да го обичам, а той да не ме обича.

Фиона сигурно бе извикала в съня си, защото Торн веднага се озова при нея и сграбчи ръката ѝ. Все още в призрачното царство между съня и реалността, тя отвори очи, очаквайки да види Бран. Но видя само Торн. Премига няколко пъти, но обичният ѝ приятел и наставник все така го нямаше. После усети изкусителната миризма на готвено и се опита да се надигне. Присви се от острата болка, която прониза вътрешностите ѝ. Тогава действителността се върна като с един удар. Тя беше загубила детето си, и то по вина на Торн. Ако той не бе пожелал да се отърве от нея, детето ѝ щеше да бъде на безопасно място под сърцето ѝ. Не разбираше какво прави той тук.

— Добре ли си? — запита Торн, когато усети, че го е познала. — Боли ли те?

— Боли ме сърцето — прошепна Фиона. — Можеш сам да ми кажеш, че не ме искаш, а не да оставиш Брита да го прави вместо тебе. Отдавна щях да се върна на Ман, ако ме беше пуснал.

Торн си спомни всичко, което беше казал и направил, за да си спечели недоверието на Фиона. Спомни си как я беше обвинявал, че ѝ е харесвало да бъде любовница на Роло. Спомни си как упорито бе отказвал да повярва, че детето, което тя носи, е негово, а вместо това бе давал ухо на лъжите на Брита и Роло.

— Виновен съм за много неща, но не и за това, че те продадох — каза той.

— Признай си. Ако детето ни беше се родило, винаги щеше да се чудиш чие е — нападна го Фиона.

Торн нямаше какво да каже. Не умееше да лъже. И макар да съжаляваше от цялото си сърце, думите на Фиона бяха отчасти верни. Съмнението, че тя носи дете от Роло, се бе така силно вкоренило в душата на Торн, че той вече не знаеше на какво или на кого да вярва.

— Възможно е — съгласи се той. — Но никога няма да знаем със сигурност. Прости ми, че ти причиних такава мъка. Не ме интересува дали съм омагьосан. Това вече няма никакво значение. Ти си моя, Фиона. Ние още сме съпруг и съпруга според твоя християнски бог.

— Ще си говорите по-късно, Торн — каза Тайра, подканвайки го да се дръпне.

Зад нея стоеше Арен, държейки гърнето със супа, която Тайра беше сварила. Той го остави на земята до Фиона.

— Нямаме чинии, но имаме лъжици — каза Тайра, извади една лъжица от торбата си и я подаде на Фиона. — Ние ще ядем, след като ти се нахраниш.

Фиона посегна да вземе лъжицата от Тайра, но Торн се намеси. Взе лъжицата и започна търпеливо да сипва супа в устата на Фиона, като между всеки две лъжици течност ѝ даваше хапки от свареното заешко. Въпреки че нямаше сол, супата беше богата и засищаща, а когато тя се нахрани, Торн ѝ помогна да легне.

Докато Фиона си почиваше, Торн, Арен и Тайра изядоха останалата супа и месото и започнаха да говорят какво ще правят.

— Фиона не може да пътува — каза Торн, снишавайки глас.

— Какво ще правим? — запита Арен, който много искаше да помогне с нещо на братовчед си и на Фиона.

— Мисля, че ти и Тайра трябва да тръгнете към дома на Гарм, а ние с Фиона ще ви последваме, когато тя укрепне достатъчно.

— Ще можете ли да изкарате тук толкова време?

— Да. И преди съм го правил. Има много дивеч, за да си напълним стомасите, и дърва, за да поддържаме огъня. Имаме кожени наметки, да се пазим от студа, и легло от слама, на което да спим. Колибата е в добро състояние, въпреки че е изоставена. Ще се справим.

След като се нахраниха, Арен и Тайра отнесоха наръч слама до отсрещната стена и си направиха легло. Торн легна до Фиона, завивайки и нея, и себе си с наметалото си. Когато я прегърна, тя се стегна, но не отрони и дума. След няколко минути той чу равномерното ѝ дишане и разбра, че е заспала. Държейки я все така здраво в прегръдките си, Торн също потъна в обятията на съня.

Когато на следващата сутрин Фиона се събуди, наоколо беше толкова тихо, че тя се уплаши да не би да са я изоставили. В колибата нямаше друг освен нея; не видя нито Торн, нито Арен, нито пък Тайра. Тогава вратата се отвори и вътре влезе Торн, изпълвайки малката колиба с енергичното си присъствие. Носеше огромен куп дърва, които започна да подрежда край огнището. Фиона бързо забеляза, че е остъргал брадата от лицето си с помощта на ножа — явно докато тя е спала.

— Къде са другите? — запита Фиона, изненадана от това, че гласът ѝ прозвуча толкова тихо.

Като чу гласа ѝ, Торн се обърна и се отправи към леглото ѝ.

— Събудила си се. Как се чувстваш?

Ръката ѝ се притисна към корема.

— Празна.

Доплака ѝ се.

— Фиона, аз...

— Не, не искам да говоря за това — и тя извърна лице от него.

Торн се отпусна на колене до нея.

— Не се отвръщай от мене, любов моя. Чувствам се ужасно виновен. Детето, което загуби, беше мое.

— Не ме интересува какво каза Бран — изрече тя замислено, — но това дете ужасно ще ми липсва.

— Бран ли? Той е мъртъв.

Да не ѝ се привижда нещо, почуди се Торн и положи ръка на челото ѝ, търсеше признаци на треска. Но челото ѝ беше хладно.

— Да, Бран е мъртъв, но връзката между нас е изключителна, неподвластна на времето и пространството, дори на смъртта.

— Бран ти е говорил? Какво каза?

Любопитството на Торн се събуди, въпреки че той не вярваше в способността на Фиона да говори с мъртвите. Но тя го бе опровергавала толкова много пъти, че му се стори, че е най-добре да я изслуша.

— Каза ми да не се отчайвам и че ще имаме други деца.

— Ще имаме, Фиона. Ще ти дам всичките деца, които поискаш.

Тя поклати глава.

— Вече е късно, Торн. Не искам деца от тебе.

— Знам, че сега те боли, но...

— Изобщо не знаеш как се чувствам! — извика тя. — Никой мъж не знае как се чувства жената, когато загуби дете. Може би ще имам и други деца, но няма да са от тебе, Торн Безмилостни.

Торн мъдро реши да не спори. Фиона беше още твърде слаба, за да си хаби силите в размяна на гневни думи.

— Пратих Арен и Тайра напред, в дома на Гарм. Ние ще тръгнем натам след няколко дни.

— Защо не замина с тях? Аз мога да се грижа за себе си, не ми трябва твоята помощ.

Торн я изгледа навъсено.

— Никога няма да те оставя сама, Фиона. Ще се грижа за тебе, докато оздравееш достатъчно, за да можеш да пътуваш.

— Това ли искаш наистина, Торн? Или стоиш при мене само за да успокоиш гузната си съвест?

— Спомняш ли си, когато ти казах, че се чувствам изгубен без тебе, че искам винаги да си с мене? Нищо не се е променило. Липсваше ми. Нямах търпение да се върна и да ти кажа, че те обичам, че съм бил глупак да се усъмня в тебе. Когато Роло ми каза, че си заминала с друг мъж, бях в състояние да убия някого. Съжалявам, че повярвах, че можеш да бъдеш способна на такава измама. Какво трябва да направя, за да ми простиш?

— Не съм сигурна дали изобщо мога да ти простя. Може би, ако детето ни беше оцеляло... но сега вече е много късно.

— Ще те накарам да ме обикнеш, Фиона, заклевам се.

Тя въздъхна и затвори очи. Чувстваше се съкрушена, сякаш животът ѝ беше натрошен на парчета и стъпкан. Преди имаше поне Торн, за когото да се държи, но сега се чувстваше изоставена и изгубена. Искаше да си иде у дома, да види баща си, да се наслаждава на мекия въздух и зелените хълмове на своя приличен на украшение остров. Искаше да забрави всичката мъка, преживяна с Торн, както и цялото блаженство и да се върне към простия си живот на лечителка.

След като напразно я чака да проговори, Торн решително се отпрати към огнището и внимателно извади желязното гърне от жарта. Беше го напълнил със сняг и го беше сложил да се стопи.

— Стоплих вода, ако искаш да се измиеш — каза той, оставяйки димящото гърне с вода край нея. Без да чака отговор, откопча токата на рамото ѝ и започна да съблича туниката и ризата ѝ.

— Мога и сама — протестира слабо Фиона.

— Остави на мене — каза Торн с твърд глас и отмести ръцете ѝ.

Свали сръчно дрехите ѝ и я покри с коженото ѝ наметало. После откъсна парче от туниката ѝ, намокри го в топлата вода и смъкна наметалото, оголвайки горната част на тялото ѝ. Изми внимателно лицето, врата, ръцете и гърдите ѝ. Когато свърши, я зави и отви краката и. Присви болезнено очи при вида на окървавените ѝ бедра и с мрачна решителност пристъпи към задачата си.

— Готово — каза той, изпирайки парцала за последно. — Сега ще се погрижа да ти направя някаква закуска. Заекът, който хванах и одрах сутринта, вече ври на огъня. Усещаш ли миризмата? След като се нахраниш, можеш да си подремнеш, а аз ще ти изпера дрехите и ще ги окача да се сушат над огнището.

Наблюдавайки Торн да върши женска работа, Фиона изпита странно страхопочитание. Викингите не се славеха с домакински умения. Торн беше изключителен в много отношения, мярна се неясна мисъл в ума ѝ, но това въпреки всичко не променяше решението, което бе взела. Той трябваше да спечели доверието ѝ и едва тогава щеше да я умилостиви.

Торн седна при Фиона и я загледа как спи. Вцепенението, което го бе обзело при вестта, че е била продадена, вече започваше да се оттича. Тя бе претърпяла огромни страдания заради ревността на Брита и гордостта на Роло. Той едва не я бе изгубил. Загубата на детето

им беше покъртителна, но ако изгубеше Фиона, това щеше да бъде последният удар. Тя щеше да бъде потресена, ако научеше колко отчаяно се нуждае той от нея, колко много я...

Обича.

Още на другия ден Фиона настоя да стане и да се разходи из колибата. Силите ѝ укрепваха, но не беше още достатъчно здрава, за да тръгне на път. Торн изтръпна, когато забеляза на хоризонта признаци, че се надига нова буря. Уплаши се да не би снегът да ги затрупа, затова излезе, хвана няколко заека и един млад елен.

Торн знаеше, че двамата с Фиона няма да умрат от глад, докато оръжията му са при него, нито пък ще умрат от замръзване, докато имат покрив над главата и достатъчно дърва за горене. Беше благодарен на предишните обитатели на колибата за железните гърнета, както и на себе си заради своите оръжия и различните полезни неща, които предвидливо бе взел със себе си. И за торбата с билки и лекарства, която Фиона носеше. Торн не се и съмняваше, че бързото ѝ възстановяване се дължи на билките, накиснати в гореща вода, които тя пиеше по три пъти на ден.

Свирепа и безмилостна, очакваната буря се разрази на следващия ден. Зави вятър, ледени парченца се заудряха със страшна сила в стените на колибата. От време на време на Торн му се струваше, че виелицата ще ги отнесе. Но им беше учудващо топло и уютно, сгушени един до друг пред пламтящия огън, увити в кожените си наметала. Имаха достатъчно храна, която щеше да им стигне за няколко дни, и Торн се чувстваше странно спокоен. Нямахме друг човек освен Фиона, с когото би искал да бъде затрупан от снежна виелица.

От друга страна, Фиона беше неспокойна и меланхолична. Загубата на детето ѝ още я изпълваше с печал, струваше ѝ се, че се носи нанякъде без посока. Дори когато беше пленница на Торн, животът ѝ имаше цел... да го накара да я обикне. Беше започнала да вярва, че двамата с него са обречени един на друг. И точно когато бе намерила любовта, целият ѝ свят се бе разпаднал.

Бурята завя колибата с две стъпки сняг. Торн утъпка пътека до нужника, за да може Фиона да стига дотам лесно, без да пропадне в някоя преспа. Като нямаха какво друго да правят, освен да чакат бурята да отmine, помежду им започна да се установява относителен мир.

Възможно беше да минат дни, дори седмици, преди да могат отново да тръгнат на път. А Фиона малко по малко възстановяваше силите си.

Торн можеше да излиза на лов и често се връщаше с достатъчно прясно месо, така че двамата не изпитваха глад. Когато Фиона останеше дълго време загледана мрачно в огнището с тъжен израз на лицето, Торн правеше всичко възможно да я развлече с разкази за приключенията си във Византион и в други чужди страни.

Като сравняваше разказите му със своя доста обикновен живот, Фиона реши, че той е живял извънредно вълнуващо. Колкото повече време прекарваше с него, толкова повече осъзнаваше, че никой друг мъж не би могъл да се сравнява с Торн.

Един ден, след като бяха стояли по принуда в колибата цели две седмици, Фиона пожела да се изкъпе. Торн опъна наметалото си между две греди на стената, за да ѝ създаде интимно кътче. Къпането и миенето на косата с желязно гърне не беше идеалният вариант, но сега и това стигаше. Когато след малко Фиона излезе иззад импровизираната завеса, с блеснало лице и мокра коса, спускаща се на вълни по гърба ѝ, той бе така поразен от красотата ѝ, че не можеше да възпре това, което се случи после, дори да беше поискал.

Без да обръща внимание на блесналите от страст очи на Торн, Фиона коленичи пред огнището, за да срещне косата си с пръсти. Изненада се, когато Торн коленичи зад нея и я притегли към себе си. През бариерата на дрехите им тя усети изгарящата топлина, която се излъчваше от тялото му.

Замря на място.

— Торн, недей.

Страхуваше се как ще реагира на този единствен мъж, плашеше се от начина, по който тялото ѝ тръпнеше и сърцето ѝ се разтуптяваше, когато той я докоснеше.

— Искам да те прегръщам, Фиона. Можеше да те изгубя окончателно. Надявам се един ден да разбере коя е робинята, която ми каза истината за твоето изчезване, и да я възнаградя.

Той обърна Фиона към себе си.

Знаеше, че репутацията му на грабител всява страх у мъже и жени, но с Фиона бе открил в себе си нещо нежно и ласкаво. Ако брат му или другарите му научеха за този негов недостатък, сигурно щяха

да се присмиват на това, че една дребничка жена е направила това, което никой мъж не би посмял.

— Ще те целуна, любов моя.

Фиона усети как нещо у нея се сгромолясва и се уплаши, че това е защитната ѝ сила. След като помълча нерешително, каза:

— Бих предпочела да не го правиш.

Той разбра страха ѝ и поиска да го прогони. Искаше да я накара да го пожелае. Искаше и тя да почувства онази буря на чувствата, която бушуваше у него.

— Ти си моя, Фиона. Винаги си била моя. Най-напред ми беше пленница, а след това съпруга. Не мога да направя нищо, за да променя това, което се случи с детето ни, но мога да ти помогна да го забравиш за известно време.

Устата му плени нейната, преди тя да бе успяла да протестира. Устните му бяха твърди, горещи, настоятелни, изискващи отговор. Отначало Фиона беше решила да не реагира, но когато устата му започна да прави магии с нейната, езикът му накара устните ѝ да се отворят и преодоля съпротивата ѝ, тялото ѝ полека започна да се отпуска.

Торн я притисна към себе си, държейки я здраво с едната ръка през кръста, а другата бе вплел в дългата ѝ коса. После ръцете му започнаха да бродят нагоре-надолу, обхващаха стегнатия ѝ ханш, стискаха тънката ѝ талия и накрая се спряха на гърдите ѝ. Целувките му ставаха по-дълбоки, езикът му търсеше горещината на устата ѝ. Фиона въздъхна и обви ръце около врата му. Стонът ѝ се зароди дълбоко в корема и си проправи път нагоре към устата ѝ. Той го пое с измъчено изпъшкване, докато я вдигаше на ръце и я отнасяше към сламената им постеля. Положи я полека на леглото и се отпусна до нея.

— Това не е добра идея — изрече със задавен дъх Фиона, когато най-накрая той освободи устата ѝ.

— Рано ли е? — запита Торн. Стръскащата синева на очите му бе потъмняла от страст. — Не искам да те нараня.

— Не, вече оздравях — каза тя. — Не е това.

— Искам да те любя — прошепна Торн, галейки леко с език ухото ѝ. — Тялото ти ме иска, Фиона. Толкова време мина, а аз съм почти полудял от желание. Никога не съм допускарал, че един мъж може да иска собствената си съпруга така, както аз те искам.

— Може би още си омагьосан — подразни го Фиона.

Той я изгледа и се засмя леко.

— Това състояние много ми харесва. Не ме е грижа за никакви магии или вълшебства, които можеш или не можеш да правиш. Искам те, Фиона, и това никога няма да се промени.

Той зарови лице в топлата ямка на шията ѝ и започна да я целува и облизва пулсиращата там вена. Фиона отметна глава, за да го улесни, и усети как сетивата ѝ започват да се изплъзват от контрол.

Този мъж ѝ беше толкова познат, но тя усещаше, че не знае нищо за него. Беше се любила с него, беше спала до него, беше правила всякакви интимни неща, каквито жената прави с мъж, но в действителност още не го познаваше.

— Какво ще стане, когато това привличане помежду ни умре от естествена смърт?

— Дотогава ще съм твърде стар, за да ме е грижа. Да не би вече да си се уморила от мене?

— Този въпрос не е честен. Ти се разведе с мене. Ти твърдеше, че съм те омагьосала, и отказваше да признаеш детето, което носех.

— Бях глупак — каза той. — Прости ми, Фиона.

Очите ѝ се разшириха. Не беше в характера на Торн да иска прошка; той беше твърде горд мъж, този викинг, за когото се бе омъжила.

— Не знам дали *мога* да ти простя.

— Опитай — прошепна той срещу устните ѝ.

Ръцете му, топли, нежни, решителни, полека сваляха туниката и ризата ѝ и ги захвърляха на пода. Чорапите и обувките ѝ бързо ги последваха. После той стана и свали и своите дрехи, Фиона го загледа омаяна; дъхът ѝ замря, виолетовите ѝ очи станаха като стъклени при вида на най-разкошния мъж, когото бог някога беше създал.

Той беше висок, с едри кости, но по тялото му нямаше и следа от тлъстина. Раменете му бяха широки, а торсът — сякаш изтъкан от мускули. В изпъкналите жили по дългите му бедра и ръце се таеше сила. Седалището му бе стегнато и твърдо. Мъжествеността му, вече набъбнала, се издигаше застрашително нагоре към плоския му корем. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, когато желанието да го докосне се превърна в непоносимо мъчение.

Той коленичи пред нея.

— Толкова си красива — прошепна, омаян от тъмнокосата красавица, изтегната пред него в цялата си разкошна голота. — Освен ако ми кажеш, че любенето ми ще те нарани, че не си готова след преживяното изпитание, само това може да ми попречи да се любя с тебе.

Фиона поклати отрицателно глава. Беше готова. Искаше го. Човек не може да вика и отпраща любовта по собствено желание. Ако Торн бе искал тя да излезе от живота му, мислеше Фиона, сега нямаше да е с нея, да се грижи за нея, да ѝ осигурява топлина, храна и безопасност. Глупачка беше, че повярва на лъжите на Брита. Но тогава всичко изглеждаше приемливо, а тя бе толкова наранена, че не можеше да мисли задълбочено.

— Няма да те спра — каза Фиона. — Не трябваше с такава готовност да вярвам на Брита и Роло. Брита още те иска, нали знаеш.

— Тя иска всеки мъж, който би се оженил за нея. За нещастие или не, но както и да го погледнеш, никой мъж няма да я вземе. Забрави тази кучка. През лятото ще отплаваме за Ман. Роло и Брита вече няма да ни се изпречват на пътя.

— Ще останеш с мене? — запита Фиона, изумена от думите му.

Торн сви вежди.

— Мислех, че го знаеш. Съпругът и съпругата трябва да живеят заедно. Твоят остров е богат и плодороден, много по-пригоден за живеене от моята родина. Климатът е мек. Там е добре за реколтата и за децата. Ще основем своя династия на Ман. Съжалявам само за едно, че ще оставим тук Туролф. Ще ми липсва.

Изведнъж от тъмните дълбини на съзнанието на Фиона се надигна видение. Тя отмести поглед от Торн и пред очите ѝ пробягнаха мигове от бъдещето. Видя Туролф и жената, която един ден щеше да стане негова съпруга, да вървят ръка за ръка на Ман и децата им да лудуват край тях. Фиона се усмихна, докато картината се стопяваше пред очите ѝ, защото бе видяла лицето на бъдещата съпруга на Туролф.

— На какво се усмихваш? — обърна се с любопитство Торн към нея.

— На бъдещето — отвърна Фиона и усмивката ѝ стана още по-широка. — Няма да загубиш брат си.

— Само това ли ще кажеш?

— Достатъчно е.

— Да, повече от достатъчно. Не мога да мисля за друго освен за това, че лежиш гола в прегръдките ми, а аз още не съм в тебе.

Очите му потъмняха в полунощно синьо, когато сведе глава и зацелува гърдите ѝ — първо едната, след това другата. Започна да гали седалището и бедрата ѝ и да смуче зърната ѝ, докато те не се втвърдиха в стегнати пъпки, толкова чувствителни, че от устата на Фиона се изтръгна сподавена въздишка.

Тя плъзна ръка надолу по корема му и обхвана мъжествеността му. Той изстена и се прилепи към дланта ѝ. Пръстите ѝ се стегнаха. Той стана още по-твърд, боеше се, че ще експлодира, ако помръдне. Но не можеше да остане неподвижен. Остави я да го гали за един бездиханен миг, после отстрани ръката ѝ.

Пръстите ѝ се впиха в раменете му, а в същото време ръката му се спусна по бедрата ѝ към гнездото от светлокафяви къдрици, сгушено между тях. Тя издаде задавен стон, когато той започна да гали влажната цепнатина, и тазът ѝ неудържимо подскочи нагоре към ръката му. Пръстите му се свиха, два от тях навлязоха в копринения ѝ отвор, хлъзгав от сладка влага и толкова горещ, че едва не го опари. Тя се стегна около пръстите му и сподави един вик.

— Обичам начина, по който ме чувстваш — прошепна Торн, докато пъхаше и изваждаше пръстите си.

— Знаеш точно къде да ме докосваш — изпъшка Фиона. — Боже господи, ще се пръсна.

— Не, още не — каза Торн и ѝ се ухили широко, плъзгайки се надолу по тялото ѝ. — Скоро, много скоро. — Сведе глава я докосна с език. Тя подивя, докато той я галеше и се наслаждаваше на това невероятно чувствително място. — Хайде — подкани я Торн, давайки ѝ позволение да потърси върховната наслада. — Ето сега можеш да се пръснеш.

Бавното плъзгане на езика му, съчетано с движението на пръстите му в нея, беше невероятно еротично. Кръвта се блъскаше в слепоочията ѝ, нагнетявайки напрежението, убийствена горещина танцуваше из нея. След миг я разтърсиха силни спазми.

Торн се плъзна нагоре по тялото ѝ и вмъкна в нея, докато тя още се катереше по върховете на екстаза. Навлезе със силен тласък; очите ѝ се разшириха, когато това движение увеличи удоволствието ѝ. Той започна да влиза и да излиза, а тя отвърщаше с къси, диви тласъци на

слабините си. Пръстите ѝ се забиха в бедрата му; той направи рязко движение навътре, а в гърдите му отекваха диви, трескави стонове.

— Фиона!

Името ѝ се изтръгна от гърлото му, докато изливаше семето си.

Не искайки все още да се отдръпне, той опря чело в нейното.

— Не те нараних, нали?

— Не си ме наранил. Това, това беше невероятно. Винаги ли ще бъде така?

— Само докато сме живи — Торн се отпусна до нея и я прегърна, придърпвайки кожената си наметка над двамата. — Имам само една работа, която трябва да довърша, преди да се сбогувам с тази страна.

Усетила настроението му, Фиона разбра какво има предвид.

— Остави това, Торн. Никакво удоволствие не е да отмъщаваш.

— Не мога. Това, което направиха Роло и Брита, е непостижимо.

Фиона въздъхна. Животът беше толкова сложен. Поне Бран да беше при нея. После мислите ѝ се разбягаха на всички страни, когато Торн отново започна да я люби.

На следващия ден слънцето най-сетне се показа. След два дни времето стана невероятно топло за сезона и Торн започна да подготвя заминаването им. Фиона напълно се бе възстановила от помятането и също като него нямаше търпение да напусне ограничаващите я стени на колибата.

Денят, в който потеглиха, беше студен и навъсен; но на хоризонта не се забелязваше никакъв признак на приближаваща буря. За през нощта потърсиха подслон при един приятелски разположен фермер. През нощта времето рязко се промени, небето се покри с облаци и надвисна ниско над главите им, но когато продължиха пътя си, видяха, че не е навалял нов сняг. Първият признак за неприятности дойде неочаквано около обед. Торн чу далечен вълчи вой.

— Трябва да намерим подслон — каза той с настоятелен тон, който стресна Фиона.

— Защо?

— Вълци. Надушили са ни. Не знам колко са, но бих предпочел да не съм на открито, когато нападнат.

Думите му изпратиха ледени тръпки по гърба на Фиона и тя трескаво затърси някакъв подслон. Не видя нищо друго освен дървета,

далечни хълмове и открити пространства с недокоснат сняг. Беше много късно.

— Бързо — подкани я Торн, — качвай се на това дърво.

Той я повдигна към чатала на най-близкото дърво и се обърна с лице към вълците, които вече ги обграждаха.

Бяха четири. Обкръжиха предпазливо Торн със зейнали муцуни, от които капеха лиги. Торн безстрашно стискаше боздугана в едната ръка и Кръвопиеца в другата. Най-близкият до него вълк се сниши и скочи. Торн го уби с един удар на боздугана. Останалите зверове подушиха падналия си другар и обърнаха блесналите си очи към Торн. Два вълка скочиха едновременно към гърлото му. Той уби единия, но другият го повали. Тогава Торн хвърли настрана боздугана и измъкна ножа си.

Фиона изпищя, когато вълкът и човекът се затъркаляха в смъртна схватка в снега. Когато и четвъртият вълк се намеси в борбата, тя нададе предупредителен вик. Торн беше готов. Замахна нагоре и преряза гърлото на третия вълк, търкулна се и се изправи срещу четвъртия. Вълкът навярно беше разбрал, че е останал сам и има вероятност да свърши като тримата си другари, затова се обърна и се отдалечи с подвита опашка.

Торн беше готов да атакува, ако вълкът се върне, но в гората не се чуваше и един звук. Врагът беше побягнал. Задъхан, Торн остана така за миг, борейки се да си поеме дъх. Нападението беше така внезапно, че му бе трудно да се справи с притока на адреналин, който още бушуваше в тялото му.

Фиона не можеше да повярва на очите си. Торн беше великолепен; силата и смелостта му бяха невероятни. Тя не познаваше друг мъж, който да може сам да победи четири гладни вълка.

— Добре ли си? — запита тя, забелязвайки с тревога многото драскотини по ръцете и лицето му и раздраните, окървавени панталони.

— Нищо не е, само драскотини. И по-лоши неща са ми се случвали.

— Помогни ми да сляза. Имам една настройка, която ще предотврати инфекцията.

Той я свали от дървото и изчака търпеливо тя да извади едно малко шишенце от торбата си и да намаже раните му.

— Това, което направи, беше невероятно смело — каза тя, като го целуна леко по устните.

Ръцете му се вдигнаха и се обвиха плътно около нея.

— Бих убивал и дракони заради тебе, Фиона. Но не и днес, надявам се. Стигат ми вече диви зверове. Нека да продължим пътя си, преди онзи, който побягна, да се е върнал с нови приятели.

Надвечер стигнаха в малко рибарско селище и получиха храна и подслон при една вдовица, която приютяваше пътници. Продължиха на следващия ден и преди свечеряване пристигнаха в селцето Берген. Торн поразпита и научи, че са само на един час път от дома на Гарм Черния. Когато стигнаха там, ги посрещнаха извънредно радушно. Тайра и Рика много се зарадваха, че виждат Фиона, и плачешком я запрегръщаха.

Гарм Черния топло стисна ръцете на Фиона.

— Искам да ти благодаря още от мига, когато дъщеря ми ми каза как си рискувала живота си, за да ѝ помогнеш. Ако знаех какъв грубиян е Роло Дръзкият, никога нямаше да позволя Рика да се омъжи за него.

Към Фиона се приближи една красива жена, подобна на статуя.

— Аз съм Гарда, майката на Рика. Нашата дъщеря ни е много скъпа. Бих искала да присъединя моите благодарности към тези на съпруга ми. Добре дошла в дома ни.

— Толкова се притеснявахме за тебе — каза Рика. — Тайра ни разказа за твоята... твоята загуба. Знаем, че е голям удар, но се радвам, че си се възстановила. Когато времето се влоши, ние се изплашихме да не би бурята да те е застигнала някъде.

— Изчакахме бурята да мине — каза Фиона. — Торн ловеше животни, за да имаме с какво да се храним, а в гората имаше достатъчно дърва за огъня ни.

Арен, както винаги наблюдателен, забеляза кървавите петна по дрехите на Торн.

— Какво се е случило? Прав ли съм да предполагам, че пътят ви не е минал безпрепятствено?

— Срецнахме няколко изгладнели вълка — обясни Фиона. — Отървахме се без сериозни рани благодарение на уменията на Торн да върти боздугана и меча.

— Значи нашето пътуване е било много леко в сравнение с вашето — каза Арен.

— Елате, седнете край огъня и ни разкажете всичко — подкани ги Гарм. — Сигурно сте изтощени.

Гарм Черния беше висок мъж, чиято бяла коса и брада му придаваха заблуждаващо благодушен вид. Наричаха го Черния, защото на млади години косата му била черна като катран, нещо доста необичайно в страна на руси мъже и жени. Той беше облечен в богати

брокатени дрехи, подходящи за заможен ярл, но в суровите черти на лицето му и стоманения му поглед нямаше нищо меко. Фиона помисли, че той сигурно би бил страшен неприятел.

Тя прие една чаша топло подсладено вино, започна да отпива от него и заслуша как Торн разказва за препятствията в тяхното пътуване.

— Рика ни каза, че си продал собствената си съпруга като робиня — намеси се с остър глас Гарм. — Вярно ли е, Торн Безмилостни?

— Не — отрече Торн. — Фиона ми е много скъпа. Не съм давал подобна заповед. Роло и Брита излъгаха. Те се страхуваха от Фиона и искаха да се отърват от нея. Мислиш ли, че бих продал собственото си дете в робство?

Гарда го изгледа с проницателните си сини очи, явно доволна, че той казва истината.

— Ти и твоите хора сте добре дошли и можете да останете при нас колкото ви харесва — каза тя. — Рика много се привърза към Фиона и Тайра и много ще се радва на компанията им.

— Благодаря ви — отвърна любезно Торн. — Фиона и Тайра са знаели, че ще бъдат добре приети, когато са се запътили към вашата къща. Приемаме гостоприемството ви. Аз имам намерение това лято да отведе Фиона в дома ѝ на Ман, но първо трябва да си свърша работата с Роло Дръзкия.

— Аха — каза Гарм с усмивка. — И двамата имаме едни и същи намерения за Роло. Той ми върна дъщерята без зестрата ѝ. Всичките сребърни и златни украшения, домашните животни и земите, които тя му донесе с брака, трябваше да останат нейна лична собственост. Освен това и много топове ленен и вълнен плат, дори нейният чекрък и станът. Но Роло върна Рика в дома ѝ като просякиня. — Лицето му доби суров израз — Ще му дам шанс да върне всичко, но ако откаже, възнамерявам да си го върна със сила.

— Трябваше да оставя всичко, татко, иначе Роло нямаше да ме пусне — обади се Рика. — Обещах, че той може да задържи зестрата ми, че ти няма да си я искаш.

— Ти си направила каквото е било необходимо, за да си спасиш живота, дъще — каза меко Гарм — Не мога да те обвинявам. Но не си имала право да говориш от мое име. Роло се е отнасял зле с тебе. Когато си се развела с него, е трябвало да ти върне зестрата. Не мога да позволя грубото му отношение към тебе да остане ненаказано.

— А аз не мога да му позволя да продължи да живее — изрече рязко Торн.

— Ами Брита? — запита Арен. — И тя е виновна колкото брат си.

Торн се усмихна мрачно и кимна.

— Значи се разбрахме — каза Гарм.

Домът на Гарм беше по-голям от къщите в останалите имения, с извънредно голяма зала и огнище в средата ѝ. Ниши покрай стените, закрити със завеси, служеха за отделни спални на важните гости. Торн и Фиона получиха една от най-големите ниши, Арен и Тайра се настаниха в друга. Останалите бяха заети от видните бойци на Гарм. Робите, слугите и по-ниско поставените бойци спяха по пейките или на пода. Само Гарм с жена си и Рика имаха отделни стаи за спални.

Фиона много се зарадва, че двамата с Торн ще имат известно усамотение в леглото си от кожи зад завесите. Вече се беше уморила да спи по пейките заедно с робините и робите. Най-накрая бе приела факта, че Торн няма да я изостави, че я обича и че няма да направи нищо за да я нарани. Пророчеството на Бран най-накрая се бе осъществило. Магьосникът бе прочел звездите, разтълкувал руните и точно бе предсказал бъдещето ѝ.

— За какво мислиш? — запита Торн, докато лежаха една вечер в леглото си зад завесата. — Толкова си тиха.

— Мисля колко те обичам и колко много ми липсва Бран. Той винаги ми напомняше, че един викингски завоевател ще открадне сърцето ми. Не исках да му вярвам, но доколкото знам, никога не е изричал пророчество, което да не се е осъществило.

— Благодарен съм, че аз съм викингът, който открадна сърцето ти. Каж ми едно нещо, любов моя: Наистина ли ме омагьоса в онзи първи ден, когато те видях на Ман?

— Възможно е — пошегува се Фиона. — Или може би Бран е направил магия — първият викинг да спре погледа си на мене. Има ли значение?

— Не, няма значение дали си вещица, ти си жената, която искам. Нали разбираш, не бях длъжен да се ожения за тебе. Ти беше моя; можех да те взема когато искам и никой нямаше да възрази. Аз потърсих свещеник, защото исках да ти се харесам. Навремето не го

разбирах, но знаех, че е нещо, което трябва да направя. Обвинявах те, че си направила черна магия, но бях прав в едно отношение: ти наистина ме омагьоса и се надявам това никога да не свърши.

Тази нощ те правиха любов — нежна и сладка. Торн беше толкова мил, че в очите на Фиона се показаха сълзи. Тя беше пощастлива, отколкото когато и да било досега. Наистина, все още тъгуваше за детето си, но знаеше, че един ден ще има друго дете, което да обича.

По-късно вечерта, докато тя почиваше в прегръдките му, Торн се обади:

— Спомняш ли си, че ми каза, че ме мразиш?

Фиона въздъхна.

— Тогава наистина мислех, че е така. Вярвах, че ти си заповядал да ме продадат. Току-що бях загубила детето си и те обвинявах за това.

— А сега какво чувстваш?

— Знаеш какво чувствам. От дълго време те обичам, Торн. Дори ако Бран не ми беше казал, че ще обичам викинг, пак щях да те обичам.

— Искан ми се...

— Какво ти се иска? — запита Фиона.

— Искан ми се Туролф да не е толкова неотстъпчив към тебе. Пратих Арен да каже на брат ми за измамата на Роло и да му обясни къде да ме намери, ако има нужда от мене.

— Да, той ще липсва доста на Тайра. Какво според тебе ще направи Туролф?

— Нищо, надявам се. Поне засега. Просто искам да съм сигурен, че ще се бие на моя страна, когато тръгна срещу Роло.

— Бих искала да не се занимаваш с това — въздъхна Фиона. — Достатъчно е, че напускаме тази страна.

Изражението на Торн стана решително.

— Викингите не забравят.

На следващия ден Торн заедно с бойците на Гарм започна да ходи на ловни експедиции, докато Фиона се занимаваше в къщата заедно с жените. Винаги имаше какво да се прави в такова голямо домакинство, включително предене, шиене на дрехи и контролиране

на запасите от храна, които трябваше да стигнат за дългата тъмна зима. Трябваше да се приготвят лекарства от билки за лекуване на болните.

Фиона пое грижата за семейното сандъче с лекарства. Прекара безкрайни часове да изброява специалните качества на билките, които не бяха познати на Гарда, защото Гарда не беше истинска лечителка като Фиона и знанията ѝ бяха ограничени.

Когато Арен се върна след две седмици, не беше сам. Торн се приготвяше да тръгне заедно с група мъже, когато вратата се отвори и в залата влязоха неколцина мъже, единият беше Арен, а другият — Туролф. Торн хвърли настрана лъка и стрелите си и приветства брат си.

— Туролф! В името на Один, какво те доведе тук? — Те си стиснаха ръцете, радостни, че се виждат. — Пратих Арен да ти каже къде съм, а не да те изкарва от топлата ти къща.

— Вече започна да ми става скучно — каза Туролф и се ухили. — Оставих Улм да ме замества и реших да видя какво е намислил поголемият ми брат.

— Сигурно Арен ти е казал какво се случи в дома на Роло.

— Да. Той е постъпил отвратително спрямо тебе. Никога не съм одобрявал увлечението ти по Фиона, но тази зима мислих доста. Грешка беше от моя страна да ти отказвам достъпа до собствения ти дом, защото отказваш да изоставиш жената, която явно обичаш. Не знам дали Фиона те е омагьосала или не, но не беше честно от моя страна да я обвинявам за злините, които преживя семейството ни. — Той облиза устните си, чудейки се как да започне, и накрая изстреля думите: — Съжалявам за детето, Торн. Арен ми каза всичко. Вече изобщо не се съмнявам, че то е било твое.

Силна болка се изписа по лицето на Торн.

— Да, ти сгреши — съгласи се той. — Фиона никога не ни е желала злото. Надяваме се, че ще имаме и други деца. А ти наистина ли промени мнението си за Фиона, Туролф?

— Вече не мисля, че е зла — каза Туролф след дълга пауза. — Тя е твоя съпруга и заслужава уважение.

— Ела да я поздравяш. А после можеш да ми разкажеш защо всъщност си дошъл.

Фиона гледаше с трепет как Торн и Туролф се приближават към нея. Но този път не усещаше от Туролф да се излъчва неприязън. Усещаше само колебание и нерешителност и беше благодарна за това. Усмихна се искрено, спомняйки си видението, което беше имала за Туролф и неговото семейство и беглия миг, в който беше зърнала лицето на жената, за която той щеше да се ожени.

— Аз съм човек, който признава грешките си, Фиона — започна несигурно Туролф. — Ти си съпруга на Торн и си добре дошла да живееш в моята къща заедно с него. Колкото до другото — и той сви рамене, — може да си вещица, може да си омагьосала брат ми, но това вече няма значение, защото на Торн му е добре с тебе.

— Благодаря ти, Туролф — каза Фиона. — Никога не съм искала да наврежда на семейството ти. Нямам други сили освен тези на лецител. Понякога ми е дадено да виждам разни неща — загатна тя, — но виденията ми никога никого не са наранили и в много случаи са били от полза.

Туролф кимна, но вниманието му вече беше привлечено от приближаването на Рика и родителите ѝ. Фиона забеляза разсейването му и се усмихна, когато забеляза как гледа Рика с особен интерес. Торн бързо представи Туролф на Гарм и семейството му.

— Добре дошъл в дома ни — каза Гарм.

Погледът на Туролф не изпускате зачервеното лице на Рика. За Фиона беше съвсем ясно, че привличането е взаимно. Дори Гарм забеляза вниманието на Туролф към Рика. Само Торн като че ли не усещаше, че двамата проявяват интерес един към друг.

Гарм пристъпи направо към въпроса.

— Колко време ще останеш при нас, Туролф? Трябва ли скоро да се връщаш при съпругата и децата си?

— Нямам съпруга и деца — каза Туролф, — макар че отдавна ми е време да имам. Ще остана за малко. Имаме да обсъждаме важни неща с брат ми.

— Тогава ще ви оставя насаме — каза Гарм и отведе съпругата си и дъщеря си.

Туролф проследи отдалечаването на Рика, но по едно време се стресна и осъзна, че се е зазяпал.

— Рика е привлекателна жена — каза той замислено.

— Тя може да е млада, но не е слаба — отвърна Фиона. — Преживя грубото отношение на Роло и от това стана по-силна. Вече няма да позволи на никой мъж да я наранява.

Туролф замръзна и стисна юмруци.

— Ще убия Роло заради това, което ѝ е направил.

— Не — обади се Торн със суров глас. — Ще ти го дам чак след като свърша с него.

Туролф сви вежди.

— След като свършиш с него, няма да остане нищо. Арен ми каза, че Роло се е отнесъл зле със съпругата си. Не очаквах, че Рика е толкова красива — призна си той замислено.

Торн се вгледа в него и най-накрая разбра.

— Ти май се влюби в Рика.

Фиона се засмя:

— Защо мъжете са толкова задръстени, когато стане въпрос за любов?

— Любов ли? Нищо не съм казвал за любов — възрази Торн. — Просто намирам Рика за привлекателна. Обещана ли е някому?

— Гарм се закле, че следващия път Рика сама ще си избере съпруг — осведоми го Фиона. — Обяснимо е, че се въздържа да мисли за брак. Ако вие двамата ме извините, обещах на Рика, че ще и помогна в осоляването на месото, което ловците донесоха вчера.

Фиона се отдалечи, а Торн и Туролф седнаха на близката пейка и почти веднага забравиха за нея, говорейки си с тих глас.

Рика и Тайра вече бяха започнали осоляването, когато Фиона дойде на помощ.

— Братът на Торн е хубав мъж — каза плахо Рика.

— И той те харесва — отвърна Фиона. — Време е за него да си вземе съпруга.

Червенина пропълзя по шията на Рика.

— Не знам дали ще мога да направя щастлив някой мъж след Роло. Или дали ще мога изобщо да позволя на някой мъж да... да...

— С подходящия мъж би могла — осмели се Фиона. — Не всички мъже са като Роло. Но аз наистина не знам дали Туролф е нежен и внимателен. Трябва сама да го разбереш, ако се интересува.

Разговорът свърши, когато Гарда влезе при тях.

— Зимата ще мине бързо, ако Туролф и Торн бъдат тук да оживяват вечерите — каза весело тя. — Отдавна не сме имали толкова интересна компания.

— Туролф съгласи ли се да остане? — запита Рика по-въодушевно, отколкото би било редно.

— Баща ти мисли, че той ще остане — каза Гарда и изгледа внимателно дъщеря си. — Това харесва ли ти?

Бузите на Рика пламнаха.

— Все ми е едно дали ще остане, или ще си тръгне.

Фиона обаче не се остави това да я заблуди; същото важеше и за майката на Рика. Но Фиона бе видяла частица от бъдещето и знаеше нещо, което другите не знаеха.

Тази нощ една от последните зимни бури се разрази с мощта на демон и пътуването стана почти невъзможно. Понеже не можеха и да излизат навън, Туролф и Рика прекарваха вечерите в един тъмен ъгъл на залата, сближили глави, и си говореха тихо.

По-късно Рика сподели с Фиона, че според нея Туролф не е като Роло, но тя все още не се решава да се обвърже. Спомняше си, че Роло бе изглеждал като идеалния съпруг, докато не бе останала насаме с него в спалнята му; а после се бе превърнал в хищен звяр.

Три седмици след като бурята ги затрупа със снежните си преспи, слънцето се показа на небето и започна пролетното топене. Беше средата на март. Макар че и през пролетта имаше бури, както казваше Торн, Фиона се надяваше скоро да види зелена трева и напъпили дървета. Пролетта беше и време за сериозно планиране на нападението срещу Роло.

Фиона, Рика и Тайра бяха допуснати до съвещанията на мъжете, защото именно те бяха изтърпели жестокото отношение на Роло. Фиона слушаше внимателно, докато всеки от мъжете излагаше своето мнение.

— Аз ще се върна веднага у дома и ще започна да се упражнявам с бойците си — осведоми ги Туролф — Те са се отпуснали през зимата.

— Моите хора прекараха зимата в селото заедно със семействата си — каза Торн, — но ще дойдат на помощ, когато пратя да ги повикат. Арен може да се свърже с тях и да започнат да се упражняват с меч и

боздуган. — Следващите му думи бяха насочени към брат му. — Това не е твоя битка, Туролф. Няма нужда да се излагаш на риск, ако не искаш.

Туролф и Рика размениха погледи, от които се разбра, че става дума за нещо лично. Когато Рика кимна лекичко, Туролф се изкашля, привличайки вниманието на другите. Но заговори, обръщайки се към Гарм.

— Имам позволението на Рика да говоря за едно лично нещо с тебе, Гарм. Искам да се ожения за Рика и тя е съгласна. Ако ти дадеш благословията си за този брак, мое право ще бъде да предизвикам Роло и да го накарам да върне зестрата ѝ.

Гарм не изглеждаше учуден.

— Аз не възразявам, щом като Рика иска да стане твоя съпруга. Какво казваш ти, дъще?

— Искам да се омъжа за Туролф, татко. Убедена съм, че той не е като Роло.

— Тогава и аз съм съгласен. Сватбата ще се състои пред алтинга следващия месец. А сега да се връщаме към работата — продължи Гарм, след като въпросът с бъдещето на Рика беше уреден. — Аз имам десетина бойци. Обединените ни сили ще превишават по численост бойците на Роло. Според закона той трябва да върне зестрата на Рика. Заклевам се, че Роло няма да се обогати със златото и среброто на моята дъщеря, нито ще използва земите, които са по право нейни.

— Право на Гарм и на Туролф е да се бият за зестрата на Рика — каза Торн. — Аз не искам нищо друго освен живота на Роло. Загубих детето си и едва не загубих съпругата си заради грозните му постъпки. Заклевам се, че той няма да доживее да нарани още една жена. Нито пък Брита ще излива злобата си върху други невинни хора.

— Убийството е срещу божиите закони — прошепна Фиона, смаяна от отмъстителността на Торн.

— Отмъщението е право на викингите — каза Торн навъсено. — Как можеш да се застъпваш за техния живот след това, което ти направиха?

— Аз съм християнка, Торн. Да убиеш човек е смъртен грях.

— Ти няма нужда да убиваш никого — възрази упорито Торн. — Аз с радост ще се нагърбя с това вместо тебе.

— Торн е прав, Фиона — подкрепи го Туролф. — Нито Роло, нито сестра му заслужават да живеят.

— Значи решихме — заяви Гарм. — Туролф ще се върне в дома си и ще се подготви заедно с хората си, а пък Арен ще се упражнява заедно с хората на Торн. Торн може да се упражнява тук с моите бойци. Четири седмици след днешния ден всички ще се съберем в горите край имението на Роло. Най-напред аз ще говоря с него и ще искам да върне зестрата на Рика. Ако я върне без бой, Торн може да потърси възмездие от него и сестра му така, както му е угодно. Но ако Роло откаже да върне зестрата и започне бой, нашите обединени сили ще излязат насреща му. Споразумяхме ли се?

Преди мъжете да изразят съгласието си, Фиона се обади:

— Рика, Тайра и аз искаме да дойдем с вас.

— Не! — изреваха Торн и Туролф в един глас.

— Много е опасно за жени — добави Торн.

Рика стана изведнъж, извисявайки се с целия си ръст от близо метър и осемдесет.

— Викингските жени винаги са се били редом с мъжете си. Ние сме силни и здрави и също толкова непоколебими, колкото нашите съпрузи.

— Тайра и Фиона не са от викингите — възрази Торн. — Те нямат силата на нашите жени.

— Да — съгласи се Арен. — Аз бих предпочел Тайра да остане при Гарда. И тъй като разискваме важни неща, искам да помоля Торн да освободи Тайра от робство, за да мога да се ожения за нея, когато Туролф и Рика се оженият. Тайра носи моето дете.

Тайра почервеня и започна да разглежда ръцете си.

— Детето ли е причината да искаш да се ожениш за нея? — запита Торн.

— Не! — отрече яростно Арен. — Обичам Тайра. Искам да прекарам остатъка от живота си с нея. Искаме да отплаваме заедно с тебе на Ман.

— Тайра, искаш ли да се омъжиш за Арен? — запита Торн.

— Да, от цялото си сърце.

— Значи така да бъде — заяви Торн. — Ще освободя Тайра от робство и ще ѝ дам зестра.

— Но това не отговаря на нашия въпрос. Ще ни вземете ли със себе си? — настоя Фиона. — Ние с Тайра не сме някои слабачки. Ако не ни позволите да дойдем с вас, ние ще ви последваме дори без вашето разрешение. ...

— Да, така е — потвърдиха в един глас Рика и Тайра. Мъжете се спогледаха примирено.

— Много добре — обади се Гарм, вземайки думата от името на всички. — Жените могат да дойдат с нас, но няма да им бъде позволено да влизат в битка.

Рика, Фиона и Тайра кимнаха, съгласни с условията.

Четири седмици минаха със страшна бързина. Торн работеше всеки ден с хората на Гарм и ги подготвяше за битката. Викингите обичаха повече от всичко хубавия двубой и мъжете нямаха търпение да изпитат насладата от битката. Най-накрая дойде време за тръгване. Снегът се беше стопил, разкривайки петна от зелено и кафяво под тънката ледена корица. Пролетта идваше по-рано по крайбрежието, отколкото в планините, затова беше по-бързо и лесно да се пътува по крайбрежните пътища и пътечки.

Намериха шлемове и леки брони за жените, както и мечове. Този на Рика беше като на мъжете, но Фиона и Тайра получиха по-леки, направени специално за тях. В нощта преди тръгването Фиона и Торн легнали в леглото си зад завесата, започнаха да си шепнат.

— Не забравяй — напомни ѝ Торн, — че жените трябва да стоят зад бойната линия. Веднъж едва не те изгубих и този път вече няма да изкушавам съдбата.

— Ти чу Рика. Викингските жени са свикнали да се бият до мъжете си.

— А ти чу отговора ми. Ти си малка и дребна и не си свикнала да се биеш.

— Ще го убиеш, нали?

— За Роло ли говориш?

— Знаеш, че за него.

— Не се бъркай, Фиона. Това е между мене и Роло.

Когато тя се наклони да протестира, устата му се впи в нейната, заглушавайки думите ѝ, още преди да ги е произнесла. Целувката му

беше свирепа и властна, той я вкусваше, отдръпваше се, а после отново я пленяваше, още по-пълно.

— Никога не съм вкусвал нещо толкова сладко като устата ти — прошепна Торн срещу устните ѝ.

Фиона вдигна към него лице, обляно в сиянието на свещта.

— Да не се опитваш да ме разсееш? — запита тя лукаво.

Той отново я целуна.

— Действа ли?

Тя се усмихна.

— Още не.

Погледът му се спусна към голите ѝ гърди — отдавна бе престанала да спи, облечена в риза. Пулсът ѝ биеше силно и бързо под жадния му поглед. Устата му пресъхна, копнеейки за допира на устните ѝ. И той се подчини на подтика. Но прилепи към гърдите ѝ не устните, а езика си. Облиза нежно зърната ѝ, а после лекичко духна върху тях, създавайки такова вълшебно усещане, че Фиона изстена на глас.

Устата му проправи пътека по бялата ѝ кожа, спирайки, за да изследва пъпа, преди да продължи надолу към едно място, толкова еротично реагиращо, че Фиона щеше да извика, ако Торн не бе поставил длан на устата ѝ, за да заглуши стоновете ѝ.

— Тихо, любов моя — прошепна той. — Мъжете, които спят в залата, ще ни чуят. Ще ги накараме да пъшкат от незадоволеност и от желание да си намерят и те жени.

Ръката на Фиона се насочи към лицето му. Дишането ѝ се учести и тялото ѝ се напрегна, докато пръстите ѝ поглаждаха устните му. Те бяха твърди и влажни от целувките ѝ, брадичката и бузите му бодяха от наболата брада. С другата си ръка тя погали косата му — изсветляла от слънцето, гъста, дълга, като жива под пръстите ѝ. Той ѝ позволи за миг да се наслади на това, преди да раздели бедрата ѝ с коляно и да зарови пръсти в разкошния гъсталак между краката ѝ. Решително намери скритата пъпка и бавно направи кръг около нея, толкова бавно, преди да се спусне още по-надолу, към хлъзгавата цепнатина, която вече се бе овлажнила за него.

— Да, така те харесвам — прошепна той с глас, предрезгавял от желание. — Отвори се по-широко, нека те вкуса.

Еротичните му думи накараха интимната ѝ плът да изпусне още мъзга, а краката ѝ се разтвориха, позволявайки му да се доближи още повече. Главата му се потопи в триъгълника, образуван от краката ѝ, а езикът му я докосна. Забравяйки всякаква предпазливост, Фиона изпусна трепетен вик и се изви срещу устата му. Той започна да я гали с език, докато накрая тя се изпъна като лък и дълбоко в нея започнаха леки контракции, които се разпростираха навсякъде. Усещайки кулминацията ѝ, Торн се плъзна нагоре по тялото ѝ и я изпълни цялата, усилвайки тласъците на насладата, които я разтърсваха. Тя не можеше повече да се владее, гърчеше се и се извиваше, стискайки седалището му, подканвайки го да навлиза още по-дълбоко, да се движи още по-бързо...

Той излизаше и се потапяше в нея, все още твърд и напрегнат, борейки се да постигне върховното блаженство. Когато невероятните усещания започнаха да отшумяват, тя го усети да замира, навлязъл толкова дълбоко в нея, че се страхуваше, че ще се разпадне. Удоволствието беше неземно. Тогава дъхът му излезе като експлозия и тялото му се сгърчи. Тя го държеше здраво, вземайки всичко, което той можеше да ѝ даде, доволна, защото то беше повече от достатъчно.

Фиона чу Торн да въздъхва дълбоко и разбра, че и той изпитва същите чувства като нея. Ако Бран знаеше колко, близки са двамата в момента, щеше да бъде удовлетворен, помисли си тя. Но, разбира се, Бран знаеше. Той никога не беше стоял далече от нея; дори сега тя чувстваше присъствието му.

— За какво мислиш? — запита я сънено Торн. — Толкова си тиха.

— Мислех за Бран, но недей да вярваш нито за миг, че съм забравила за какво си говорехме, преди да почнеш да ме разсейваш. Страх ме е за тебе, Торн. Ще умра, ако нещо ти се случи. Скалдовете възпяват Роло като свиреп и безпощаден боец. Ами ако те убие?

— Това няма да се случи. Справедливостта е на моя страна. Забрави това и заспивай.

За съжаление, сънят не идваше. Сетивата на Фиона предусещаха опасност. Нещо непредвидено щеше да се случи, но тя не знаеше какво. Смърт, да, тя буквално подушваше смъртта и разрушението. Остър, преобръщащ всичко мирис, той проникваше навсякъде и изпращаше тръпки по гърба ѝ. Мина дълго време, преди умът на

Фиона да се успокои и сънят окончателно да я овладее. Но дори в съня тя виждаше само смърт и разрушение.

На следващия ден Гарм, Торн, Фиона, Тайра и Рика тръгнаха заедно с добре обучените бойци на Гарм. Небето беше покрито с облаци, денят беше студен, но във въздуха се носеше усещане за пролет. Пътуваха шест дни покрай брега — от Берген до Каупанг. Шест дни, през които ту ги валеше студен дъжд, ту ги грееше ярко слънце. Тежките оръжия, палатките от животински кожи и кожените наметки, които служеха и за завивки, бяха натоварени на каручки и следваха малката армия.

Жените без труд поддържаха крачката. За през нощта армията разпъваше палатките си на някоя полянка, а рано сутринта потегляха. Хранеха се предимно със сушено или солено месо, но обикновено някой улавяше дивеч и всички се радваха на разнообразието. Пътуването не беше трудно, но Фиона не можеше да не си припомни, че бе загубила детето си, пътувайки по същия този път, детето, което бе искала с цялото си сърце.

Стигнаха навреме на мястото на срещата и намериха Арен и Туролф да ги чакат със своите бойци, Фиона преброи поне петдесет души, установили се на лагер в горите. Според нея тази армия беше достатъчна да спечели всяка битка, която реши да предприеме.

Торн нямаше причина да подозира, че Роло тихомълком е събирал наемници през зимата, че е очаквал Гарм да изиска връщането на зестрата на Рика и е знаел че мощният ярл ще е готов да прибегне до сила, за да си я върне. Роло хранеше подозрения и относно факта, че Торн изчезна от къщата му, без да каже и дума на някого. Тъй като по природа не беше доверчив, Роло предположи, че някой от слугите му е казал на Торн истината за внезапното заминаване на Фиона и че Торн е побързал да тръгне да тръгне да я спасява.

Никой не си признаваше, че е направил подобно нещо, затова Роло накара да бият всички слуги, докато виновницата повече не можеше да понесе виковете на невинните мъже и жени и си призна. Робинята, с която той спеше, Миста, беше сурово наказана за предателството си. Роло я би със собствените си ръце, докато тя не загуби съзнание, и счупи две ребра и ръката ѝ. След това тръгна да търси наемници, предполагайки, че през пролетта ще бъде нападнат.

Стражите на Роло вече го бяха предупредили за голямата армия, разположена на лагер в горите край имението му. Той знаеше кои са те, знаеше и колко са. Дори знаеше и че сред бойците има и жени.

19

Обграден от шестима викингски бойци, Гарм се промъкваше към имението на Роло. Торн, Туролф и Арен останаха в гората отвъд обработените полета, където можеха да чуват, но да не бъдат видени. Жените стояха близо до мъжете си, облечени като валкюри в ризници и шлемове.

Гарм и хората му спряха на няколко ярда от къщата.

— Роло, излез! Искам да говоря с тебе — извика Гарм.

След миг Роло се появи на прага, въоръжен до зъби.

— Казвай и си върви — изрева той. — Дъщеря ти се разведе с мене, нямаме какво да говорим.

— Имаме да говорим за зестрата на Рика — отвърна Гарм. — Тя принадлежи на дъщеря ми и на новия ѝ съпруг. Върни я и няма да има неприязън между нас.

— Рика не ти ли каза? Тя позволи да задържа зестрата ѝ.

— Страхувала се е за живота си. Трябвало е да се съгласи с твоите неразумни изисквания. Законът е много ясен в този случай. При развод зестрата се връща изцяло на съпругата.

— А ако не я върна? — предизвика го Роло.

— Ще си я взема със сила, ако трябва.

— А аз ще се бия за правото да я задържа. — После се изсмя дръзко. — Готов съм за битка. Не съм глупав. Знам, че Торн е присъединил силите си към твоите и разбирам защо. Това, което не разбирам, е защо Туролф е излязъл против мене. Винаги сме били приятели. Не е тайна, че Туролф изхвърли брат си и неговата уличница от своя дом.

Туролф чу достатъчно. Лицето му се наля с червенина и той изостави всякаква предпазливост, изправяйки се до Гарм.

— Аз мога да говоря от свое име, Роло. Промених отношението си към Фиона. Тя е съпруга на Торн и е добре дошла в къщата ми. Колкото до Рика, тя се съгласи да стане моя съпруга.

Роло се изсмя презрително.

— Значи ще се ожениш за тая малка кучка? Сега разбирам защо си тук. Заложена е нейната зестра. Но не можеш да я вземеш. Рика ми я даде и аз ще я задържа.

— Ние сме повече, Роло. Не можеш да се пребориш с армията, която сме събрали — предупреди го Гарм. — Пригответи се да умреш.

Изведнъж иззад брат си излезе Брита, високата ѝ стройна фигура беше облечена в ризница.

— Огледай се, Гарм. И ние не стояхме със скръстени ръце. Напълно сме готови за война и много се радваме на възможността да се бием с вас.

В същото време от вратата наизлязоха много мъже и иззад къщата се подадоха други.

— Боже господи, те имат армия! — извика Фиона, изплашена от неочаквания развой на събитията. — Много мъже ще умрат. Не си струва.

— Викингите приветстват смъртта на бойното поле — осведоми я Торн. — Така е било открай време. Само онези, които умрат в битка, се наслаждават на радостите на отвъдния живот. Страхуваме се да не умрем в леглата си.

— Защо така?

— Когато викингът умре в леглото си, това е най-срамният и най-ужасен край.

— Всички господни хора се радват на отвъдния живот, ако живеят добре на земята — отвърна Фиона. — Не разбирам защо викингите имат нужда да умрат в бой. Ако беше християнин, щеше да разбереш колко погрешни са вярванията ти.

— Аз не съм християнин, Фиона. Сега замълчи и слушай какво казват Гарм и Роло.

— Още ли искаш война, Гарм? — подразни го Роло. — Моята армия от роби и наемници е готова да изпробва уменията ти.

— Да, искам война — заяви тържествено Гарм.

— Остани тук — обърна се Торн към Фиона. — Аз ще подкрепя Гарм и брат си.

Той излезе напред, въоръжен до зъби, оставяйки Фиона сама да се справя със страховете си.

— А, Торн Безмилостния — озъби се Роло, когато видя Торн да застава редом с Гарм и Туролф. — И ти ще тръгнеш да се биеш срещу

мене, след като си се възползвал от гостоприемството на моя дом?

— Вие двамата с Брита ме излъгахте — каза Торн. — Ти продаде жена ми в робство и ме излъга.

— Направих ти услуга — възрази Роло. — Не знаеш на какво е способна тази вещица.

— Фиона е зла — намеси се Брита. — Тя открадна мъжествеността на брат ми и ще направи същото с тебе.

Очите на Торн пламнаха в тъмен гняв, челюстите му се стегнаха конвулсивно.

— Роло заслужава всичко, което Фиона му е направила. А ако намеквате, че трябва да я изоставя, това няма да стане, Брита. Аз я обичам. Тя е единствената жена, която искам. А ако Роло оцелее в битката, ще го извикам на личен двубой. Заслужава да умре заради предателството си.

— С нетърпение чакам да се срещнем в боя, Торн Безмилостни. Ти си добър, но не колкото мене.

— Така да бъде — обяви Гарм. — Пригответи хората си, Роло Дръзки. Битката ще започне утре призори.

Гарм се обърна и се отдалечи, плътно обграден от воините си. Торн и Туролф останаха за миг на местата си, после и двамата се извърнаха и последваха Гарм.

Брита и Роло влязоха в къщата и залостиха вратата зад себе си.

— Можем ли да спечелим тази битка? — запита Брита. — Знаеш, че е възможно да умреш.

— Да, знам го. Но това е хубава смърт. Много по-добре, отколкото да умра в леглото си.

— Можеш да върнеш зестрата на Рика.

— Вече не става въпрос за връщане на зестрата и ти много добре го знаеш. Торн няма да приеме нищо друго освен смъртта ми. Влюбен е до уши в тази вещица.

— Не съм оставила нищо на случайността — осведоми го Брита. — Докато ти събираше бойци, за да се биеш в твоята битка, аз наредих дракарът да бъде зареден с храна и да стои закотвен във фиорда. Готов е да отплава. Наех моряци да го управляват и те само очакват твоите заповеди.

— Направила си всичко това, без да разбера? — запита Роло, удивен от хитростта и предвидливостта на Брита.

— Да, не беше трудно. Не искам да умра. Всичките ми украшения, злато, сребро и ценни неща бяха отнесени на борда на дракара, докато ти събираше бойци. Пътуването до Англия не е дълго. Ще се оставя на милостта на викингския крал Рагнолд от Йорк.

— Значи ще ме изоставиш — нападна я Роло.

— Нима искаш да умра?

— А нима ти ме мислиш за толкова слаб боец, че да ме убият?

— Не, но съм предпазлива. Ако спечелиш сражението, ще трябва да се изправиш срещу Торн Безмилостния.

— А ти мислиш ли, че Торн ще те остави да му се изплъзнеш? Аз не мисля. Отмъщението му включва и тебе.

— Нямам намерение да остана, за да разбера какво готви за мене. Имам план, Роло.

— Че кога не си имала? — запита саркастично Роло. — Аз ще бъда ли мъртъв, когато го осъществяваш?

Брита почервения. Роло бе улучил истината.

— Ако паднеш в битката, аз ще се промъкна до фиорда.

Роло сви рамене.

— Имаш благословията ми, ако това е от значение за тебе. Винаги съм се опитвал да бъда добър брат и да изпълнявам задълженията си към тебе. Ако падна в битката, бързо иди на кораба и отплавай толкова далече, колкото можеш. Но ме чуй добре, сестро. Торн ще те намери, където и да си.

Из целия лагер горяха огньове. Навсякъде бяха разпределени часови и бойците се занимаваха с най-различни неща, свързани с подготовка за боя. Торн седеше край своя огън и остреше Кръвопиеца, Фиона се бе сгушила до него, разсеяно загледана в пламъците. Когато започна да трепери Торн остави меча и точилото и леко я разтърси. Тя като че ли беше в транс и той угрижено смръщи чело.

— Какво виждаш, любов моя? Не се плаши, кажи ми го.

— Миризмата на смъртта е силна — прошепна Фиона.

— Чия смърт?

— Не виждам нищо друго, само брони и шлемове. Но съм сигурна, че не си ти.

Светлината от танцуващите пламъци накара бялото на очите ѝ да блесне странно.

— Ще победим ли?

— Да — изрече бавно Фиона. — Но има нещо друго нещо, което не мога да видя ясно. Усещам опасност и задушшаваща тъмнина.

— Ти ще си на сигурно място в тила с Рика и Тайра — каза Торн. — Гарм, Туролф и Арен ще оцелеят ли?

— Мнозина ще умрат — каза Фиона с глас, който сякаш не беше нейният. — Не виждам лицата им.

— Тогава аз ще наблюдавам гърбовете им — каза Торн.

— Битката ще бъде сурова — прошепна Фиона. Втренчи се още по-упорито в пламъците. — Виждам... Брита... — Изведнъж тя се отпусна до него, изтощена до крайност. — Отиде си. Страхувам се, че не съм ти била от полза.

— Не трябва да ми помагаш, любов моя — увери я Торн. — Знаеш, че се бия безпощадно. Малцина мъже са се изправили срещу моя меч и са оживели, за да разказват.

— Никой мъж не е непобедим.

— Ти каза, че няма да умра.

— Казах, че не усещам твоята смърт, но преди съм бъркала. Обичам те, Торн. Мисълта да те загубя ме кара да треперя от страх.

Торн я прегърна. Тя наистина трепереше. Той искаше тя да трепери, но не от страх. Искаше я трепереща от страст. Притегли я в прегръдките си, стана и я отнесе в палатката им, полагайки я нежно на леглото от кожи. След миг дрехите им лежаха разхвърляни из палатката и Торн в разкошната си голота коленичи до нея с очи, блеснали с хищническа искра.

— Не мисля като мнозина, че правенето на любов преди бой отслабва силите на мъжа — каза той, усмихнат широко. — Вярвам, че ако излея семето си в най-сладкия съд, познат на човечеството, това само ще ми даде сили. Отвори краката си, съпруго, и приветствай своя съпруг.

Фиона разтвори бедра, приемайки своя викинг с благосклонна усмивка. Не знаеше какво означава видението ѝ, но беше сигурна в едно. Нямаше да остави Торн да влезе в битката сам. Независимо дали му харесва или не, тя щеше да бъде наблизо, за да му помогне, ако потрябва. После всички мисли замряха, защото ръцете и устните на Торн завладяха тялото ѝ.

Целувките му валяха като разтопен пламък върху плътта ѝ. Той изразяваше обожанието си така нежно и любвеобилно, че Фиона трудно можеше да познае в лицето на този мил мъж свирепия викингски боец, който бе нахлул на нейния остров. Изведнъж ѝ се дощя да го люби по същия начин, както той го правеше с нея. Със сила, родена от страстта, тя опря ръце в него и го отблъсна.

Торн се отпусна назад на петите си.

— Искаш да спра ли?

— Не. Искам аз да те любя.

Тя го повали на леглото и веднага го обкрачи. Той я погледна учудено, после се ухили.

— Прави каквото искаш с мене, съпруго. Оставям се на твоята милост.

— Искам... — Бузите ѝ се зачервиха. — Ето това искам — каза тя, наведе се над него и започна леко да целува гърдите и корема му... и по-надолу.

Торн си пое остро дъх.

— В името на Один! Да не се опитваш да ме убиеш, жено?

— Ще ме спреш ли? — подразни го тя, докато търкаше с устни набъбналия връх на ерекцията му.

— Само ако искаш да ме пратиш във Валхала, преди да ми е дошло времето — изпъшка Торн.

Тя го взе в ръка, отвори уста и го обгърна с устни. Езикът ѝ започна да го изследва Невероятно дръзко, вкусвайки новостта на усещането да бъде агресор. За съжаление, новопридобитата ѝ дързост трая кратко. Стенание, зародило се някъде дълбоко в гърдите на Торн, си проби път навън като застрашителен грохот, той се стегна и моментално прехвърли Фиона по гръб. Преди тя да успее да протестира, Торн потъна толкова дълбоко в стегнатата ѝ ножница, че тя усещаше как докосва утробата ѝ.

— Вещица — измърмори той. — Аз съм обсебен. Омагьосан. Омаян от любовта ти. — Навлезе още по-навътре. — Като че ли ставам поетичен. Знаеше ли, че викингите са поети, които пеят хвалебствия за приключения и любов?

Стегна слабините си и ускори тласъците, което изтръгна остър стон от устата на Фиона.

— Знаех, че викингите са варвари, но нямах представа, че са поети — изпъшка тя, не можейки да мисли.

— Один да ми е на помощ! — извика Торн, когато ръцете му се вкопчиха в седалището ѝ, а слабините им се сливаха в двубой, по-стар от времето. — Щях да ти рецитирам любовни поеми, но вече не си спомням никоя.

Сега нищо нямаше значение, освен да стигне това равнище, където душите им се сливаха и раздираща наслада запечатваше сърцата им.

Зазоряването дойде много бързо за Фиона.

— Трябва да тръгвам — каза Торн, изправяйки се от топлото си място край нея. Палатката миришеше на секс и чиста животинска страст... и любов, но той не посмя да се бави. — Войната не чака никого.

— Ще ти помогна да се въоръжиш — каза Фиона, стана и облече туниката си.

Подаде му подплатената риза, която той навлече върху туниката. После Торн облече ризницата си. Когато сложи шлема и спусна наличника, беше трудно да го различи от другите викинги с неговия ръст и фигура. После Фиона му подаде лъка и стрелите, боздугана, меч и камата. Преди да излезе от палатката, той закачи на колана си брадвичка за хвърляне и взе дървения си щит. Изглеждаше като безпощаден воин. Ако Фиона не го познаваше, щеше да го помисли за демон, излязъл от ада.

Тя се приближи плахо към него, изправи се на пръсти и целуна твърдите му устни.

— Върви с бога, Торн. — И за всеки случай добави: — Нека Один и Тор да те върнат при мене.

Торн ѝ се усмихна.

— Как бих могъл да не оцелея? Ти помоли и двамата наши богове да ме закрилят. Не забравяй, любов моя. Стой тук, където си в безопасност. Заклевам се, че Роло ще бъде победен, преди денят да свърши.

Фиона загледа с трепет как Торн отива при Гарм, Туролф, Арен и малката си армия. Обърна се само веднъж, за да ѝ махне, преди да се

изгуби сред дърветата запъти се към смъртна битка; изразът на лицето му беше вече не нежен, а войнствен.

В мига, когато го изгуби от поглед, Фиона започна да действа. Торн нямаше да отиде в битка и може би да умре без нея, закле се тя, докато навличаше ризницата си и окачваше меча на колана си. Макар че беше доста по-лек от този на Торн, мечът ѝ осигуряваше закрила, ако се наложеше да се пази. Не че смяташе да влезе в битка. Искеше само да наблюдава от безопасно разстояние и да се увери, че Торн ще оживее.

Фиона излезе от палатката и замря на място. После избухна в смях, въпреки че положението беше сериозно. Както изглежда, тя, Рика и Тайра бяха имали една и съща мисъл. Рика и Тайра стояха пред палатките си, всяка облечена в ризница, с мрачно и решително изражение.

— Явно всички сме си помислили едно и също — каза Рика, а в гласа ѝ напираше смях.

— Исках да бъда близо до моя мъж, ако има нужда от мене — обясни Тайра.

— Всички искаме това — добави Фиона.

Изведнъж във въздуха отекна нечовешки вик, последван от звъна на сблъскващи се мечове и свистенето на боздугани. Сражението започна. Сякаш по даден знак трите жени се втурнаха право в сърцето на битката.

Армиите се срещнаха в полето край къщата. И двете страни бяха с изравнени сили, добре обучени, биеха се с насладата и свирепостта на викингските бойци. Мъжете размахваха мечове и боздугани, предвкушвайки щастлива смърт. Те бяха яростни воители, лоялни към своите водачи, мъже, които обожествяваха войната и смъртта в песни и поеми.

Торн размахваше умело меча си. Много мъже усетиха ухапването му този ден и всички лежаха мъртви или умиращи. Потта течеше на ручейчета по лицето му, а тялото му изпитваше огромна радост. Той беше истински викинг, горещо желаещ да срещне смъртта в битка за своето дело и да стигне във Валхала на края на тази схватка, ако това беше съдбата му.

Докато Торн си пробиваше път през дружините на Роло, не преставаше да наблюдава Туролф и Арен. Макар че двамата се проявяваха много добре, у Торн говореше силен покровителствен инстинкт. Изведнъж посред мъглата от пот и кръв над очите си той видя Роло да се приближава откъм гърба на Туролф. Торн изрева предупредително, бързо изблъска мъжа, който препречваше пътя му, и се и се втурна на помощ на Туролф. Инстинктивно знаеше, че е много далече, за да му помогне.

Тичайки с всички сили, изстисквайки от себе си всичко възможно, Торн се страхуваше, че Туролф ще умре. Роло беше вдигнал боздугана си, готов да нанесе смъртен удар. Изведнъж за огромно учудване на Торн Рика се появи изневиделица много по-близо до Туролф, отколкото беше той. Видя я да сгъва ръката си в лакътя и да мята кама. Ударът ѝ беше точен, камата ѝ се заби в гърба на Роло. Боздуганът изпадна от ръката му, той се обърна, отворил уста в ням ужас, когато видя кой го бе пробол.

Туролф усети опасността и се обърна със замах, мечът му сечеше през месо и кости. Когато видя Роло да се гърчи на земята в краката му, разбра колко е бил близко до смъртта. После зърна острието, забито в гърба на Роло, и се огледа, търсейки спасителя си. Като видя Рика да тича към него, разбра, че тя е спасила живота му. Протегна ръце и я притисна към себе си.

Торн наблюдаваше всичко това отдалече. Макар че безкористната смелост на Рика му направи силно впечатление, макар че той уважаваше смелостта и у двата пола, беше благодарен, че Фиона е проявила достатъчно разум, за да остане на сигурно място в лагера. Торн беше толкова зает да пази брат си, че не успя да усети опасността, която идеше към него от друга посока. Оръженосецът на Роло, мъж, който беше с него още откакто той бе станал ярл, бе видял водача си да пада и го бе обзела ярост. Той се прицели с копието и го хвърли към Торн. Всичко това се разигра пред очите на Фиона като кошмарно видение. Тя видя как Рика тича към Туролф, видя камата да се забива в гърба на Роло и премига, когато Туролф нанесе убийствения удар с меча си. Рика тъкмо бе влетяла в отворените прегръдки на Туролф, когато Фиона чу Бран да ѝ говори сред шума на битката.

Смъртта е наблизо, дете. Трябва да го спасиш.

Фиона се задейства инстинктивно, макар че още не бе забелязала какво заплашва Торн. Тя се шмугна сръчно между биещите се мъже, снишаваше се, за да избегне мечовете, прекрачваше паднали тела, без да гледа опасността, бързайки към Торн. После с ъгъла на окото си видя какво става. Трепна, когато зърна един неприятелски боец да насочва копието си към неподозиращия Торн. Тя беше близо, много близо.

Торн видя Фиона да тича към него с все сили и страхът го обзе. В името на Один!.Какво си мисли, че прави тя?

— Връщай се, Фиона!

Предупреждението му потъна в адския трясък на битката, която кипеше наоколо.

Фиона изкрещя гневно, когато видя копието да излита от ръката на врага и да се насочва към Торн. Мъжът ѝ викаше нещо, но тя не му обърна внимание. Имаше все пак възможност да спаси живота му и тя не се поколеба да действа. Със сила, родена от любовта, Фиона се хвърли към него. Прелетя разстоянието и го удари с все сила, поваляйки го по гръб секунди преди копието да се забие в земята там, където той стоеше до преди малко.

Брита пусна една дълга и сочна ругатня, когато видя, че битката е изгубена. Роло беше или мъртъв, или умиращ, а онази вещица бе успяла да спаси живота на Торн. Скоро хората на Роло щяха да разберат, че са загубили битката, и щяха да се обезсърчат. Брита се бе била край Роло известно време, но се бе оттеглила, когато разбра, че губят битката. Нямахше друго какво да прави, освен да избяга към фиорда колкото може по-бързо.

Тя заобиколи внимателно бойното поле и се насочи към гората. Но за щастие бе забелязана от Тайра, която гледаше битката от безопасно разстояние. Тайра разбра, че Брита се опитва да избяга, и реагира бързо, за да предотврати това. Втурна се право сред бойците, извика Арен и посочи към Брита, когато успя да привлече вниманието му.

Брита замръзна. Разкриха я! Сега не можеше да избяга. Освен ако... Имаше само част от секундата, за да вземе решение. И Гарм, и Арен тичаха към нея, за да ѝ прережат пътя. Туролф държеше Рика и в момента не беше опасен за нея. На няколко стъпки от него Торн

лежеше на земята, а Фиона се бе проснала върху него. Брита измъкна камата си и скочи с котешка пъргавина към Торн и Фиона.

Фиона тъкмо се размърда. Когато се бе хвърлила към Торн, от удара шлемът бе изхвъркнал от главата ѝ и тя бе лежала известно време замаяна. Още не можеше да се свести, когато видя Брита да скача към нея, усети, че я хваща за косата и да я изправя на крака. Фиона отвори широко очи, когато почувства върха на камата да се опира в гърлото ѝ.

— Дръпни се от Торн — изсъска Брита в ухото ѝ.

Фиона се подчини. Неприятелката ѝ беше по-силна от нея. Брита беше изпаднала в отчаяно положение и Фиона знаеше, че няма да се поколебае да я убие.

— Какво се надяваш да спечелиш с това? — запита я тя, насилвайки се да остане спокойна.

— Свобода. Един дракар ме чака във фиорда. Ти ще ми помогнеш да стигна дотам. Торн е влюбен в тебе. Няма да направи нищо, за да застраши живота ти.

Торн се изправи полека, без да вижда нищо друго освен камата, която Брита държеше до гърлото на Фиона. Всичко се беше случило толкова бързо, че той не беше разбрал какво става, докато не усети Фиона да се отделя от него и не видя Брита да притиска ножа си към врата ѝ. Той остана на място, гледайки Брита, страх го беше да помръдне, за да не забие тя камата в гърлото на Фиона.

— Пусни я, Брита — каза Торн с глас, изпълнен със заплаха. — Ти искаш мене, а не Фиона.

— Фиона е моята защита — озъби се Брита. — Знам, че няма да постъпиш милостиво с мене, затова се погрижих да напусна бойното поле, ако започнем да губим. Един дракар, снабден с всичко необходимо, с моряци и екипаж ме чака във фиорда. Вземам Фиона с мене. Тя е моята гаранция, че ще си отида по живо, по здраво.

— Пусни я и ще ти позволя да се качиш на дракара — предложи Торн.

— Не. Вещицата остава с мене. Тя е моето злочастие още откакто я видях. — Брита дръпна Фиона към фиорда, все така притискайки камата към гърлото ѝ.

— Ще я освободиш ли, когато стигнеш фиорда? — извика Торн след нея.

— Може би — каза лукаво Брита. — Не се опитвай да ме следваш. Ако те видя зад себе си, ще убия вещицата.

Докато говореше, Брита се отдалечаваше, влачейки Фиона. Когато изчезна сред дърветата, Гарм, Арен и Туролф се втурнаха след нея. Торн ги спря с една дума.

— Не! Брита е в отчаяно положение и е много опасна жена. Няма да се поколебае да убие Фиона, ако тръгнем след нея. Аз тръгвам сам. Стойте тук и довършете битката.

— Битката е спечелена — каза Туролф — Роло е мъртъв, а хората му скоро ще идат при него във Валхала. Победата е наша.

Вниманието на Торн бе насочено към мястото, където Фиона и Брита бяха изчезнали в гората. Той почти не чу думите на Туролф. Никога не се бе чувствал толкова безпомощен.

Интуитивно разбра, че щом Брита качи на дракара Фиона, той вече няма да я види. Собственият му дракар беше закотвен наблизко, но на борда му нямаше нито провизии, нито готов да го управлява екипаж.

— Тръгвам след тях — каза той с мрачна решителност. — Никой няма да ми вземе Фиона.

Фиона с все сили се мъчеше да се освободи от Брита, но не постигна нищо. Викинжката жена буквално я влачеше по горската пътека и Фиона само можеше да мести краката си, за да остане права. Знаеше, че ако падне на земята, Брита ще я убие.

— Побързай — подканваше я Брита, бодейки я с камата, за да подчертае думите си. — Твоят любовник няма да стои мирен. Без съмнение вече е по петите ни.

— Пусни ме — замоли я Фиона. — Той ще те остави да заминеш на спокойствие, ако не ми направиш нищо.

Суровият смях на Брита беше изпълнен с презрение.

— Ако мислиш така, значи не познаваш Торн Безмилостния. Не забравя и не прощава.

Пътеката, по която вървяха, беше добре отъпкана, използвана често от хората от домакинството на Роло, както и от пътници. Тя водеше право към фиорда и към мястото, където беше закотвен дракарът на Брита.

Вратът на Фиона кървеше от множеството малки убождания, когато стигнаха фиорда. Тя видя плиткия кораб да се полюшва леко върху вълните и сърцето ѝ затуптя от страх. Знаеше, че щом се качи на борда, животът ѝ е в опасност.

Моряците, които Брита беше наела, ги видяха и се разтичаха. Спуснаха въжена стълбичка в дълбоката до коляно вода и един мъж слезе долу, за да я държи на място.

Брита накара Фиона да нагази в ледената вода.

— Качвай се — нареди тя.

— Не! Вече не ти трябва. Послужи си с мене. Върви, докато е още възможно.

Брита разбра, че Фиона говори истината.

— Да, вече не ми трябваш — съгласи се тя. — Не трябваш и на Торн.

Торн изскочи от гората точно когато Брита вдигна камата си, за да я забие в сърцето на Фиона.

— Не-е-е-е! — откъсна се от гърлото му вопъл, който се разрази в смразяващ кръвта крясък.

Викът му разсея Брита за част от секундата, достатъчна, за да се възползва Фиона от нея. Докато Брита издигаше камата нагоре, ръката, с която държеше Фиона, леко отпусна хватката си. Фиона се дръпна изведнъж и се освободи, сниши се и се хвърли в тъмната ледена вода.

Студът я прониза, но ѝ помогна да запази спокойствие. Тя се гмурна надълбоко и започна да се отдалечава от кораба, оставайки толкова дълго под водата, че дробовете ѝ щяха да се пръснат. Когато най-накрая излезе на повърхността и си пое дъх, видя Брита да се катери по стълбичката. След миг платната бяха разгънати и корабът с Брита на борда се оттласна от брега. Греблата заработиха, помагайки на дракара да потегли с отлива към открито море. Тогава тежката ризница на Фиона я дръпна под повърхността и тя видя живота си да преминава мигновено пред очите ѝ.

Торн изтича в паника към брега. Погледът му се плъзна по синьо черната вода, търсейки любимата му. Водата беше толкова студена, че той се усъмни, че някой може да оживее в нея. После я видя как излиза на повърхността за един кратък момент, преди тежестта на ризницата да я дръпне надолу. Вече бе свалил собствената си ризница и хвърлил оръжията си, тичайки към плитчината. Беше облечен само с туниката и

подплатената риза, когато се хвърли във водата и заплува към мястото, където последно бе видял Фиона.

Нека оживее, помоли се на глас Торн, умолявайки собствените си богове за нейния живот, като със силни удари на ръцете се оттласкваше през ледената вода. Изпълнен с тревога, когато не видя Фиона да се издига отново на повърхността, той се уплаши да не би неговите богове да са го забравили и отправи пламенна молба към християнския бог на Фиона, обещавайки да стане християнин, ако той спаси живота ѝ.

Фиона потъна като камък, повлечена от течението, което я подхвана и завъртя като песъчинка. Беше ѝ студено. Ужасно студено. Потребността да диша, само преди миг толкова силна, вече не ѝ изглеждаше важна, защото биенето на сърцето ѝ се забави и почти спря. Тя знаеше, че смъртта е наблизко, и се изненадваше, че не е усетила зловещото присъствие на този тъмен дух, надвиснал над нея.

Фиона нямаше чувството, че умира. Но поради сковаващия костите ѝ студ тя не усещаше почти нищо. Знаеше, че трябва да се опита да се спаси, и внезапно ѝ хрумна, че трябва да свали ризницата си. Усилията едва ли си струваха, но тя започна да се бори с тежката плетена ризница. Помисли за Торн и колко много искаше да бъде с него. Започна да се бори по-усилено, толкова близко до безсъзнанието, че изтръпналите ѝ ръце и пръсти просто отказваха да действат. Изведнъж чу успокоителен глас.

Не ти е време, дете.

Тогава едни ръце, които не можеше да види, издърпаха ризницата от нея и тя започна да се издига нагоре през тъмната, непрогледна вода, нагоре към светлината.

Торн не можеше да я открие. Тя бе останала толкова дълго под водата, че той се уплаши, че вече е мъртва. Гмуркаше се отново и отново в непрогледната дълбина, докато студът започна да отслабва рефлексите му и да отнема силата му, но още не искаше да се предаде.

Тогава като по чудо почувства копринени кичури коса да се пъхват в ръката му. Косата на Фиона. Той я стисна и заплува нагоре, докато накрая главата ѝ се показва на повърхността. Тя като че ли не дишаше. Но той, без да съзнава откъде, бе намерил сили да свали бронята ѝ. Това бе спасило живота ѝ, защото Торн никога нямаше да я открие, ако бе потънала на дъното на фиорда.

Фиона изведнъж усети топлина, почувства слънчевите лъчи по лицето си, но не можеше да вдъхне първата глътки живителен въздух. Люшкаше се между живота и смъртта, осъзнавайки къде се намира, но без да може да реагира.

— Жива ли е? — запита Туролф тревожно.

— Не, мъртва е — каза Гарм, твърдо убеден, че животът окончателно е напуснал неподвижното тяло, извлечено от фиорда.

Торн не беше готов да приеме поражението. Някой му подаде кожено наметало, той уви Фиона в него и я притисна до себе си. Без да мисли, започна да я тупа по гърба, искаше да предизвика някаква реакция. И по чудо я предизвика, Фиона изпъшка и се размърда в ръцете му.

— Жива е! — извика Торн. — Слава на християнския бог, че ми я върна.

— Не е възможно, много време беше под водата — възрази Гарм невярващо.

Фиона извърна глава и изплю огромна глътка вода. Закашля се и отвори очи. Видя Торн, надвесен над нея, да я гледа с любов и безпокойство и му се усмихна с разтреперани устни.

— Какво стана?

— Едва не се удави — обясни ѝ Торн. — Сега трябва да се стоплиш и да изпиеш нещо горещо. Щях да те загубя. Как успя да си свалиш сама бронята?

— Да, чудо е. Не съм си сваляла бронята — каза Фиона. Думите ѝ се сториха абсурдни на Торн. Но преди да ѝ зададе следващия въпрос, тя добави: — Помогни ми да стана.

— Фиона, не мисля...

— Още виждам кораба на Брита, Торн. — Очите ѝ, застинали като стъклени, гледаха диво. — Трябва да направя едно нещо. Моля те.

Торн нерешително ѝ помогна да се изправи. Тя се уви с наметалото и с треперещи крака направи няколко стъпки към брега. Торн тъкмо щеше да протестира, но размисли. Тя като че ли бе решена да сложи край на нещо, каквото и да беше то. Той застана до нея, готов да се притече на помощ, ако потрябва. Смая се, когато Фиона хвърли настрана наметалото, вдигна ръце към небето и заговори:

— Светкавици, гръмове, вятър и дъжд! Бесни морета и яростни бури! Стоварете се върху тези, които потъпкват закона на бога!

Торн се взря в нея с благоговение и страх. Тя като че ли току-що бе проклела Брита. Как беше възможно? Винаги бе отричала обвиненията, че е вещица. Никой освен вещица или магьосник не можеше да се обръща към стихииите и да призовава бурите, Фиона беше християнка. Нима беше и още нещо? Той знаеше, че тя познава старата религия на своя народ така добре, както и собствената си християнска вяра. И макар че притежаваше особени умения, никога не би ги използвала за зло.

— Какво става тук? — запита обезпокоен Туролф.

— Нищо. Фиона е изтощена, няма сили. Трябва да си почине, да стои на топло и да се нахрани. Върни се на бойното поле. Аз ще се погрижа за нея.

Гарм, Туролф и неколцината мъже, които ги бяха последвали, нерешително тръгнаха обратно към полесражението, а в това време Торн взе от земята наметалото и го уви около раменете на Фиона. Фиона почувства топлината му и се отпусна на гърдите му, изведнъж усетила крайно изтощение. Коленете ѝ започнаха да се подгъват и Торн я взе на ръце.

— Добре ли си?

Тя го изгледа объркано.

— Да. Какво стана?

Той замря.

— Не знаеш ли?

— Знам, че едва не се удавих и ти ме спаси. Как ми свали бронята, без да разбере?

Сега Торн наистина загуби ума и дума.

— Не съм ти свалял бронята. Мислех, че ти си я свалила.

Фиона беше уморена, ужасно уморена.

— Ако аз съм я свалила, не си спомням нищо. Тя като че ли... отплува. Толкова странно беше. Бях сигурна, че ще умра, но след известно време не чувствах нужда да дишам. Мога да се закълна, че някой ми каза, че още не ми е дошло времето да умирам.

— Уморена си и си объркана — каза Торн, не знаейки как да тълкува странните ѝ думи. — Спомняш ли си какво стана после, след като те извлякох от водата?

Тя поклати глава, виолетовите ѝ очи бяха широко отворени в ням въпрос, а челото — сбърчено в размисъл. Накрая рече:

— Нищо не си спомням. Като че ли съм отворила очи преди миг в прегръдките ти. Станало ли е нещо важно?

— Не, нищо важно.

Щом тя не си спомняше нищо, по-добре беше да не ѝ казва. Да забрави за странното ѝ поведение и думите, прозвучали почти като проклятие. За щастие, само той беше достатъчно близо до нея, за да ги чуе. Гарм и Туролф не разбраха за какво точно става дума.

Фиона се сгуши на гърдите му, увита в наметалото, и той я понесе през гората към къщата. Шумът от битката бе утихнал. Тела се търкаляха сред изпотъпканите посеви; някои бяха мъртви, други само ранени. Роло още лежеше там, където беше паднал, локва заледена кръв се бе събрала под вкочаненото му тяло. Онези от хората му, които бяха оцелели, се оттегляха, накуцвайки, към гората. Радостните победители вече празнуваха, отваряйки бъчвите с най-хубавата бира и вино на Роло.

Торн внесе Фиона в къщата. Рика и Тайра ги следваха, кършейки ръце с разтревожен вид. Торн остави Фиона на пейката до огнището и пъкна още няколко цепеници в огъня. Когато викна да донесат горещо вино, една робиня веднага се завтече.

След известно време топлината на огъня и горещото вино посвестиха Фиона. Тя свали коженото наметало, за да изсуши мокрите си дрехи на огъня.

— Може би има някои дрехи на Брита, с които да се преоблечеш — предположи Рика. — Да ида ли да проверя?

— Няма да нося нищо, което е било на Брита — заяви Фиона.

— Тя ще има нови одежди, достойни за кралица, когато получи възможност да се порови в дрехите, струпани на кораба ми, или в тези, които Роло държеше тук, в къщата.

Малко след това в залата влязоха Туролф, Гарм и Арен.

— Изпратихме мъртвите във Валхала — каза Гарм. — Аз ще откарам моите загинали воители у дома, за да ги изпратят семействата им както подобава.

— Фиона добре ли е? — запита Туролф.

— Ще се възстанови — отвърна Торн. — Смяташ ли да се върнеш в нашата къща?

— Ще придружа Рика и Гарм до Берген — каза Туролф. — Ще се върна, след като се оженим.

— Трябва да решим какво да правим със земите на Роло — каза Торн.

— Твои са, ако ги искаш — предложи Грам.

— Не. Мене ме чакат нови земи на остров Ман.

— Понеже граничат с имението на Туролф — изрече замислено Гарм, — трябва да останат на него. Смятай го като част от зестрата на Рика. Останалото сигурно е някъде в къщата.

— Ще го открием — увери го Туролф.

— Кажете ми, когато се пригответе за път, защото нямам търпение да се върна у дома. Гарда ще се безпокои, ако не се върна навреме.

Гарм се сбогува и Туролф тръгна с Рика да търсят ценностите й. Само Арен и Тайра останаха в залата с Фиона и Торн.

— А ти какво ще правиш, Арен? Ще останеш ли тук, или идваш с мене и Фиона да си търсиш късмета на Ман?

— Идвам на Ман — заяви Арен. — Нямам собствени земи и е чудесно, че имам възможност да стана земевладелец. Тайра също мисли така.

— Значи се разбрахме. Ще отплаваме веднага щом корабите ни бъдат снабдени с храна и екипаж. Повечето от моите хора нямат земя и искат да отплават заедно с мене и да си намерят земи. Тези, които имат семейства, ще се върнат по-късно да ги доведат, ако там им хареса.

— Всичко си е на мястото — възкликна щастливо Рика, когато влетя в залата заедно с Туролф. — Намерих си украшенията, дрехите и всичко, което донесох със себе си — беше прибрано в един сандък в стаята на Роло.

Изведнъж една робиня се осмели да коленичи пред Фиона.

— Господарке, моля те — каза тя плахо. — Ти ме помниш, аз съм Ерика. Миста е зле наранена и трябва да се лекува. Ще я прегледаш ли?

— Кой я е наранил? — попита Торн.

— Роло я преби, господарю. Всички ни заповяда да набият, но тя си изпати най-много. Тя дойде при тебе през онази нощ да ти каже къде да търсиш Фиона.

— Ще я прегледам — каза Фиона.

И се обърна към Торн.

— Ще пратиш ли някого до лагера на Гарм да донесе торбичката ми с билки?

— Аз ще отида — надигна се Торн от мястото си. — Имам да си взема някои неща оттам, преди Гарм да е тръгнал.

Фиона отново насочи вниманието си към робинята.

— Къде е Миста?

— Тук съм, господарке.

Една дребна, измъчена жена пристъпи към нея.

Фиона я погледна и пребледня, ужасена от сърцераздирателното състояние на жената. Дясната ѝ ръка беше подута, бе станала двойно по-дебела от лявата. Явно е била счупена и оставена без никакви грижи. Костите не бяха заздравели добре и се беше получила инфекция. Лицето ѝ беше цялото червено от треската, явно много я болеше.

— Ерика, настани Миста да легне в стаята на Брита — нареди веднага Фиона. — Искам много гореща вода, много чисти парцали и остър нож. Трябва ръката да се разреже и да се отцеди отровата.

Веднага щом Миста бе настанена в леглото, Фиона се залови за работа, възползвайки се от цялото си умение и познания, които бе получила от Бран. Трябваше тялото на робинята да бъде очистено от отровата, иначе тя щеше да умре.

Фиона направи всичко възможно за излекуването на Миста. Стана много късно и Ерика дойде да седи при болната, за да може Фиона да си почине малко. Торн я очакваше в залата.

— Ела да хапнеш нещо — подкани я той. — Много ти се събра днес.

— Не съм гладна, наистина, само съм малко уморена.

Преди да разбере какво става, Торн я вдигна и я понесе към спалнята на Роло.

— На него вече няма да му трябва — каза той и я положи на леглото, постлано с кожи, отпусвайки се до нея. — Казвал ли съм ти колко си необикновена?

— Не съм по-различна от другите жени.

Той започна да я съблича бавно и невероятно нежно.

— Не приличаш на никоя жена, която познавам.

— Още ли мислиш, че съм вещица?

— Мисля за тебе като за жената, която обичам. Бран беше прав. Съдбата ни е създала един за друг. Хайде, заспивай, любов моя. Заслужила си си съня.

През нощта над морето се разрази свирепа буря. Торн не помнеше да е виждал нещо подобно. Вятърът виеше, изтръгвайки дървета от корен, събаряйки постройките, които не бяха направени достатъчно здрави, за да издържат на яростта му. Гръмотевици разтърсваха къщата, светкавиците деряха небето. После дойде дъждът. Плътните струи, носени от вятъра, шибах гневно земята. До сутринта бурята утихна, оставяйки земята покрита с жалки останки.

За щастие стихията бе пощадила флагманския кораб на Торн и още два дракара. Но други два бе изтръгнала от котвите, запратила върху скалите и раздробила на парчета. На следващия ден Торн започна да пълни с провизии оцелелите кораби и да събира екипаж за предстоящото пътуване до Ман.

За голяма радост на Фиона треската на Миста мина след два дни, а ръката ѝ показваше окуражаващи признаци на подобрение. Гарм и Туролф вдигнаха лагера и след продължително сбогуване потеглиха за Берген. Същия ден морето изхвърли на брега дракара на Брита. Мачтите му бяха пречупени, платната на червени и бели ивици — разкъсани на парчета. Торн и Арен работеха нещо на „Гарванът на Один“, когато дракарът изплува тайнствено от мъглата. Те веднага оставиха работата си и се покатериха на борда му. Не бяха очаквали да ги посети призрачен кораб, но точно това намериха.

Никъде нямаше признаци на живот. Доказателствата, че е пострадал от скорошната буря, се въргаляха навсякъде. Явно хората са били пометени през борда. Торн искаше да вярва, че Фиона няма нищо общо с това, но сърцето и умът му говореха друго. Дори тя да не си спомняше нищо, той беше убеден, че Фиона е проклела Брита.

— Какво е станало според тебе? — запита Арен любопитно.

— Никой кораб в открито море не може да оцелее в такава буря, каквато имахме преди две нощи — каза Торн. — Това е тъжен, но заслужен край за Брита. Тя се опита да унищожи всичко, което обичах, и си навлече божия гняв.

Изведнъж той почувства остра нужда да види скъпото лице на Фиона. Да я притисне до сърцето си. Да ѝ каже, че я обича. Не пожела да обясни нищо на Арен, просто се обърна и се отдалечи.

Нямаше нужда да казват на Фиона за смъртта на Брита. Тя тъкмо подреждаше топовете плат, които бе намерила в къщата, и подбираше онези, от които искаше да ушие нови туники за себе си и за Торн, когато получи видение.

Отначало не *виждаше* нищо, само тъмнина. Черна, задушаваша тъмнина. Бореше се да си поеме дъх. Сякаш отново преживяваше страшната си среща със смъртта. Изведнъж булото на тъмнината се вдигна и я заслепи ярка светлина. Видя се застанала на дъното на морето. Водата я обграждаше, но това не ѝ пречеше да диша. Безжизнена женска фигура заплува към нея с широко отворени невиждащи очи. Беше Брита, оплетена в гъсти водорасли, дългата ѝ руса коса се носеше около нея в призрачната тишина.

Фиона извика сепнато и падна върху топовете плат. Така я намери Торн, облегната на един топ яркочервена коприна, с бяло като пресен сняг лице.

— Фиона, какво има? Болна ли си?

Тя поклати глава.

— Нищо ми няма.

— Имала си видение — каза Торн убедено. — Искаш ли да ми разкажеш?

— О, Торн. — Той протегна ръце и тя се сгуши до него. — Наистина имах видение. Брита е мъртва.

— Да, права си, любов моя. Приливът донесе дракара ѝ, празен и опустошен. От бурята. Всички на борда са загинали. Това ли видя?

— Видях само Брита. Носеше се по дъното на морето.

Той целуна треперещите ѝ устни.

— Това е волята на бога, любов моя.

Наистина го мислеше, макар че навеки щеше да запомни тази гледка — Фиона, проклинаща жената, която се бе опитала да я убие. Божията воля или заклинанията на една магьосница, това нямаше никакво значение за него. Както и да е, Брита беше наказана. А той никога нямаше да сподели с Фиона подозренията си. По-добре тя да не помни нищо.

Изведнъж Фиона осъзна какво е изрекъл Торн.

— Да не искаш да кажеш волята на Один? Или на Тор? Разбра ли, че току-що се позова на моя християнски бог?

— Да, знам добре какво казах. Когато се бях простил с всякаква надежда да те намеря жива в студените води на фиорда, се помолих на моите богове да те спасят. Но те решиха да не ми отговорят. Тогава от отчаяние се помолих на твоя християнски бог и му обещах да стана християнин, ако той те върне при мене. След миг ти буквално изплува в прегръдките ми.

Фиона го загледа с върховно неверие.

— Сигурен ли си, че искаш да приемеш моя християнски бог?

— Да, аз винаги държа на обещанията си. Сега, като си помисля, може би това е било намерението на Бран. Защо иначе бих позволил на една обикновена робиня да ме накара да се ожена за нея, когато можех да я взема по собствена воля — ако не е било, така определено от някаква висша сила? Никога нямаше да потърся християнски свещеник да извърши церемонията, ако не е било съдено да стана християнин. И защо ще оставям родината си, за да се заселя на остров Ман, ако бог не е пожелал това?

Фиона го прегърна с грейнало лице.

— Обичам те, господарю викинг. Ще живеем щастливо на Ман. Бран ми го обеща.

— Обичам те, магьоснице — отвърна ѝ той нежно. — Винаги съм те обичал. От първия миг, когато те видях, бях омагьосан. Никога няма да се откажа от тебе. Ще трябва да понасяш присъствието ми, докато смъртта ни раздели.

Фиона извика изненадано, когато той я грабна на ръце и я отнесе в спалнята им. Затръшна вратата с ритник и я пусна полека да се плъзне до твърдото му тяло, докато краката ѝ накрая докоснаха пода. После започна да я съблича бавно, с неописуемо удоволствие.

— Посред бял ден е — каза Фиона изчервена. — Какво ще си помислят хората?

— Че искам съпругата си и не мога да чакам идването на нощта, за да я имам. Ще ми откажеш ли?

Никога няма да ти откажа — изрече пламенно Фиона, откопчавайки токата на туниката му, за да я остави да се плъзне надолу по тялото му. — Искам те, Торн Безмилостни. С цялото си сърце.

Двамата паднаха на леглото от кожи, с преплетени ръце и крака, а сърцата им биеха като едно. И двамата бяха готови, жадни да вкусят любовта си. Фиона разтвори крака и Торн се вмъкна между тях. Ръката му се спусна към влажната ѝ плът, за да я подготви за влизането му. Той изстена и цял се разтърси, когато тя обля ръката му със сладкия си сок. И с вик на чиста, раздираща страст се гмурна в нея.

Започна да я люби нежно, яростно, властно. Докара я до ръба на лудостта, а после я остави да се върне бавно в действителния свят. Когато и двамата едновременно достигнаха блаженото място на непоносимо възшебство, от устата ѝ се изтръгна един-единствен вик:

— Торн!

ЕПИЛОГ

Остров Ман, след две години

Дори вик на чайка не нарушаваше предутринната тишина на този ленив летен ден. Нямахме кой да види малката флота дракари, които пристанаха до брега край селото. Нямахме кой да посрещне уморените пътешественици, които слязоха на брега и потеглиха по виещата се пътека към селото.

Фиона се събуди рано тази сутрин, със сърце, изпълнено с радост, излезе и се вгледа в разкошните зелени хълмове и безкрайната, вълшебна родна земя. Две години бе отсъствала от дома си и всеки ден, който споделяше със своя любим викинг, бе благословен с щастие. Беше се върнала на Ман, за да завари баща си жив и здрав, а народа си преуспяващ под управлението на викингите.

Напрегнатият мир между баща ѝ и Торн се бе превърнал в трайно приятелство. Не след дълго Адеър се научи да цени своя зет викинг заради железния му характер и непоколебима смелост. Раждането на първия им син бе заздравило връзката между нейния народ и викингските му покорители. Фиона беше бременна, когато стъпи на Ман, и пет месеца след това роди сина си Бран. А само преди четири месеца бе дарила Торн с още един син — Брет.

Земята, на която се бе установил Торн, беше плодородна и богата и дори да му липсваха военните набези, външно това не личеше. Понякога пътуваше до други страни с цел търговия, но рядко оставаше по-дълго време.

Размислите на Фиона бяха прекъснати, когато забеляза Торн да идва откъм плевнята. Тя тръгна насреща му.

— Рано си станала тази сутрин — каза той и я целуна въодушевено.

— Обичам това време от деня. Току-що нахраних Брет и го сложих пак да спи. Бран още не се е събудил. Ти свърши ли си работите?

Той ѝ се усмихна широко.

— Готова ли си да се върнеш в леглото? Имаме ли време?

Тя му отправи съблазнителна усмивка.

— Винаги има време, но не и тази сутрин. Чака те изненада, викинг. И исках да те предупредя.

Усмивката му изчезна.

— Изненада ли? Знаеш, че не обичам изненадите.

— Тази ще ти хареса.

Торн пребледня.

— Имала си видение. Не мисля, че някога ще свикна с тази келтска част от тебе, която може да вижда разни неща.

— Ела на плажа с мене.

— Какво ти става, жено? Имаме работа... децата...

— Слугите могат да се погрижат за къщата. Няма да се бавим, обещавам.

— Как мога да ти откажа нещо, любов моя? Много добре, води ме където искаш.

Срещнаха новодошлите на гребена на хълма. Отначало Торн помисли, че убежището им е нападнато, и посегна към меча си, но твърде късно осъзна, че тази сутрин не го беше запасал. Впрочем, това му се случваше много рядко.

Бутна Фиона зад себе си, а после се поотпусна, оставайки все пак нащрек, когато забеляза, че в групата има жени и деца. Немалко се изненада, когато една от жените видя Фиона и я извика на висок глас. Фиона излезе иззад гърба му и хукна да я пресрещне.

Рика!

Торн се взря с растящо изумление в приближаващите хора и разпозна брат си и почти всички бойци, които бе оставил в родината. Затича се към Фиона и Рика, които стояха на пътеката, плътно прегърнати.

— Това ли е изненадата? — запита той.

— Да, не е ли чудесно?

Туролф се озова при брат си и двамата едва не паднаха на земята, докато силно се тупаха по гърбовете и си стискаха ръцете.

— Добре дошъл ли съм на твоя остров, братко? — запита Туролф.

— Дори нещо повече, Туролф. Какво те води насам?

— Идваме да се заселим тук — обясни Туролф. — Ерик Червения ни нападна два пъти след твоето заминаване, отведе добитъка и изгори къщите ни. Уморих се постоянно да се боря, за да пазя земята си. След всяко нападение Рика ми напомняше за плодородната земя отвъд морето, която ѝ беше описвала Фиона, и казваше, че иска да се установи на място, където хората не ограбват съседите си. За мене Рика и близнаците са над всичко друго на света.

— Близнаци? Имаш близнаци? — запита Торн. — Ние с Фиона имаме двама чудесни сина.

Рика избута напред две усмихнати току-що проходили бебета.

— Казват се Улоф и Олга, ненадминати във всяка беля.

— Ще си играят с нашите деца — каза Торн. — Добре дошъл в моя дом, братко, Фиона не преувеличаваше, наистина на нашия остров има много земя и хората живеят спокойно. Утре вие с Рика можете да си изберете земята, където искате да се установите. Сега аз съм християнин — изрече той гордо, — но тук приемаме всякакви религии.

Денят беше незабравим. Говориха часове наред, разказваха си всичко преживяно. Едва когато се умориха и се оттеглиха в леглата си, Торн се обърна към Фиона и запита:

— Каква магия си направила, за да докараш тук Туролф и семейството му?

— Ти си единственият мъж, когото някога съм омагьосвала — пошегува се тя.

Обещай, че няма да омагьосваш никой друг освен мене.

Никой друг освен тебе, скъпи мой викинг. Завинаги.

Издание:

Кони Мейсън. Викинг

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.